STEPHEN KING

RICHARD BACHMAN

Şantier în lucru

Editura LUCMAN

Editor: **Lucian BORLEANU**
Redactor: **Mihaela MAZILU**
Coperta: **Flory PREDA**
Tehnoredactare: **Florența SAVA**

Copyright © RICHARD BACHMAN

TITLUL ORIGINAL:
ROADWORK, by RICHARD BACHMAN

Translation Copyright © **Editura Lucman, 2004**

Toate drepturile pentru ediția de față
sunt rezervate **Editurii Lucman**.
Reproducerea parțială sau integrală a textului
fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:
Editura Lucman
București, Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sector 1
Telefon/fax: 021/223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN: 973-723-025-6

STEPHEN KING
Richard Bachman

ȘANTIER ÎN LUCRU

(Roadwork – 1981)

Traducere de:
Mihai-Dan PAVELESCU

LUCMAN

În amintirea Charlottei Littlefield
Proverbe 31:10-28

Prolog

„Nu știu de ce. Nici tu nu știi de ce.
Probabil că nici Dumnezeu nu știe de ce.
E pur și simplu o chestie de-a guvernului – aia-i !"
– Bărbat intervievat pe stradă despre
războiul din Vietnam, 1967

Dar războiul din Vietnam luase sfârșit, și țara mergea mai departe.

În după-amiaza aceea fierbinte de august a anului 1972, furgoneta WHLM Newsmobile era parcată în apropiere de Westgate, la capătul Rutei 784. Un mic grup de oameni se adunase în jurul unui podium acoperit cu pânză care fusese improvizat în grabă; pânza era învelișul unui schelet din scânduri negeluite. Îndărătul podiumului, în vârful unui taluz ierbos, se zăreau cabinele pentru taxare la intrarea pe autostradă. În față, terenul plat și mlăștinos se întindea către marginile suburbiilor orașului.

Dave Albert, un reporter tânăr, lua interviuri spectatorilor, în vreme ce aștepta cu colegii săi sosirea primarului și a guvernatorului statului pentru ceremonia de inaugurare.

Albert întinse microfonul spre un bătrân cu ochelari de soare.

— Păi, făcu bătrânul privind sfios în obiectivul camerei de luat vederi, eu cred că-i un lucru grozav pentru oraș. De mult timp aveam nevoie de asta. Este... un lucru grozav pentru oraș..

Înghiți un nod, dându-și seama că mintea îi emitea ecouri ale propriilor sale cuvinte, dar fu incapabil să se oprească, hipnotizat de ochiul nemilos și ciclopic al posterității.

— Grozav..., adăugă el moale.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc foarte mult.

— Credeți c-o să apar la știrile de diseară ?

Albert afișă un zâmbet profesional, neimplicat.

— Este greu de spus, domnule. Există totuși o șansă reală.

Microfonistul arătă în sus, spre parcarea de lângă intrarea pe autostradă, unde tocmai oprise Chrysler-ul Imperial al guvernatorului, sclipind și scânteind în soarele verii ca o bilă de biliard încrustată cu crom. Albert aprobă din cap și

ridică un singur deget. El și operatorul se apropiară de un bărbat în cămașă albă, cu mânecile suflecate. Individul privea posac către podium.

— Ne puteți oferi părerea dumneavoastră despre acest eveniment, domnule... ?

— Dawes. Da, cu plăcere !

Avea un glas agreabil și vorbea încet.

— Repede, murmură operatorul.

Bărbatul în cămașă albă continuă pe același ton amabil:

— Cred că-i un rahat.

Operatorul se strâmbă. Albert încuviință din cap, privindu-l reprobator pe bărbatul în cămașă albă, apoi făcu un gest de tăiere din primele două degete ale mâinii drepte.

Bătrânul pe care-l intervievase anterior îi privea de-a dreptul oripilat. Deasupra lor, lângă cabinele pentru taxare, guvernatorul cobora din Imperial. Cravata lui verde strălucea spectaculos în soare.

Bărbatul în cămașă albă întrebă politicos:

— Credeți c-o să apar la știrile de la ora 18 sau de la 23 ?

— Ha, ha, ești mortal ! mormăi acru Albert și se îndepărtă, pornind către guvernator.

Operatorul îl urmă. Bărbatul în cămașă albă îl privi pe guvernator, care cobora cu grijă pe panta ierboasă.

Albert îl reîntâlni pe bărbatul în cămașă albă peste șaptesprezece luni, dar, fiindcă nici unul dintre ei nu-și amintea că se mai văzuseră, ar fi putut foarte bine să fie prima lor întâlnire.

PARTEA ÎNTÂI

NOIEMBRIE

„Azi-noapte târziu, ploaia-mi bătea în geam.
Am traversat odaia-ntunecoasă și-n lumina felinarului de-afară
Mi s-a părut că zăresc pe stradă
Spiritul veacului,
Spunându-ne că toți ne aflăm la hotar."

– Al Stewart

20 noiembrie 1973

Continua să acționeze, fără să-și îngăduie să se gândească la ceea ce făcea. Era mai sigur așa. Parcă ar fi avut un întrerupător în cap, care se declanșa ori de câte ori o părticică din el încerca să întrebe: *Dar de ce faci asta*? O părticică a minții sale se cufunda în beznă. Hei, Georgie, cine-a stins lumina? Pardon, eu am făcut-o. Cred că-i ceva-n neregulă cu firele astea. Stai o secundă. Resetez întrerupătorul. Luminile se reaprind. Dar gândul a dispărut. Totu-i în regulă. Să continuăm, Freddy... unde rămăsesem?

***

Mergea către stația de autobuz, când văzu firma:

MAGAZINUL DE ARME HARVEY
Remington Winchester Colt Smith & Wesson
PENTRU VÂNĂTORI

Ningea ușor din cerul sur. Era prima ninsoare din anul acela, și fulgii coborau pe asfalt ca niște pete de bicarbonat de sodiu, care se topeau. Văzu un băiețel cu o căciuliță roșie tricotată, mergând cu gura deschisă și limba scoasă pentru a prinde un fulg. O să se topească, Freddy, i se adresă în gând, dar băiețelul continuă să meargă cu capul lăsat pe spate, cu fața spre cer.

Se opri în fața Magazinului de arme Harvey și șovăi. Lângă ușă era un stativ cu ultimele ediții ale ziarelor; titlul principal era:

MENȚINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI

Dedesubt, pe stativ, un afiș alb-pătat anunța:

VĂ ROG SĂ PLĂTIȚI ZIARUL LUAT!
ACESTA ESTE UN PUNCT DE PRESĂ BAZAT PE CINSTE

Înăuntru era cald. Magazinul era lung, dar nu foarte lat. Exista un singur culoar. Imediat cum intrai, în stânga se afla o vitrină din sticlă, plină cu cutii de muniție. Recunoscu imediat cartușele calibrul 0,22[1], deoarece în copilăria sa petrecută în Connecticut avusese o pușcă de calibrul acela. De trei ani își dorea arma respectivă, iar când o căpătase, în cele din urmă, nu știa la ce s-o folosească. O vreme, trăsese în cutii de conserve, apoi ucisese o gaiță albastră. Gaița nu murise imediat. Rămăsese în zăpadă, înconjurată de o pată rozalie de sânge, deschizând și închizând încet ciocul. După aceea, el pusese pușca în cui, unde rămăsese alți trei ani, până o vânduse unui puști de pe stradă pentru nouă dolari și o cutie plină cu albume de benzi desenate.

Celelalte cartușe îi erau mai puțin familiare. Unele erau calibrul 0,33, unele 0,3006[2] și existau altele care păreau modele la scară ale proiectilelor de mortiere. Ce animale puteai ucide cu așa ceva? se întrebă. Tigri? Dinozauri? În același timp, îl fascinau – etalate în vitrina din sticlă,

1. 5,58 milimetri (n. t.).
2. 8,38, respectiv 7,63 milimetri (n. t.).

semănau cu drajeurile și dropsurile din borcanele de pe tejgheaua unei prăvălii alimentare.

Vânzătorul sau proprietarul stătea de vorbă cu un bărbat gras care purta pantaloni și cămașă verzi, model militar. Cămașa avea buzunare cu clape. Discutau despre un pistol care fusese demontat și se afla pe altă vitrină din sticlă. Grasul trase închizătorul cu degetul mare și amândoi examinară încărcătorul bine uns. Grasul spuse ceva, și vânzătorul sau proprietarul râse.

— „Automatele se înțepenesc întotdeauna"? Asta ai auzit-o de la taică-tău, Mac. Recunoaște!

— Harry, mănânci rahat cu polonicu'.

Mănânci rahat, Fred, gândi el. Cu polonicu'. Știi asta, Fred?

Fred spuse că știa.

În dreapta se găsea altă vitrină din sticlă, care se întindea pe toată lungimea magazinului. Era plină cu arme în suporturi. Recunoscu puștile cu două țevi cu alice, dar restul constituia un mister pentru el. Totuși, unii oameni – de exemplu, cei doi aflați în capătul opus al tejghelei – se descurcau în lumea aceasta cu ușurința cu care el se descurcase în contabilitatea generală, la colegiu.

Avansă în magazin și examină o vitrină plină cu pistoale. Văzu câteva cu aer comprimat, unele de calibrul 0,22, unul de calibrul 0,38 cu plăsele de lemn, câteva de calibrul 0,45 și altul pe care-l recunoscu ca fiind un Magnum calibrul 0,44[1], arma pe care o avusese inspectorul „Dirty" Harry[2] în filmul acela. Îi auzise pe Ron Stone și pe Vinnie Mason vorbind despre filmul acela în spălătorie, iar Vinnie spusese: În viața reală, n-ar lăsa niciodată un polițai să aibă un revolver ca ăla. Cu așa ceva poți să faci o gaură cât pumnu' într-un om, de la doi kilometri depărtare.

1. 5,58, 9,65, 11,43, respectiv 11,17 milimetri (n. t.).
2. Filmul american *Inspectorul Harry* (*Dirty Harry*, 1971) (n. t.).

Grasul, Mac şi vânzătorul sau proprietarul, Harry (ca în „Dirty" Harry), remontară arma.

— Sună-mă când primeşti Menschler-ul ăla, zise Mac.

— Te sun... totuşi prejudecăţile tale faţă de armele automate sunt iraţionale, replică Harry. (Decise că Harry era proprietarul – un vânzător nu i-ar fi spus niciodată „iraţional" unui client.) Îţi trebuie neapărat Cobra săptămâna viitoare ?

— Mi-ar plăcea, spuse Mac.

— Nu-ţi promit.

— Nu promiţi niciodată... dar să dea dracu' dacă nu eşti cel mai bun armurier din oraş şi o ştii prea bine.

— Bineînţeles c-o ştiu !

Mac mângâie pistolul de pe vitrina din sticlă şi se întoarse să plece. Se lovi de el – *Ai grijă, Mac. Zâmbeşte când faci una ca asta* –, apoi ieşi pe uşă. Ziarul era împăturit sub braţul lui Mac şi putu să citească:

MENŢINEREA ACORDULUI PREC

Harry se întoarse către el, continuând să surâdă şi să clatine din cap.

— Vă pot ajuta cu ceva ?

— Sper că da. Vă previn însă din capul locului că nu mă pricep deloc la arme.

Harry strânse din umeri.

— Nu există nici o lege care să vă oblige să vă pricepeţi. Cumpăraţi pentru altcineva ? Cu ocazia Crăciunului ?

— Da, exact, profită el imediat de ocazie. Am un văr... Nick îl cheamă, Nick Adams. Locuieşte în Michigan şi are o grămadă de arme. Ştiţi cum e... Îi place să vâneze, dar e mai mult decât atât. E ca un fel de... cum să zic, o...

— O preocupare ? zâmbi Harry.

— Da, asta-i !

Fusese cât pe-aci să spună *obsesie*. Ochii îi coborâră pe casa de marcat, pe care era lipit un abțibild șters și spălăcit. Pe abțibild scria:

DACĂ ARMELE SUNT PROSCRISE, NUMAI
PROSCRIȘII VOR AVEA ARME

Surâse către Harry și spuse:

— Chestia asta-i foarte adevărată, să știți.

— Sigur că este, încuviință Harry. Ziceați despre vărul dumneavoastră...

— Ca să zic așa, între noi doi a-nceput un fel de competiție. Știe că-mi plac mult bărcile și să fiu al naibii dacă n-a plusat serios de tot de Crăciunul trecut, când mi-a făcut cadou un motor Evinrude de 60 CP. Mi l-a trimis cu poșta expres. Eu îi făcusem cadou o jachetă de vânătoare. M-am simțit cumva ca ultimul om.

Harry aprobă înțelegător din cap.

— Acum vreo șase săptămâni, am primit o scrisoare de la el care părea scrisă de un puști care a căpătat un abonament gratis la circ. El și vreo șase amici au pus bani împreună și au rezervat locuri pentru o excursie în Mexic, într-un fel de zonă unde poți trage cu arma fără restricții...

— O rezervație de vânătoare fără limite ?

— Da, exact ! Chicoti încet: Acolo împuști cât vrei de mult. Zona este repopulată periodic. Căprioare, antilope, urși, bizoni... Tot ce vrei.

— Nu era cumva în Boca Rio ?

— Să fiu sincer, nu mai țin minte, dar parcă numele era mai lung.

Ochii lui Harry căpătară o expresie visătoare.

— Domnul care tocmai a ieșit, eu și alți doi vânători am fost la Boca, în 1965. Eu am împușcat o zebră. O zebră, nici

mai mult, nici mai puţin ! I-am împăiat capul şi l-am montat acasă, în camera cu trofee. Îmi dau cuvântul că excursia aceea a însemnat momentul când m-am simţit cel mai grozav din toată viaţa mea. Îl invidiez pe vărul dumneavoastră.

— Am stat de vorbă cu nevastă-mea şi ea a zis: „bine, dă-i drumul". Spălătoria a mers foarte bine anul trecut. Lucrez la spălătoria „Panglica Albastră" din Western.

— Da, ştiu pe unde vine.

Simţea că ar fi putut să-i vorbească lui Harry toată ziua, tot anul, îmbinând adevărul şi minciunile într-o broderie superbă şi strălucitoare. Lumea să-şi vadă de-ale ei. Dă-le dracu' de crize ale petrolului, de creşteri ale preţurilor la carne şi de menţinerea acordurilor precare de încetare a focului. Să pălăvrăgim despre veri care n-au existat niciodată, aşa-i, Fred ? Aşa-i, Georgie !

— Anul ăsta am izbutit să prindem contracte la spitalul Central, la ospiciul pentru boli nervoase şi la trei moteluri noi.

— Nu cumva şi la Quality Motor Court de pe bulevardul Franklin ?

— Ba da !

— Am stat acolo de două ori, spuse Harry, şi aşternuturile au fost de fiecare dată foarte curate. Ce chestie... când stai la un motel, nu te întrebi niciodată cine spală aşternuturile.

— Vă zic, am avut un an bun de tot. Şi atunci m-am gândit, ce-ar fi să-i cumpăr lui Nick o puşcă şi un pistol ? Ştiu că şi-a dorit mereu un Magnum 0,44 pentru că l-am auzit pomenind de pistolul ăsta...

Harry scoase Magnum-ul şi-l aşeză cu atenţie pe vitrina din sticlă. El îl ridică. Îi plăcu greutatea armei. Lăsa impresia de seriozitate.

Îl puse înapoi pe vitrină.

— Încărcătorul..., începu Harry.

El râse și ridică o mână.

— Vă rog – nu-ncercați să mă convingeți. Sunt deja convins. Ignoranții sunt întotdeauna convinși. Câtă muniție credeți ar trebui să cumpăr?

Harry înălță din umeri.

— Aș zice să-i luați zece cutii. După aceea, o să-și cumpere oricum singur. Prețul armei este două sute optzeci și nouă de dolari, plus TVA, dar eu v-o vând cu două sute optzeci, inclusiv muniția. Ce ziceți?

— Excelent! încuviință el cu sinceritate, după care, pentru că se părea că mai trebuie spus ceva, adăugă: Este o armă frumoasă.

— Dacă-i vorba despre Boca Rio, o să aibă la ce s-o folosească.

— Acum în privința puștii...

— Ce puști are deja?

Strânse din umeri și desfăcu brațele, neajutorat.

— Îmi pare rău. Realmente, nu știu. Două sau trei cu alice și una căreia îi spune semiautomată...

— Remington? îl întrebă Harry atât de repede, încât i se făcu frică; era ca și cum ar fi mers printr-o apă care-i ajungea până la brâu, pentru ca, pe neașteptate, să nu mai simtă nimic sub tălpi.

— Cred că da, deși s-ar putea să mă înșel.

— Remington sunt cele mai bune, încuviință Harry, făcându-l să se destindă. La ce sumă v-ați gândit?

— Să fiu sincer, motorul ăla a costat probabil vreo patru sute de dolari. Aș vrea să bag cel puțin cinci sutare. Hai să zic șase, dar în nici un caz mai mult.

— Vă-nțelegeți bine cu vărul dumneavoastră, așa-i?

— Am crescut împreună, răspunse sincer. Cred c-aș fi în stare să-mi dau și brațul pentru Nick, dacă ar dori-o.

— În cazul ăsta, haideți să vă arăt ceva, zise Harry.

Alese o cheie din snopul de pe inel și se apropie de una dintre vitrine. O descuie, se sui pe un taburet și coborî dinăuntru o pușcă lungă și grea cu patul placat. I-o întinse, rostind:

— Poate că-i nițel mai scumpă decât v-ați gândit, dar este o armă minunată.

— Ce este ?

— O carabină Weatherbee, calibrul 0,46[1]. Folosește o muniție de un tip pe care în mod curent nu-l am în magazin și va trebui s-o comand de la Chicago. Expedierea va dura cam o săptămână. Este o armă cu greutatea perfect echilibrată. Energia la gura țevii este de peste 3 500 de kilograme forță... ca și când ați izbi pe cineva cu o limuzină. Dacă nimeriți cu așa ceva capul unui cerb, veți rămâne cu coada drept trofeu.

— Nu știu..., făcu șovăielnic, deși decisese că dorea arma aceea. Știu că lui Nick îi plac trofeele. Asta face parte din...

— Bineînțeles, încuviință Harry, luând carabina Weatherbee și arătându-i camera de încărcare a cărei gaură părea destul de mare ca să încapă în ea un porumbel călător. Nimeni nu se duce în Boca Rio ca să vâneze pentru a-și asigura hrana. Vărul dumneavoastră este vânător, da ? Cu arma asta nu mai trebuie să-ți faci griji c-o să urmărești vânatul douăzeci de kilometri prin teren accidentat cu animalul chinuindu-se... ca să nu mai zic că riști să-ți pierzi și prânzul. Copilașul ăsta o să-i împrăștie măruntaiele pe-o rază de șapte metri.

— Cât costă ?

— Uitați care-i treaba, în orașul ăsta n-o pot vinde. Cine dracu' vrea o armă antitanc, când pe-aici nu poți vâna decât fazani ? Și, dacă-i pui pe masă, au gust de gaze de eșapament. Prețul de vânzare cu amănuntul este nouă sute

1. 11,68 milimetri (n. t.).

cincizeci de dolari, iar prețul de fabrică este șase sute treizeci de dolari. Eu v-o las la șapte sute de dolari.

— Asta înseamnă... aproape o mie de dolari pentru ambele arme.

— Acordăm o reducere de zece la sută pentru achizițiile de peste trei sute de dolari. În felul acesta, ajungeți la nouă sute de dolari. Strânse din umeri și continuă: Dacă-i faceți cadou arma asta vărului dumneavoastră, vă garantez că n-are alta la fel. Dacă are, v-o cumpăr înapoi cu șapte sute cincizeci de dolari. Dacă vreți, vă dau scris – atât sunt de sigur!

— Nu glumiți?

— Absolut. Absolut. Sigur că da, dacă suma vi se pare prea mare, este prea mare și gata. Putem să ne uităm la alte puști. Dar, dacă-i pasionat cu adevărat de arme, nu am altceva din care să nu fie posibil să aibă chiar și vreo două exemplare.

— Am înțeles, rosti el și afișă o expresie gânditoare. Aveți un telefon?

— Sigur că da, în spate. Vreți să vă sunați soția și să vă consultați cu ea?

— Cred c-ar fi mai bine...

— Nici o problemă. Veniți!

Harry îl conduse în încăperea din spate, în care era dezordine. Zări acolo o banchetă și o masă de lemn scrijelită, acoperită cu piese de arme, resorturi, solvenți, cataloage tehnice și flacoane etichetate în care se aflau gloanțe de plumb.

— Uitați telefonul, îi indică Harry.

Se așeză, ridică receptorul și formă numărul, în timp ce Harry se întoarse în magazin să ia Magnum-ul și să-l pună într-o cutie.

— „Vă mulțumim că ați sunat la Serviciul meteo WDST, se auzi vesel glasul preînregistrat. În după-amiaza

aceasta, se prevăd fulguieli, care se vor transforma în ninsoare slabă spre sfârșitul serii..."

— Bună, Mary ! rosti el. Uite care-i treaba, sunt în Magazinul de arme Harvey... Da, e vorba despre Nick. Am luat pistolul despre care discutasem, n-a fost nici o problemă. Aveau unul expus chiar în vitrină. După aceea, vânzătorul mi-a arătat o pușcă...

— „...care va înceta mâine după-amiază. Temperaturile minime la noapte vor fi în jur de minus un grad, pentru ca mâine să ajungă la plus șapte-opt grade. Șansele de precipitații în noaptea aceasta..."

— ...așa că tu ce zici să fac ?

Harry stătea în prag, în spatele lui; îi putea zări umbra.

— Da, spuse el. Știu.

— „Vă mulțumim că ați sunat la Serviciul meteo WDST și nu uitați: urmăriți Newsplus-60 cu Bob Reynolds, în fiecare seară la ora 18, pentru ultimele informații meteo. La revedere !"

— Vorbești serios ? *Știu* că-i mult...

— „Vă mulțumim că ați sunat la Serviciul meteo WDST. În după-amiaza aceasta se preconizează fulguieli, care se vor transforma..."

— Ești sigură, scumpo ?

— „Șansele de precipitații în noaptea aceasta sunt de optzeci la sută, iar mâine..."

— Bine, e-n regulă. (Se întoarse pe banchetă, zâmbi spre Harry și uni în cerc vârfurile degetului mare și arătătorului.) I-un tip de treabă. Zice că-mi garantează că Nick n-are așa ceva.

— „...mâine după-amiază. Temperaturile minime la noapte..."

— Și eu te iubesc. Pa !

Închise telefonul. Iisuse, Freddy, a fost marfă ! A fost, George. A fost.

Se sculă.

— A zis că s-o iau, dacă eu cred că-i în regulă. Așa cred.

Harry surâse.

— Ce-o să vă faceți dacă vă trimite un Thunderbird?

Îi răspunse la surâs.

— O să i-l înapoiez nedesfăcut.

În timp ce ieșeau din camera din spate, Harry întrebă:

— Plătiți cu cec sau pe card?

— Cu card American Express, dacă se poate.

— E la fel de bun ca aurul.

Își scoase cardul. Pe spatele acestuia, pe banda specială, scria:

BARTON GEORGE DAWES

— Sunteți sigur că muniția va veni la timp ca să-i pot trimite totul lui Fred?

Harry ridică ochii, întrebător, de la card.

— Fred?

Surâsul lui se lăți.

— Nick e Fred și Fred e Nick, îi explică. Asta-i o vorbă de-a noastră, de când eram copii. Numele lui este Nicholas Frederic Adams.

— Aha, încuviință Harry și zâmbi politicos, așa cum fac oamenii după ce li s-a explicat o poantă la care nu le-a căzut fisa. Vreți să semnați aici?

Semnă.

Harry scoase alt registru de sub tejghea, un tom gros, legat cu un lanț de oțel care îl străbătea prin colțul din stânga sus, aproape de cotor.

— Trebuie să vă treceți aici numele și adresa, pentru FBI.

Simți cum degetele i se încordează pe stilou.

— Sigur că da. Ce chestie! N-am cumpărat în viața mea o armă și m-au apucat bâțâielile.

Își scrise numele și adresa în registru:

Barton George Dawes, str. Crestallen West, nr. 1 241

— Se bagă-n toate, spuse el.

— Asta-i nimic pe lângă ce le-ar plăcea să facă, zise Harry.

— Știu... Știți ce-am auzit ieri la televizor? Vor să promulge o lege care să-i oblige pe motocicliști să poarte o apărătoare pentru gură. O apărătoare *pentru gură*, pentru numele lui Dumnezeu! E treaba guvernului dacă un individ vrea să riște să-și facă praf dantura?

— Eu zic că nu, răspunse Harry punând registrul sub tejghea.

— Sau, de exemplu, derivația de autostradă pe care-o construiesc în Western. Un topometrist cu muci la nas zice: „O să treacă pe-aici" și statul expediază un morman de adrese în care scrie: „Ne pare rău, dar derivația 784 va trece pe aici. Aveți un an la dispoziție să vă găsiți altă casă."

— Este rușinos.

— Să știți că este. Ce-nseamnă „putere discreționară" pentru cineva care-a trăit douăzeci de ani în nenorocita aia de casă? Acolo a făcut dragoste cu nevastă-sa, acolo și-au crescut copilul și acolo reveneau din vacanțe! Asta-i pur și simplu o chestie dintr-un cod de legi, pe care-au inventat-o ca să te poată șmecheri mai bine.

Fii atent, fii atent. Dar întrerupătorul circuitului era nițel cam lent și câte ceva mai scăpa.

— Vă simțiți bine? întrebă Harry.

— Da, da... Am mâncat la prânz un sandviș dublu, din cele numite „submarine", deși știam că nu-mi fac bine. Îmi dau niște arsuri teribile.

— Încercați una din astea, zise Harry și scoase un tub de tablete din buzunarul de la piept.

Pe tub scria:

ROLAID

— Mulțumesc, spuse el. (Luă tableta de deasupra și o aruncă în gură, fără s-o mai curețe de scamele de pe ea.) Uitați-vă la mine – parcă-s dintr-o reclamă tv. „Produce acid gastric în exces, echivalent cu de patruzeci și șapte de ori propria lui greutate!"

— Pe mine m-au ajutat de fiecare dată, zise Harry.

— Revenind la muniție...

— Da. Ar trebui să sosească într-o săptămână, cel mult două, în cazul cel mai rău. Vă comand șaptezeci și două de cartușe.

— Auziți, pot să las armele aici? Puneți-le o etichetă cu numele meu... sau ceva de genul ăsta. Știu că sună bizar, dar realmente nu vreau să le țin în casă. Vi se pare o prostie, nu?

— Fiecare cu gusturile lui, răspunse calm Harry.

— Mulțumesc. Vă las numărul de telefon de la serviciu. Când vin gloanțele...

— Cartușele, îl corectă Harry întrerupându-l.

— Cartușele, încuviință zâmbind. Când vin cartușele, dați-mi un telefon. O să trec să le iau și vedem atunci cum facem cu expedierea lor. Poșta expres transportă arme, nu?

— Sigur că da. Atât doar că vărul dumneavoastră va trebui să semneze personal la primire.

Își trecu numele pe una dintre cărțile de vizită ale lui Harry. Pe cartea de vizită scria:

Harold Swinnerton 849-6 330
MAGAZINUL DE ARME HARVEY
Muniție Arme vechi

— Auziți, îl întrebă, dacă dumneavoastră sunteți Harold, cine-i Harvey ?

— Harvey era fratele meu. A murit acum opt ani.

— Îmi pare rău.

— Tuturor ne pare rău. A venit la magazin într-o zi, a deschis, a deblocat casa de marcat și apoi a căzut mort de atac de inimă. A fost unul dintre oamenii cei mai de treabă pe care i-ați fi putut cunoaște vreodată. Putea doborî o căprioară de la două sute de metri.

Se întinse peste tejghea și-și strânseră mâinile.

— O să vă sun, promise Harry.

— Sănătate !

Ieși sub fulgii de zăpadă și trecu pe lângă MENȚINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI. Ninsoarea se înteți se, și el își lăsase mănușile acasă.

Ce ai căutat acolo, George ?

Pac, întrerupătorul circuitului.

Până ajunse în stația de autobuz, putea să fi fost un incident despre care citise undeva. Nimic mai mult.

***

Strada Crestallen West era în pantă, lungă și curbată, oferind o panoramă bună spre parc și una excelentă spre râu, până ce progresul intervenise sub forma unui cvartal de blocuri cu apartamente. Acesta fusese demarat cu doi ani în urmă pe bulevardul Westfield și blocase aproape complet priveliștea.

Numărul 1 241 era o casă duplex cu un etaj și garaj pentru o singură mașină. În fața ei se întindea o peluză lungă, acum stearpă, care aștepta să fie acoperită de zăpadă – zăpadă adevărată. Aleea de intrare de la stradă fusese proaspăt asfaltată în primăvara trecută.

Intră și auzi televizorul, noul aparat Zenith, model cabinet, pe care-l cumpăraseră în vară. Pe acoperiș era o antenă

parabolică, pe care o montase el însuși. Ea nu dorise antena, din cauza celor ce urmau să se întâmple, dar el insistase. Explicase că, dacă putuse fi montată, atunci va putea fi demontată la fel de ușor, când aveau să se mute. Bart, termină cu prostiile. Nu-i decât o cheltuială suplimentară... o muncă suplimentară pentru tine. Fusese însă mai încăpățânat și, în cele din urmă, ea spusese că avea „să-i facă hatârul" acela. Așa se exprima în rarele ocazii când lui îi păsa îndeajuns de mult de ceva ca să se impună prin cleiul vâscos al argumentelor ei. Bine, Bart. De data asta „o să-ți fac hatârul".

În clipa aceea, ea îl asculta pe Merv Griffin care pălăvrăgea cu o celebritate. Celebritatea era Lorne Green, care povestea despre noul lui serial polițist, *Griff*. Lorne îi povestea lui Merv ce încântat era că fusese invitat în emisiunea lui. În scurt timp, avea să apară o cântăreață de culoare (o negresă cantautoresă, gândi el) de care n-auzise nimeni niciodată și care avea să cânte ceva, probabil „I Left My Heart in San Francisco."

— Bună, Mary ! strigă el.

— Bună, Bart.

Pe masă îl aștepta corespondența. O frunzări. O scrisoare pentru Mary de la sora ei, ușor psihopată, din Baltimore. O factură pentru cardul de credit Gulf, în valoare de treizeci și opt de dolari. Un extras de cont: 49 de debite, 9 credite, sold 954,47 dolari. Bine că folosise cardul American Express la magazinul de arme.

— Cafeaua este fierbinte, îl anunță Mary. Sau voiai să bei ceva ?

— O să-mi pregătesc ceva de băut.

Alte trei plicuri. O înștiințare din partea bibliotecii, anunțându-l că depășise termenul de restituire. Cartea era *Înfruntând leii,* de Tom Wicker[1]. Cu o lună în urmă, Wicker

1. Tom Wicker (n. 1926), ziarist și scriitor american (n. t.).

ținuse o cuvântare ocazionată de un prânz la clubul Rotary al reprezentanților oamenilor de afaceri din oraș, și fusese cel mai bun orator pe care-l avuseseră de mulți ani.

O notă personală din partea lui Stephan Ordner, unul dintre ștabii din Amroco, compania care deținea acum aproape complet „Panglica Albastră". Ordner dorea să treacă pe la el pentru a discuta problema Waterford – vineri ar fi fost bine sau intenționa să plece din oraș cu ocazia Zilei Recunoștinței? Dacă pleca, să-i dea un telefon. Dacă nu, s-o aducă și pe Mary. Carla era întotdeauna încântată s-o mai vadă pe Mary și bla-bla și rahat-rahat etc. și așa mai departe.

Și altă scrisoare, de la Departamentul Autostrăzi.

Rămase mult timp, privind-o, în lumina cenușie care pătrundea prin ferestre, apoi puse toată corespondența pe bufet. Își turnă un scotch cu gheață și-și luă paharul în camera de zi.

Merv continua să stea la taclale cu cu Lorne. Culorile de pe noul Zenith erau mai mult decât bune; erau de-a dreptul supranaturale. Dacă și rachetele noastre balistice intercontinentale sunt la fel de bune ca televizoarele color, gândi el, într-o bună zi o să aibă loc o bubuială dată dracu'. Părul lui Lorne era argintiu, nuanța cea mai imposibilă de argintiu imaginabilă. *Băiete, te tund la chelie*, se gândi și chicoti. Fusese una dintre expresiile favorite ale mamei sale. Nu-și putea da seama de ce imaginea lui Lorne Green cu țeasta rasă era atât de amuzantă. Poate că era un ușor acces tardiv de isterie, asociat episodului de la magazinul de arme.

Mary ridică ochii și-i zâmbi.

— Ceva amuzant?

— Nu, răspunse el. Mi-am amintit o chestie.

Se așeză lângă ea și o sărută pe obraz. Era o femeie înaltă, care împlinise treizeci și opt de ani, ajungând la momentul de criză al aspectului exterior în care drăgălășenia tinereții decide în ce se va transforma la vârsta mijlocie.

Tenul îi arăta excelent și avea sânii mici, fără tendința de a se lăsa în mod exagerat. Mânca mult, dar metabolismul ei de capacitate industrială o păstra zveltă. Probabil că nu ar fi îngrozit-o gândul de a purta un costum de baie pe o plajă publică peste vreo zece ani, indiferent de felul în care zeii ar fi decis să se ocupe de restul ambalajului ei. Îl făcea să devină extrem de conștient de ușoara lui burtică. Ce dracu', Freddy, toți directorii au burtică. Este un simbol al succesului, ca un automobil Delta 88. Așa-i, George. Ai grijă la ceasornicul din piept și la cuiele de coșciug și s-ar putea s-ajungi la optzeci de ani.

— Cum a mers azi? întrebă ea.

— Bine.

— Ai ajuns la sediul cel nou din Waterford?

— Nu azi.

Nu mai fusese în Waterford de la sfârșitul lui octombrie. Ordner o știa – probabil că-i șoptise o păsărică – și de aceea primise mesajul cu pricina. Spălătoria urma să fie mutată într-un sediu nou, într-o fostă filatură, iar istețul agent imobiliar irlandez care se ocupa de afacerea respectivă îi telefona întruna. Trebuie să-ncheiem afacerea asta, îi repeta istețul agent imobiliar irlandez. Nu sunteți singurii din Westside care și-au băgat coada aici. Mă mișc cât pot de repede, îi spunea istețului agent imobiliar irlandez. Trebuie să ai răbdare.

— Ce se aude cu locul acela din Crescent? se interesă ea. Casa din cărămidă...

— Nici nu poate fi vorba. Au cerut pe ea patruzeci și opt de mii.

— Pentru casa aia? făcu ea indignată. Ăsta-i jaf la drumul mare!

— Așa-i, încuviință el și trase o dușcă zdravănă din pahar. Ce mai zice bătrânica Bea din Baltimore?

— Aceleași chestii vechi. Acum a început hidroterapie în grup pentru sporirea conștientizării. Nu te-apucă râsul? Bart...

— Chiar că te-apucă, spuse iute.

— Bart, n-ar trebui să mai pierdem timpul cu mutarea. Se apropie 20 ianuarie și o s-ajungem în stradă.

— Mă mișc cât pot de repede, spuse el. Trebuie să avem răbdare.

— Căsuța în stil colonial de pe strada Union...

— ...s-a vândut, încheie el și-și termină paharul.

— Exact la așa ceva mă gândesc, făcu ea exasperată. O casă ca aceea ar fi fost perfectă pentru noi doi. Cu banii pe care ni-i dă municipalitatea pentru casă și teren, puteam să fi acționat de acum.

— Nu mi-a plăcut.

— În ultimul timp nu-ți plac cam multe, observă ea cu o amărăciune surprinzătoare. Nu i-a plăcut, se adresă după aceea televizorului.

Negresa cantautoresă apăruse și cânta „Alfie".

— Mary, fac tot ce pot.

Ea se întoarse și-l privi deschis.

— Bart, știu ce simți tu pentru casa asta.

— Nu, spuse el. Nu ai habar.

21 noiembrie 1973

Peste noapte, lumea fusese acoperită cu un strat foarte subțire de omăt și, când ușile autobuzului șuierară, deschizându-se, iar el coborî pe trotuar, văzu urmele celor care trecuseră pe acolo înaintea sa. Porni pe strada Fir chiar din colțul ei și auzi cum autobuzul pleacă din spatele lui, cu torsul său felin. După aceea, Johnny Walker trecu pe lângă el, în a doua lui cursă din dimineața respectivă. Johnny îi făcu semn cu mâna din cabina furgonetei alb-albastre a spălătoriei și el îi răspunse în același fel. Trecuse cu puțin de ora 8.

Spălătoria își începea programul la ora 7, când Ron Stone, șeful de echipă, și Dave Radner, care se ocupa de sala mașinilor de spălat, soseau și măreau presiunea la cazan. Fetele de la cămăși veneau la 7:30, iar călcătoresele apăreau la ora 8. El detesta subsolul spălătoriei, locul unde se desfășura munca brută, unde se putea vorbi despre exploatare, însă, dintr-un motiv pervers, bărbații și femeile care lucrau acolo îl plăceau. Îl tutuiau. Și, cu puține excepții, și el îi plăcea.

Intră pe ușile de încărcare și se strecură printre coșurile cu cearșafuri spălate cu o seară în urmă, care deocamdată nu fuseseră călcate. Fiecare coș era acoperit etanș cu o folie de plastic, pentru a împiedica pătrunderea prafului. În față, Ron Stone strângea cureaua de transmisie a vechii mașini Milnor cu un singur alimentator, în timp ce

Dave și ajutorul lui, un băiat care abandonase colegiul, pe nume Steve Pollack, încărcau mașinile Washex de putere industrială cu cearșafuri de la moteluri.

— Salut, Bart! îl întâmpină Ron Stone.

Răcnea la toți și la toate; treizeci de ani de vorbit în zgomotele permanente și combinate ale uscătoarelor, călcătoarelor, preselor pentru cămăși și centrifugelor îi încorporaseră răcnetele în sistem.

— Nenorocita asta de Milnor se gripează mereu. Programul a trecut atât de mult pe înălbire, încât Dave trebuie s-o ruleze pe manual. Și centrifuga se-ntrerupe întruna.

— Avem comanda pentru Kilgallon, îl liniști. Mai sunt două luni...

— În sediul din Waterford?

— Sigur că da, încuviință simțindu-se ușor amețit.

— Încă două luni și-o să fiu pregătit pentru ciocănitoare, comentă morocănos Stone. Iar mutarea... o să fie mai groaznică decât o paradă de idioți.

— Sunt sigur că n-o să ne pierdem clienții.

— Să ni-i pierdem?! N-o să mișcăm nimic vreo trei luni. Și dup-aia vine vara.

Aprobă, nedorind să-i cânte în strună.

— Ce bagi mai întâi?

— Holiday Inn.

— Pune câte cincizeci de kilograme de prosoape la fiecare încărcătură. Știi bine că țipă după prosoape.

— Ce să-ți zic... ei țipă după orice.

— Cât ai?

— Au cântărit trei sute de kilograme. Majoritatea de la masonii ăia din Shriner. Cei mai mulți înnoptează și lunea. Cele mai împuțite cearșafuri pe care le-am văzut vreodată. Unele sunt țepene de jeg.

Dădu din cap spre Pollack, puștiul cel nou.

— Cum se descurcă ?

Ajutoarele din spălătorie fluctuau rapid în „Panglica Albastră". Dave le strunea zdravăn, iar răcnetele lui Ron le iritau și după aceea le umpleau de ranchiună.

— Bine, până acum, zise Stone. Îl mai ții minte pe ultimul ?

Îl ținea minte. Puștiul rezistase trei ore.

— Da, îl țin minte. Cum îl chema ?

Ron Stone se înnegură la față.

— Nu mai știu. Baker ? Barker ? Așa ceva... Vinerea trecută l-am văzut în Stop and Shop, unde distribuia pliante despre nu știu ce boicot împotriva salatei. E ceva, nu ? Tipul nu-și poate păstra slujba, așa că le zice tuturor ce nenorocire este că America nu poate fi ca Rusia. Ce să zic, mi se rupe inima !

— Îl bagi dup-aia pe Howard Johnson ?

Stone păru jignit.

— Întotdeauna îl băgăm primul.

— La nouă ?

— Normal !

Dave îi făcu semn din mână și îi răspunse în același fel. Urcă scara, trecând prin curățătoria chimică și prin contabilitate, și ajunse la cabinetul său. Se așeză înapoia biroului în scaunul rotativ și scoase hârtiile din mapa de intrări. Pe birou era o plăcuță pe care scria:

GÂNDEȘTE !
Poate fi o experiență nouă

Nu ținea prea mult la plăcuța aceea, dar o păstra acolo pentru că i-o dăruise Mary... când ? Cu cinci ani în urmă ? Oftă. Comis-voiajorii pe care îi primea în cabinet erau amuzați de plăcuță. Râdeau ca nebunii. Dar un comis-vo-

iajor ar fi râs ca nebunul şi dacă i-ai fi arătat imaginea unor copii care mureau de foame sau a lui Hitler făcând sex cu Fecioara Maria.

Vinnie Mason, păsărica aceea care, neîndoios, ciripise la urechea lui Steve Ordner, avea pe biroul lui o plăcuţă pe care scria:

GÂMDEŞTE

Ce fel de poantă mai era şi aceea, GÂMDEŞTE ? Nici măcar un comis-voiajor n-ar fi râs la aşa ceva, este, Fred ? Este, George, coo-rect ! De afară se auzeau huruiturile puternice ale unor motoare diesel şi-şi roti scaunul ca să privească. Muncitorii de pe şantierul autostrăzii se pregăteau de o nouă zi de muncă. Un autocamion-platformă pe care se aflau două buldozere trecea pe lângă spălătorie, urmat de un şir de automobile cu şoferi nerăbdători.

De la etajul al doilea, de deasupra curăţătoriei chimice, puteai să urmăreşti avansul construcţiei. Trecea prin cartierele rezidenţiale şi comerciale din Western, ca o incizie lungă şi cafenie, cicatricea unei operaţii pe care se aplicase o cataplasmă de noroi. Trecuse deja peste strada Guilder şi îngropase parcul de pe bulevardul Hebner, unde obişnuia să-l ducă pe Charlie, când era mic... de fapt, când era prunc. Cum se numea parcul ? Nu mai ştia. Probabil, pur şi simplu, parcul Hebner, Fred. Conţinea un teren de baseball pentru copii, câteva scrâncioburi şi un iaz pentru raţe, cu o căsuţă în mijloc. Vara, acoperişul căsuţei era plin de găinaţ. Fuseseră şi leagăne. Charlie se dăduse prima dată în leagăn în parcul Hebner. Ce crezi despre asta, bătrâne Freddy ? La început, s-a speriat şi a plâns, apoi i-a plăcut, şi când a venit timpul să plecăm spre casă, a plâns pentru că-l luam de acolo. Pe drumul de întoarcere, a făcut în pantaloni şi a

murdărit bancheta mașinii. Să se fi scurs cu adevărat paisprezece ani de atunci?

Trecu alt camion, transportând un excavator.

Cvartalul Garson fusese demolat cu patru luni în urmă; se aflase la trei-patru intersecții vest de bulevardul Hebner. Două blocuri pentru birouri, pline cu companii pentru împrumuturi și una-două bănci, în rest cabinete pentru stomatologi, chiropracticieni și ortopezi. Soarta lor nu contase prea mult, dar, Hristoase! îl duruse să vadă cum se prăbușește bătrânul cinematograf Grand. La începutul anilor 1950, vizionase acolo unele dintre filmele sale preferate. *Cu C de la „crimă"*, cu Ray Milland... *Ziua în care a încremenit Pământul*, cu Michael Rennie... Cel din urmă fusese la televizor chiar în seara trecută și dorise să-l vadă, dar adormise în fața nenorocitului de aparat și se trezise abia când începea imnul. Vărsase paharul cu băutură pe covor, și Mary îi făcuse scandal și din cauza aceea.

Grand Theater însă... fusese o sală cu adevărat deosebită. Acum, în suburbii apăruseră noile săli de cinematograf, clădiri mici și fâșnețe în mijlocul unor parcări de câte șase kilometri. Cinema I, Cinema II, Cinema III, Sala de vizionare, Cinema MCMXLVII. Odată, o dusese pe Mary la o sală din astea, în Waterford, ca să vadă *Nașul*, și biletele costau 2,5 dolari bucata, iar înăuntru arăta ca o nenorocită de popicărie. N-avea nici balcon. Grand avusese holul de la intrare pardosit cu marmură, balcon și un aparat vechi, superb și plin de vaselină de unde puteai să cumperi cu zece cenți o cutie mare cu floricele. Plasatorul care-ți rupea biletul (care costa șaizeci de cenți) purta o livrea roșie, ca un portar de hotel, și avea cel puțin șase sute de ani. Întotdeauna croncănea același lucru: „Sper să vă placă spectacolul." Sala de proiecție era uriașă și întunecoasă și mirosea a catifea prăfuită. Când te așezai, nu-ți loveai genunchii de scaunul din față. Iar deasupra era un

candelabru gigantic din sticlă șlefuită. Nu te așezai niciodată sub el, deoarece, dacă ar fi căzut peste tine, ar fi trebuit să te adune cu spaclul de pe podea. Grand era...

Își privi ceasul cu vinovăție. Trecuseră aproape patruzeci de minute. Hristoase, asta nu era bine deloc! Pierduse patruzeci de minute și nici măcar nu se *gândise* la prea multe. Doar la parc și la Grand Theater.

E ceva-n neregulă cu tine, Georgie?

S-ar putea să fie, Fred. Cred că s-ar putea să fie.

Își trecu încheieturile degetelor peste obraz, pe sub ochi, și, după umezeala pe care o simți, își dădu seama că plânsese.

***

Coborî să stea de vorbă cu Peter, care se ocupa de livrări. Spălătoria intrase de acum în flux, cu călcătorul bubuind și fâsâind, când primele cearșafuri de la Howard Johnson fură introduse în valțurile sale, cu mașinile de spălat țiuind și făcând să vibreze podeaua, cu presele pentru cămăși șuierând *hissss-șuh*, manipulate de Ethel și Rhonda.

Peter îl anunță că aparatul universal căzuse la camionul patru și-l întrebă dacă voia să-l vadă înainte de a-l trimite la atelier. Nu voia. Îl întrebă dacă Holiday Inn nu plecase încă. Peter îi răspunse că tocmai îl încărcau, dar idiotul de manager al motelului telefonase deja de două ori pentru prosoapele lui.

Încuviință din cap și reveni sus, ca să-l caute pe Vinnie Mason, însă Phyllis îi spuse că Vinnie și Tom Granger plecaseră la noul restaurant cu specific german ca să negocieze pentru fețele de masă.

— Vrei să-l anunți pe Vinnie să treacă pe la mine, când se întoarce?

— Sigur că da, domnule Dawes. A telefonat domnul Ordner și v-a transmis să-l sunați.

— Mulțumesc, Phyllis.

Se întoarse în cabinet, luă noile hârtii din mapa de intrări și începu să le frunzărească.

Un comis-voiajor dorea să stabilească o întâlnire pentru noul înălbitor de putere industrială, Yello-Go. De unde naiba scornesc numele astea? se întrebă și puse hârtia deoparte pentru Ron Stone. Lui Ron îi plăcea să-l asedieze pe Dave cu produse noi, mai ales dacă putea ciuguli două sute cincizeci de kilograme gratis pentru testări.

O scrisoare de mulțumiri de la United Fund. O puse deoparte, ca s-o prindă la avizierul de jos, lângă ceasul de pontaj.

Un pliant publicitar pentru mobilier de birou în culoarea „lemn de pin-directorial". La coșul de gunoi.

Un pliant publicitar pentru un robot telefonic care emitea un mesaj și înregistra mesaje de până la treizeci de secunde, atunci când lipseai din birou. *Nu-s aici, idiotule. Roiu'*! La coșul de gunoi.

O scrisoare de la o doamnă care trimisese la spălătorie șase cămăși ale soțului ei și le primise cu gulerele pârlite. Oftă și o puse deoparte, ca să rezolve situația mai târziu. Ethel iar băuse la prânz.

Un colet conținând o trusă pentru testarea apei, primit de la universitate. Îl puse deoparte ca să-l examineze după prânz, împreună cu Ron și Tom Granger.

Un pliant publicitar de la o companie de asigurări, însoțit de o scrisoare artistică în care ți se explica felul în care puteai obține optzeci de mii de dolari fără să trebuiască să faci altceva decât să mori. La coșul de gunoi.

O scrisoare de la istețul agent imobiliar irlandez care se ocupa de vânzarea fabricii din Waterford, anunțându-l că un producător de pantofi era foarte interesat s-o cumpere – compania Tom McAn, nici mai mult, nici mai puțin, o firmă

deloc neglijabilă – și reamintindu-i că pe 26 noiembrie expira opțiunea de cumpărare de nouăzeci de zile a Panglicii Albastre. *Jalnic director de spălătorie, teme-te. Ora ta se apropie.* La coșul de gunoi.

Altă ofertă de la un comis-voiajor pentru Ron; acesta încerca să plaseze un solvent cu denumirea mincinoasă Swipe. Îl puse alături de Yello-Go.

Revenea cu privirea spre fereastră, când interfonul bâzâi. Vinnie se întorsese de la localul cu specific german.

— Trimite-l înăuntru.

Vinnie intră imediat. Era un tânăr de douăzeci și cinci de ani, înalt, cu ten măsliniu. Părul negru era pieptănat în stilul său obișnuit, atent realizat, care simula răvășirea neglijentă. Purta un sacou sport roșu-închis și pantaloni maro-închis. Papion. Foarte neprotocolar, nu crezi, Fred? Ba da, George, ba da.

— Ce mai faci, Bart? întrebă Vinnie.

— Grozav, răspunse el. Care-i povestea cu restaurantul german?

Vinnie râse.

— Păcat că n-ai fost și tu. Bătrânul neamț mai că n-a căzut în genunchi, atât a fost de fericit să ne vadă. O să-i radem realmente pe Universal, când o să ne mutăm în sediul nou. Nu s-au gândit nici măcar să trimită un pliant publicitar, cu atât mai puțin un reprezentant. Cred că neamțu' era îngrozit la gândul că va trebui să-și spele fețele de masă chiar în bucătărie și n-o să mai aibă timp de nimic altceva. Pe de altă parte, are un local de nu-ți vine să crezi. O berărie adevărată. O să facă praf concurența. Și niște mirosuri... Doamne!

Deschise brațele larg, pentru a indica mirosurile, apoi scoase o cutie cu țigări din buzunarul interior al sacoului sport.

— O s-o duc pe Sharon acolo, după ce se pune pe roate. Zece la sută reducere.

Într-o suprapunere stranie, îl auzi pe Harry, proprietarul magazinului de arme, spunând: *Acordăm o reducere de zece la sută la achizițiile de peste trei sute de dolari.*

Dumnezeule, se gândi. Am cumpărat cu adevărat armele acelea, ieri ? Le-am cumpărat cu adevărat ?

Încăperea din mintea sa se cufundă în beznă.

Hei, Georgie, ce...

— Care-i comanda ? întrebă el.

Glasul îi sună nițel cam răgușit și tuși, ca să și-l dreagă.

— Între patru și șase sute de fețe de masă pe săptămână, după ce se pune pe roate. Plus șervețelele. Toate, din in natural. Le vrea spălate cu Ivory Snow. I-am zis că n-o să fie nici o problemă.

Scoase cu gesturi lente o țigară din cutie, astfel încât să se poată vedea eticheta. Acesta era un lucru pe care putea realmente să-l urască la Vinnie Mason: țigările lui de rahat. Pe eticheta cutiei scria:

PLAYER'S NAVY CUT
ȚIGĂRI
MEDIUM

Cine din lumea lui Dumnezeu, cu excepția lui Vinnie, ar fi fumat Player's Navy Cut ? Sau King Sano ? Sau English Ovals ? Sau Marvel sau Murad sau Twist ? Dacă cineva ar fi scos o marcă denumită Rahat-pe-băț sau Plămânul-negru, Vinnie ar fi cumpărat-o pentru a fuma țigările respective.

— I-am spus că s-ar putea să-i oferim doar două zile de servicii, până ne mutăm, vorbi Vinnie, arătându-i pentru ultima oară, cu drag, cutia, în timp ce o strecura în buzunar. Până ne mutăm în Waterford.

— Despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, zise el.

Să-l rad, Fred ? Sigur că da. Fă-l țăndări, George !

— Serios ?

Își aprinse țigara cu o brichetă Zippo îngustă, aurită, și ridică sprâncenele prin fum, aidoma unui actor britanic într-un rol de compoziție.

— Am primit ieri un bilet de la Steve Ordner. Vrea să trec pe la el vineri seară, ca să discutăm despre sediul din Waterford.

— Da ?

— Azi-dimineață, Steve Ordner mi-a telefonat în timp ce eram jos și discutam cu Peter Wasserman. Domnul Ordner vrea să-l sun. Toate astea îmi lasă impresia că-i teribil de doritor să afle ceva, nu crezi ?

— Cred că da, încuviință Vinnie fulgerându-și zâmbetul numărul 2 – *Șosea udă, șofați cu prudență.*

— Ceea ce aș vrea să știu este cine l-a determinat pe Steve Ordner să devină, brusc, atât de al naibii de doritor să afle ceva. Asta aș vrea să știu.

— Păi...

— Haide, Vinnie, nu mai face pe camerista sfioasă ! Este ora zece și trebuie să vorbesc cu Ordner. Trebuie să vorbesc cu Ron Stone. Trebuie să vorbesc cu Ethel Gibbs despre gulerele pârlite de la cămăși. M-ai forfecat pe la spate, când nu eram atent ?

— Păi, duminică seară, Sharon și cu mine am cinat la St... la domnul Ordner.

— Și întâmplător, ai menționat faptul că Bart Dawes nu se preocupă de Waterford, în timp ce derivația pentru 784 se apropie tot mai mult, așa-i ?

— Bart, protestă Vinnie, a fost pur și simplu o discuție amicală ! A fost perfect...

— Sunt sigur c-așa a fost. La fel ca și biletelul lui care

mă invită la tribunal. Bănuiesc că și convorbirea noastră telefonică va fi tot perfect amicală. Nu asta-i ideea. Ideea este că te-a invitat pe tine și pe nevastă-ta la cină cu speranța c-o să-ți dai drumul la gură și n-a avut motive de dezamăgire.

— Bart...

Îl aținti pe Vinnie cu degetul.

— Ascultă-mă cu atenție, Vinnie. Dac-o să mai scapi rahaturi din astea în care eu să fiu nevoit să calc dup-aia, o să-ți cauți o slujbă nouă. Să știi că mă țin de cuvânt.

Vinnie era șocat. Uitase complet de țigara dintre degete.

— Să-ți mai spun ceva, Vinnie, urmă el, readucând tonul vocii la normal. Știu că un tânăr ca tine a ascultat șase mii de prelegeri despre felul în care bătrâni ca mine au făcut lumea harcea-parcea când eram de vârsta ta. Dar, în cazul de față, o meriți pe-asta cu vârf și îndesat.

Vinnie deschise gura pentru a protesta.

— Nu cred că m-ai înjunghiat pe la spate, spuse el și ridică mâna pentru a-l opri să intervină. Dacă aș fi crezut așa ceva, ți-aș fi întins preavizul în clipa în care ai intrat. Cred că, pur și simplu, ai fost fraier. Ai intrat în vila aia mare, ai băut trei aperitive înainte de cină, apoi v-ați așezat la masă și ați mâncat supă și salată cu sos Thousand Island, urmate de pește și fripturi. Totul a fost servit de o cameristă în uniformă neagră, iar Carla și-a jucat rolul de mare doamnă și stăpâna casei – totuși fără să fie deloc superioară. La desert, ați avut tort de căpșuni sau de afine cu frișcă și cafea cu vreo două coniacuri sau rom Tia Maria, iar tu ți-ai dat drumul la gură. Nu așa s-au petrecut lucrurile ?

— Cam așa, murmură Vinnie.

Expresia chipului său era compusă din trei părți stânjeneală și două părți ură îndărătnică.

— A început, întrebând ce mai face Bart. Tu ai răspuns că Bart e-n regulă. El a spus că Bart este un tip excelent, totuşi ar fi bine dacă s-ar putea grăbi nitel în afacerea Waterford. Tu ai spus că aşa-i. El a spus: „Apropo, cum merge negocierea aceea?" Tu ai spus: „Să fiu sincer, nu-i tocmai treaba mea", iar el a spus: „Vincent, să nu-mi spui că nu ştii ce se-ntâmplă". Iar tu ai zis: „Tot ce ştiu este că Bart încă n-a bătut palma. Am auzit că cei de la Tom McAn ar fi interesaţi de clădire, dar poate că nu-i decât un zvon." După aceea el a zis: „Oricum, sunt sigur că Bart ştie ce face", iar tu ai zis: „Da, bineînţeles", aţi mai băut o cafea cu coniac, şi el te-a întrebat dacă tu crezi că Mustangii vor ajunge în turneul final, după care tu şi Sharon aţi plecat acasă... şi ştii când o să mai calci pe-acolo, Vinnie?

Vinnie nu răspunse.

— O să mai calci pe-acolo atunci când Steve Ordner va avea nevoie de alte informaţii. Atunci o să te mai invite.

— Îmi pare rău, spuse Vinnie morocănos şi dădu să se ridice.

— N-am terminat.

Vinnie se aşeză la loc şi rămase privind cu ochi arzători spre un colţ al încăperii.

— Acum doisprezece ani, am avut exact slujba ta, ştiai asta? Doisprezece ani ţi se par probabil un timp foarte lung. Eu unul nici nu ştiu când dracu' au trecut. Îmi amintesc însă destul de bine slujba, pentru a şti că-ţi place. Şi că faci o treabă bună. Reorganizarea din curăţătoria chimică, cu noul sistem de numerotare... a fost o capodoperă.

Vinnie se holba la el, stupefiat.

— Am început să lucrez în spălătorie cu douăzeci de ani în urmă, continuă el. În 1953, aveam douăzeci de ani. Abia mă însurasem. Făcusem doi ani de administraţie în afaceri, iar Mary şi cu mine intenţionam să mai aşteptăm cu

copiii, dar foloseam coitul întrerupt, știi? Odată, cineva a trântit violent ușa de la parter, eu m-am speriat și am ejaculat. Așa a rămas ea însărcinată. De aceea, ori de câte ori mă simt inteligent în ziua de azi, îmi reamintesc că o ușă trântită este responsabilă pentru poziția pe care o ocup acum. Este umilitor. Pe atunci, avortul nu era legalizat. Când lăsai o fată cu burta la gură, ori te însurai cu ea, ori o ștergeai din oraș. Astea erau cele două alternative. M-am însurat cu Mary și am acceptat prima slujbă pe care o găsisem, adică aici. Ajutor în sala mașinilor de spălat – exact ce face acum puștiul ăla, Pollack. Totul era manual pe atunci, și rufele trebuiau scoase ude din mașini și stoarse într-o centrifugă Stonington imensă în care încăpeau două sute cincizeci de kilograme de cearșafuri. Dacă o încărcai greșit, rămâneai dracu' fără picior. Mary a pierdut sarcina în luna a șaptea și medicul a spus că n-o să mai poată avea copii niciodată. Am fost ajutor în sala mașinilor timp de trei ani, și salariul meu mediu pentru cincizeci și cinci de ore pe săptămână era de cincizeci și cinci de dolari. După aceea, Ralph Albertson, care pe atunci era șeful de echipă în sala mașinilor, a fost implicat într-un accident auto banal și a murit de infarct pe stradă, în timp ce el și celălalt șofer își comparau asigurările. A fost un om excepțional. În ziua înmormântării lui, spălătoria a fost închisă. După înmormântare, m-am dus la Ray Tarkington și i-am cerut să mă numească în locul lui. Eram convins că voi primi postul. Știam tot ce se putea ști despre spălătorie, fiindcă Ralph îmi arătase totul.

Pe atunci, spălătoria era o afacere de familie condusă de Ray și de tatăl lui, Don Tarkington. Don o moștenise de la taică-său, care deschisese „Panglica Albastră" în 1926. Nu făcea parte din nici un sindicat și bănuiesc că liderii sindicali ar fi spus că cei trei Tarkington erau exploatatori tipici ai muncitorilor necalificați. Așa era! Dar atunci când Betty

Keeson a alunecat pe podeaua udă și și-a rupt brațul, alde' Tarkington i-au plătit spitalizarea și i-au trimis câte zece dolari pe săptămână, ca să poată cumpăra de mâncare, până când a putut să revină la lucru. La fiecare Crăciun, întindeau o masă mare în camera de primiri – cu cele mai bune plăcinte cu carne de pui pe care le-ai mâncat vreodată, peltea de coacăze și chifle, iar ca desert puteai să alegi între ciocolată și budincă. Don și Ray dăruiau femeilor câte o pereche de cercei, iar bărbaților – câte o cravată. Păstrez și acum cele nouă cravate pe care le-am primit. În 1959, când a murit Don Tarkington, am purtat una dintre cravatele alea la înmormântare. Nu era asortată, și Mary mi-a făcut un scandal monstru, dar tot am purtat-o. Spălătoria era întunecoasă, programul părea nesfârșit și era, pur și simplu, o corvoadă, dar oamenii țineau la tine. Dacă se strica centrifuga, Don și Ray veneau jos, alături de noi, își suflecau mânecile cămășilor lor albe și storceau cearșafurile manual. Așa funcționa o afacere de familie, Vinnie. Cam așa...

De aceea, atunci când Ralph a murit, și Ray Tarkington a spus că angajase deja pe cineva din afară să conducă sala mașinilor, n-am putut înțelege ce dracu' se-ntâmpla. Iar Ray mi-a spus: „Tata și cu mine vrem să termini colegiul". I-am răspuns: „Grozav, dar cu ce? Abia am bani pentru bilete de autobuz." Atunci mi-a întins un cec în valoare de două mii de dolari. M-am uitat la el și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. „Ce-i asta?" am întrebat. „Nu-i suficient", mi-a răspuns, „dar o să-ți ajungă pentru taxe, cămin și manuale. Pentru restul vei munci verile aici, de acord?" I-am spus: „Nu știu cum v-aș putea mulțumi." El mi-a replicat: „În trei feluri. În primul rând, să-ți achiți împrumutul. În al doilea rând, să-ți achiți dobânzile. Și-n al treilea rând, să te întorci la „Panglica Albastră" cu tot ce ai învățat." M-am dus cu cecul acasă, i l-am arătat lui Mary, și ea a început să plângă. Și-a dus palmele la ochi și a început să plângă.

Vinnie îl privea cu uimire fățișă.

— În 1955, m-am întors la colegiu, și în 1957 mi-am luat diploma. Am revenit la spălătorie și Ray m-a pus șef peste șoferi. Nouăzeci de dolari pe săptămână. Când am plătit prima rată a împrumutului, l-am întrebat pe Ray cât avea să fie dobânda. Mi-a răspuns: „Unu la sută". *„Poftim?"* am exclamat eu. „Ai auzit", mi-a zis. „Acum n-ai nimic de făcut?" „Ba da", i-am spus, „cred c-o s-aduc un medic să te caute la cap." Ray a început să râdă ca un apucat și mi-a spus s-o șterg dracului din biroul lui. Am terminat de plătit împrumutul în 1960 și știi ce-a făcut Ray? Mi-a făcut cadou un ceas. Ceasul ăsta.

Își ridică mânșeta și-i arătă ceasul Bulova, cu brățară elastică aurită.

— A spus că era un cadou întârziat pentru absolvire. Pentru educația mea plătisem o dobândă de douăzeci de dolari, iar afurisitul ăla îmi făcuse cadou un ceas de optzeci de dolari. Pe capacul lui este gravat: *Cu drag, de la Don & Ray, spălătoria „Panglica Albastră"*. Don murise deja de un an.

În 1963, Ray mi-a dat postul tău: să mă ocup de curățătoria chimică, să găsesc clienți noi și să supervizez spălătoriile automate – atât doar că pe atunci erau cinci, nu unsprezece. Am făcut treburile astea până în 1967, când Ray m-a numit în funcția actuală. Apoi, acum patru ani, a trebuit să vândă afacerea. Știi povestea... știi cum l-au strâns nemernicii cu ușa. L-au îmbătrânit prematur. Așa că facem parte dintr-o corporație care mai are douăzeci de afaceri – localuri fast-food, terenul de golf Ponderosa, alea trei magazine cu reduceri care merg prost ca naiba, benzinăriile și toate celelalte. Iar Steve Ordner nu-i decât un șef de echipă preaslăvit. Undeva în Chicago sau în Gary, există un Consiliu director, care petrece poate cincisprezece minute pe săptămână discutând despre „Panglica Albastră".

Îi doare în pix de felul cum se conduce o spălătorie. N-au nici cea mai vagă idee. Ei ştiu doar cum să citească raportul contabil despre costurile de producţie – aia ştiu. Contabilul le spune: „Atenţie ! Statul extinde autostrada 784 prin Westside, şi „Panglica Albastră" se află direct pe traseul extinderii, alături de jumătate din cartierul rezidenţial." Iar directorii spun: „Ah, da ? Care-i termenul de graţie ?" Şi asta-i tot. Hristoase, dacă Don şi Ray Tarkington ar mai fi în viaţă, i-ar aduce pe lăbarii ăia de doi bani din Departamentul Autostrăzi în faţa tribunalului cu atâtea citaţii restrictive, încât n-ar mai scăpa de ele până-n anul 2000 ! I-ar împunge c-un băţ ascuţit. Poate c-au fost doi nenorociţi de exploatatori paternalişti, dar ei aveau simţul *locului*, Vinnie, ori aşa ceva nu capeţi din raportul contabil despre costurile de producţie. Dacă ar mai fi fost în viaţă şi cineva le-ar fi spus că Departamentul Autostrăzi o să-ngroape spălătoria sub opt benzi de asfalt compozit, i-ai fi auzit urlând tot drumul până la Consiliul Municipal.

— Însă ei sunt morţi, spuse Vinnie.

— Da, sunt morţi, aşa-i !

Pe neaşteptate, îşi simţi mintea moale şi flască, precum coarda neîntinsă a chitarei unui amator. Ceea ce trebuise să-i spună lui Vinnie se pierduse într-un clocot de emoţii personale stânjenitoare. Uită-te la el, Freddy, habar n-are despre ce vorbesc. N-are nici cea mai vagă idee.

— Slavă cerului că n-au mai apucat să vadă asta !

Vinnie nu comentă.

El se adună cu un efort.

— Ceea ce vreau să-ţi spun, Vinnie, este că aici sunt implicate două grupuri. Ei şi noi. Noi suntem cei din spălătorie. Asta-i treaba noastră. Ei sunt contabilii care se ocupă de costurile de producţie. Aia-i treaba *lor*. Ei trimit ordine de sus, şi noi trebuie să le îndeplinim. Dar asta-i *tot* ce trebuie să facem. Ai înţeles ?

— Sigur că da, Bart, încuviință Vinnie, dar își dădu seama că nu înțelesese nimic.

Nu era sigur dacă el însuși înțelesese ceva.

— Bine, îi spuse, o să stau de vorbă cu Ordner. Dar ca să știi și tu, Vinnie, sediul din Waterford este ca și al nostru. Marțea viitoare, semnez hârtiile.

Vinnie surâse larg, ușurat.

— Iisuse, asta-i o veste tare bună!

— Da. Totu-i sub control.

Când Vinnie ieși din cabinet, strigă după el:

— Să-mi zici cum se mănâncă la restaurantul ăla german, bine?

Vinnie Mason îi aruncă zâmbetul lui numărul 1, larg, strălucitor și arătându-și dinții, cu toate sistemele revenite la funcționare perfectă.

— Sigur că da, Bart!

Apoi ieși, iar el rămase privind ușa închisă. Am făcut-o de rahat, Fred. Nu cred că te-ai descurcat chiar atât de rău, George. Poate c-ai scăpat niței hățurile spre final, dar numai în cărți, oamenii spun totul așa cum trebuie de prima dată. Ba nu, am belit-o rău de tot. A plecat de-aici, gândindu-se că lui Barton Dawes i s-au ars câteva beculețe. Să dea dracu' dacă n-are dreptate! George, trebuie să te întreb ceva, ca de la bărbat la bărbat. Nu, nu mă decupla. De ce ai cumpărat armele alea, George? De ce-ai făcut-o?

Bang, întrerupătorul de circuit.

***

Coborî la parter și-i înmână lui Ron Stone ofertele comis-voiajorilor; când plecă, Ron zbiera după Dave să vină și să se uite la chestiile alea, poate că găseau ceva în ele. Dave dădu ochii peste cap. Sigur că găseau ceva în ele. Găseau ceva ce purta numele de „muncă".

Sui la etaj și sună la Ordner, sperând că acesta ieșise să prânzească. Azi însă nu avea pauză. Secretara îi făcu legătura imediat.

— Bart! exclamă Steve Ordner. Mă bucur întotdeauna să stau de vorbă cu tine.

— Și eu. Am discutat ceva mai devreme cu Vinnie Mason și el pare să creadă că ești nițel îngrijorat în privința sediului din Waterford.

— Dumnezeule, nici vorbă! Deși m-am gândit că poate vineri seară am putea pune la punct niște chestii...

— Da. Ți-am telefonat în primul rând ca să-ți spun că Mary nu poate să vină.

— Nu?

— S-a căptușit cu nu-știu-ce virus și n-are curaj să se îndepărteze cu mai mult de cinci pași de toaletă.

— I-auzi! Îmi pare rău...

Înghite-o, pulărău jegos.

— Doctorul i-a dat niște pilule și pare să se simtă mai bine. Să nu fie totuși ceva contagios.

— La ce oră poți să ajungi, Bart? La 8?

— Da, la 8 e bine.

Așa, puță bleagă, strică seara dinaintea week-end-ului. Ce alte noutăți mai ai?

— Cum avansează negocierea Waterford, Bart?

— Este o problemă despre care ar fi mai bine să discutăm între patru ochi, Steve.

— Perfect. (Altă pauză.) Carla vă transmite toate cele bune. Să-i spui lui Mary că atât Carla, cât și eu...

Sigur! Așa-i! Bla-bla-bla.

22 noiembrie 1973

Se trezi cu un spasm care trânti perna pe podea, temându-se că strigase în somn. Mary continua să doarmă în patul celălalt, ca o moviliță tăcută. Ceasul digital de pe măsuța de toaletă anunța:

4:23 A. M.

Țăcăni și trecu la minutul următor. Bătrânica Bea din Baltimore, cea care începuse hidroterapia în grup pentru sporirea conștientizării, le dăruise ceasul la ultimul Crăciun. Pe el nu-l deranja, dar nu reușise să se învețe cu țăcănitul de la schimbarea numerelor. 4:23 *țac*, 4:24 *țac*, puteai s-o iei razna.

Coborî la baie, aprinse lumina și urină. Inima îi bubuia în piept. În ultima vreme, de câte ori urina, inima îi bubuia ca difuzorul bașilor. Încerci să-mi transmiți ceva, Doamne?

Reveni în pat și se întinse, dar somnul nu sosi multă vreme. Se perpelise în timp ce dormise, și patul fusese transformat într-un teritoriu inamic. Nu-l mai putea recâștiga. Brațele și picioarele păreau să fi uitat și ele ce poziții ocupaseră în vreme ce dormise.

Visul era destul de simplu de dedus. Floare la ureche, Fred. Când era treaz, un individ putea întrerupe cu ușurință circuitul; putea continua să coloreze un desen, bucată cu bucată, prefăcându-se că nu zărea imaginea generală. Poți

să îngropi imaginea generală sub podeaua minţii tale. Dar în podea exista o trapă. Când dormeai, trapa se deschidea uneori şi ceva se târa afară din beznă. *Ţac.*

4:42 A. M.

În vis, fusese pe plaja Pierce împreună cu Charlie (amuzant, când îi oferise lui Vinnie Mason miniatura de autobiografie, uitase să pomenească de Charlie – nu-i amuzant, Fred ? Nu, nu cred că-i prea amuzant, George. Nici eu nu cred, Fred. Dar este târziu. Sau devreme. Sau ceva.)

El şi Charlie erau pe plaja lungă şi albă şi era o zi excelentă ca să te însoreşti – un cer albastru senin, cu soarele revărsându-se de pe boltă aidoma chipului de pe una dintre insignele alea idioate cu zâmbăreţul Smiley. Oameni pe cearşafuri de plajă viu colorate şi sub umbrele într-o mulţime de nuanţe, copilaşi jucându-se la malul apei cu găletuşe din plastic. Un salvamar în foişorul lui alb-decolorat, cu pielea ciocolatie ca o cizmă bine lustruită, cu slipul din latex alb proeminent în faţă, ca şi cum mărimea penisului şi a testiculelor ar fi fost, cumva, o cerinţă obligatorie în slujba aceea şi el dorea să-i anunţe pe toţi din jur că nu-i dezamăgea. Un radio cu tranzistori urla muzică rock şi-şi amintea chiar şi acum melodia:

Da-mi place apa cea murdară,
O-ho-ho, Boston, eşti căminu' meu.

Două fete în bikini treceau pe lângă ei, sănătoase şi fără griji în interiorul unor corpuri superbe şi bune de regulat, niciodată pentru tine, ci pentru prietenii lor pe care nu-i vedea nimeni niciodată, ridicând jerbe mici de nisip cu degetele de la picioare.

Atât doar că era ciudat, Fred, fiindcă venea fluxul, dar pe plaja Pierce nu exista maree, fiindcă oceanul cel mai apropiat se găsea la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

El și Charlie construiau un castel de nisip. Începuseră însă prea aproape de apă, și valurile se tot apropiau.

Trebuie să-l construim mai departe, tati, zise Charlie, dar el era încăpățânat și construia mai departe. Când fluxul aduse apa la nivelul primului zid de apărare, săpă un șanț cu degetele, îndepărtând nisipul umed ca vaginul unei femei. Apa continua să vină.

La dracu'! răcni spre apă.

Reconstrui zidul. Un val îl dărâmă. Oamenii începură să zbiere pe plajă. Fluierul salvamarului țâșni ca o săgeată de argint. Nu ridică ochii. Trebuia să salveze castelul. Apa continua să vină, clipocindu-i în jurul gleznelor, surpând un turn, un acoperiș, partea din spate a castelului, totul. Ultimul val se retrase, lăsând în urmă doar nisip inform, neted, plat, închis la culoare și sclipitor.

Țipetele se întețiseră. Cineva plângea. Înălță ochii și văzu că salvamarul îi făcea respirație gură la gură lui Charlie. Charlie era ud leoarcă și palid, cu excepția buzelor și pleoapelor care erau vineții. Pieptul nu i se ridica și nu cobora. Salvamarul încetă orice tentativă de resuscitare. Ridică ochii. Zâmbea.

Apa îi trecuse peste cap, spunea salvamarul prin zâmbetul acela. *N-ar fi fost timpul să intri după el?*

Charlie! răcnise și în clipa aceea se trezise, temându-se că țipase realmente în somn.

Rămase în beznă mult timp, ascultând țăcăniturile ceasului digital, și încercă să nu se gândească la vis. În cele din urmă, se sculă ca să bea un pahar cu lapte în bucătărie și abia când zări curcanul dezghețându-se pe un platou pe masă, își aminti că azi era Ziua Recunoștinței și că spălă-

toria era închisă. Bău laptele, stând în picioare și privi gânditor pasărea jumulită de pene. Culoarea pielii ei era la fel ca și culoarea pielii fiului său, în vis. Dar Charlie nu se înecase, desigur.

Când reveni în pat, Mary mormăi ceva întrebător, răgușit și indescifrabil prin somn.

— N-a fost nimic, răspunse el. Culcă-te.

Ea mormăi altceva.

— Bine, spuse el în beznă.

Ea adormi.

Tac.

Era ora 5 dimineața. Când atipi în cele din urmă, zorile se furișaseră în dormitor ca un hoț. Ultimul lui gând fu la curcanul pentru Ziua Recunoștinței, care stătea pe masa din bucătărie sub lumina puternică și rece a tubului fluorescent de deasupra, carne moartă așteptând fără gânduri să fie devorată.

23 noiembrie 1973

La ora 19:55, intră cu LTD-ul lor vechi de doi ani pe aleea ce ducea spre reşedinţa lui Steve Ordner şi opri maşina în spatele automobilului Delta 88, verde-închis, al lui Ordner. Casa avea formă neregulată şi era construită în stil rustic, retrasă discret de la strada Henreid şi ascunsă parţial după un gard-viu înalt, care era doar un schelet acum, spre sfârşitul chiştocului încă fumegând al toamnei. Mai fusese aici şi o cunoştea destul de bine. La parter se afla un şemineu masiv, căptuşit cu piatră; în dormitoarele de la etaj existau alte şemineuri, mai modeste. Toate funcţionau. La subsol se găseau o masă de biliard model Brunswick, un ecran derulabil pentru filme pe 35 mm şi un sistem audio KLH pe care Ordner îl convertise la cuadrofonie, anul trecut. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii din perioada în care jucase baschet în colegiu – bărbatul era înalt de 1,97 m şi-şi păstrase condiţia fizică. Ordner trebuia să plece fruntea atunci când trecea dintr-o încăpere în alta şi bănuia că asta îl făcea să se simtă mândru. Poate că el însuşi modificase pragurile de sus ale uşilor, astfel încât să fie nevoit să se aplece. Masa din sufragerie era o blană de stejar lustruit, lungă de trei metri. O completa un bufet înalt din stejar ciuruit de cari, strălucind bogat sub şase-şapte straturi de lac. În capătul opus al încăperii era o vitrină pentru vesela de porţelan, înaltă cam de... un metru nouăzeci şi şapte, nu,

Fred ? Da, cam aşa. Afară erau o fosă adâncită pentru barbecue, aproape îndeajuns de mare pentru a frige un dinozaur întreg şi o peluză verde ca de teren de golf. Nu exista nici o piscină în formă de rinichi. În ziua de azi, piscinele în formă de rinichi erau considerate puerile. Erau destinate strict adoratorilor lui Ra proveniţi din clasa mijlocie a locuitorilor Californiei de Sud. Familia Ordner nu avea copii, dar întreţinea un puşti coreean şi un puşti sud-vietnamez şi plătea facultatea de inginerie pentru un ugandez, astfel încât să se poată întoarce în ţara lui ca să construiască baraje pentru hidrocentrale. Susţinea Partidul Democrat şi-l votase pe Nixon, candidatul democraţilor.

Paşii răsunară uşor pe peron, apoi sună clopoţelul de la intrare. Fata în casă deschise uşa.

— Mă numesc Dawes, rosti el.

— Da, domnule. Daţi-mi pardesiul. Domnul Ordner vă aşteaptă în cabinet.

— Mulţumesc.

Îi întinse pardesiul şi străbătu vestibulul, trecând pe lângă bucătărie şi sufragerie. Trase cu ochiul spre masa cea mare şi spre Bufetul Memorial Stephan Ordner. Covorul de pe podea se sfârşi, şi el merse pe holul pardosit cu linoleum ceruit din pătrate alb-negru dispuse în tablă de şah. Pantofii lui ţăcăneau discret.

Întinse mâna spre uşa cabinetului, şi Ordner o deschise, exact în clipa în care atingea clanţa, aşa cum ştiuse că va face.

— Bart ! exclamă Ordner şi-şi strânseră mâinile.

Purta un sacou din cord maro, cu petice la coate, pantaloni oliv şi papuci burgund. Nu avea cravată.

— Salut, Steve ! Cum merge piaţa financiară ?

Ordner gemu teatral.

— Groaznic ! Te-ai uitat recent peste acţiunile burselor ?

Îl conduse înăuntru și închise ușa în urma lui. Pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți. În stânga era un șemineu mic în care se aflau imitații de bușteni, dar care funcționa cu curent electric. În centrul încăperii, era un birou mare acoperit de hârtii. Știa că în biroul acela, pe undeva, era îngropată o mașină de scris IBM Selectric; dacă apăsai butonul cuvenit, apărea pe tăblie, ca o torpilă neagră și aerodinamică.

— Piața se prăbușește, rosti el.

— Asta ca s-o zici pe ocolite, se strâmbă Ordner. Ai putea să-i dai vorba asta lui Nixon. El găsește câte o utilizare pentru orice. Când au făcut praf principiul dominoului în Asia de Sud-Est, a preluat-o și a pus-o la treabă în economia americană. A funcționat jalnic acolo. Aici funcționează grozav. Ce bei ?

— Scotch cu gheață e numai bun.

— Îl am chiar aici.

Se apropie de un dulăpior extensibil, scoase o sticluță de scotch de două sute de mililitri, care costa vreo zece dolari în magazinele ieftine de băuturi alcoolice, și o goli peste două cuburi de gheață într-un pahărel. I-l întinse, spunând:

— Să luăm loc.

Se așezară în fotolii cu rezemători laterale pentru cap, în fața șemineului electric. *Dacă mi-aș azvârli băutura acolo*, gândi el, *aș putea arunca rahatu' ăsta-n aer*. Fu cât pe aici s-o facă.

— Nici Carla nu-i acasă, urmă Ordner. Unul dintre cluburile ei sponsorizează o prezentare de modă. Încasările vor fi donate unei cafenele pentru adolescenți, din Norton.

— Acolo se ține prezentarea de modă ?

— În *Norton* ? păru surprins Ordner. Nu, ce dracu' ! În Russell. N-aș lăsa-o pe Carla să calce în Docuri nici însoțită

de doi bodyguarzi şi un câine-lup. Vine un preot... mi se pare că-l cheamă Drake. Le cam trage la măsea, dar negrişorii ăia îl iubesc. El este legătura. Un preot de stradă.

— Aha.

— Da.

Priviră în foc aproape un minut. El bău jumătate din scotch.

— Problema sediului din Waterford a apărut la ultima întrunire a Consiliului Director, spuse Ordner. Pe la mijlocul lui noiembrie. Trebuie să recunosc că m-a prins cumva cu pantalonii în vine. Am primit... ă-ă-ă, mandatul de a afla care-i situaţia. Nu fac nici o aluzie la capacităţile tale manageriale, Bart...

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, zise el şi sorbi iarăşi din scotch. (În pahar nu mai rămăseseră decât nişte pete de alcool, prinse între cuburile de gheaţă şi sticlă.) Mă bucur întotdeauna când sarcinile noastre coincid, Steve.

Ordner păru încântat.

— Aşadar, care-i povestea? Vin Mason mi-a spus că tranzacţia n-a fost finalizată.

— Vinnie Mason nu ştie toate lucrurile din lumea asta.

— Deci e finalizată?

— În curs de finalizare. Dacă nu apare nimic neprevăzut, mă aştept să începem mutarea în Waterford vinerea viitoare.

— Mi s-a dat de înţeles că agentul imobiliar ţi-a făcut o ofertă perfect rezonabilă, pe care ai refuzat-o.

Îl privi pe Ordner, se ridică şi împrospătă petele.

— Asta n-ai auzit-o de la Vinnie Mason.

— Nu.

Reveni în fotoliul din faţa şemineului electric.

— Nu cred că te-ai sinchisi să-mi spui de la cine ai auzit-o.

Ordner desfăcu braţele.

— Astea-s afacerile, Bart. Când aud un zvon, trebuie să-l verific... chiar dacă toate cunoştinţele mele despre capacităţile personale şi profesionale ale unei persoane arată că zvonul nu-i decât o aiureală. E dezagreabil, dar nu-i motiv de supărare.

Freddy, nimeni nu ştia despre refuzul ăla, în afară de agentul imobiliar şi cu mine. Se pare că domnul Astea-s Afacerile a făcut nişte investigaţii personale. Dar nu-i motiv de supărare, este ? Este, George. Să-l fac ţăndări, Freddy ? Mai bine, păstrează-ţi calmul, George. Iar eu o să reduc consumul apei-de-foc.

— Oferta pe care am refuzat-o a fost patru sute cincizeci, spuse el. Ca simplă curiozitate, asta-i suma despre care ai auzit ?

— Cam aşa ceva.

— Şi ţi s-a părut rezonabilă ?

— Ei bine, făcu Ordner încrucişându-şi picioarele, da. Municipalitatea a evaluat spălătoria actuală la şase sute douăzeci şi ea poate fi mutată. De acord, în Waterford nu există posibilităţi prea mari de extindere, dar şefii spun că n-ar mai fi nevoie de spaţiu suplimentar, fiindcă s-a ajuns deja la mărimea optimă. Mi s-a părut că, în cel mai rău caz, n-am fi pierdut nimic, ba poate chiar am fi obţinut un profit... deşi nu acela a fost considerentul principal. Trebuie să ne mutăm, Bart. Şi cât mai rapid.

— Poate că ai mai auzit şi altceva.

Ordner îşi încrucişă invers picioarele şi oftă.

— Aşa este. Am auzit că ai refuzat patru sute cincizeci, iar apoi a apărut Tom McAn, care a oferit cinci sute.

— O ofertă pe care un agent imobiliar cinstit n-o poate accepta.

— Nu încă, dar opţiunea noastră de achiziţie expiră marţi. Ştii asta.

— Da, ştiu. Steve, dă-mi voie să subliniez trei-patru puncte, de acord ?

— Te rog !

— În primul rând, Waterford ne va îndepărta în medie cu cinci kilometri de contractele noastre mari şi de aceea cheltuielile de operare vor spori considerabil. Toate motelurile sunt pe autostrada interstatală. Mai rău însă, serviciile noastre vor fi mai lente. În prezent, Holiday Inn şi Hojo scot untul din noi dacă întârziem cincisprezece minute cu prosoapele. Ce se va întâmpla când furgonetele noastre vor trebui să străbată cinci kilometri de trafic prin oraş ?

Ordner clătina din cap.

— Bart, ei *extind* autostrada interstatală. De asta ne şi mutăm – ai uitat ? Şefii spun că livrările nu vor fi întârziate, ba pot chiar să fie mai rapide, dacă se va folosi derivaţia. Ei mai spun că firmele de moteluri au cumpărat deja terenuri bune în Waterford şi Russell, aproape de viitoarea şosea de racord. Mutându-ne în Waterford, ne vom îmbunătăţi poziţia, n-o vom deteriora.

Am călcat greşit, Freddy. Se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile. Aşa-i, George. Coo-rect.

— De acord, zâmbi el, înţeleg ideea. Dar noile moteluri nu vor fi gata decât peste un an, poate peste doi. Iar în cazul în care criza energetică este atât de gravă pe cât pare...

— Este o decizie tactică, Bart, rosti sec Ordner. Noi suntem simpli infanterişti. Noi îndeplinim ordinele primite.

I se păru că fusese o aluzie de reproş.

— Perfect, dar vreau să se consemneze părerea mea.

— Bine. S-a consemnat. Însă, Bart, tactica n-o stabileşti tu. Vreau ca asta să-ţi fie perfect clar. Dacă rezerva mondială de ţiţei se termină şi toate motelurile dau faliment, o vom lua în barbă împreună cu toţi ceilalţi. Până atunci, ar fi bine să-i lăsăm pe şefi să-şi facă grijile astea, iar noi să ne vedem de slujba noastră.

Am primit un șut, Fred. L-ai primit, George.

— În regulă. Să termin ceea ce voiam să spun. Am estimat că renovările vor costa două sute cincizeci de mii de dolari, înainte ca spălătoria din Waterford să curețe primul cearșaf.

— *Poftim*?

Ordner așează paharul cu zgomot pe masă.

Aha, Freddy. Am lovit un punct sensibil aici.

— Pereții sunt degradați. Pe laturile de est și de nord, lemnăria a putrezit aproape complet, iar podelele sunt într-o stare atât de proastă, încât prima mașină de spălat grea pe care o vom pune acolo va ajunge în subsol.

— Cifra asta de două sute cincizeci este justificată?

— Absolut. Ne trebuie un coș exterior nou. Podele noi, la parter și etaj. În plus, cinci electricieni vor avea nevoie de două săptămâni ca să modifice instalația. Circuitele actuale sunt pentru două sute patruzeci de volți, iar noi trebuie să avem cinci sute cincizeci. Și pentru că vom fi la capătul tuturor rețelelor de servicii municipale, îți garantez că facturile pentru curent și apă vor crește cu douăzeci la sută. Creșterile la curent le-am putea suporta, dar nu trebuie să-ți spun ce înseamnă pentru o spălătorie o creștere cu douăzeci la sută a costului apei.

Ordner îl privea șocat.

— Nu ne privește însă ce se întâmplă cu creșterile facturilor pentru serviciile municipale, fiindcă ele fac parte din costurile de producție, nu din investiția pentru renovare. Unde rămăsesem? Așa – instalația electrică trebuie refăcută pentru cinci sute cincizeci de volți. Ne trebuie o instalație antifurt bună și un circuit tv închis... Izolații noi... Acoperiș nou... Ah, da – și un sistem de drenare. În sediul actual de pe strada Fir suntem pe teren înalt, dar strada Douglas este situată pe fundul unui bazin natural. Numai

sistemul de drenare va costa între patruzeci și șaptezeci de mii de dolari.

— Hristoase, de ce Tom Granger nu mi-a spus nimic din toate astea ?

— N-a venit cu mine, ca să inspecteze locul.

— De ce ?

— Fiindcă i-am spus să rămână la spălătorie.

— *Ce* ai făcut ?

— Am fost acolo în ziua când s-a stricat focarul, explică el răbdător. Comenzile se îngrămădeau și nu aveam apă fierbinte. Tom trebuia să rămână. Este singurul care poate repara focarul.

— Ce Dumnezeu, Bart, îl puteai duce acolo cu altă ocazie, nu ?

El își termină băutura.

— Nu mi s-a părut că ar avea rost.

— Nu ți s-a părut...

Ordner nu mai izbuti să termine fraza. Puse paharul jos și scutură din cap, ca un om care încasase un pumn.

— Bart, știi ce va însemna dacă estimarea ta este eronată și pierdem sediul ăla ? Va însemna *slujba* ta, asta va însemna. Dumnezeule, vrei s-o termini și să te-ntorci acasă, la Mary, cu bocceluța pe umăr ? Asta vrei ?

N-ai înțelege, își spuse el, deoarece în viața ta n-ai riscat nimic, dacă nu erai acoperit din șase părți și nu aveai alți trei tipi în față care să recepteze șocul. Așa ai ajuns să ai patru sute de mii în acțiuni și capital, un automobil Delta 88 și o mașină de scris care sare dintr-un birou ca o jucărie idioată de speriat copiii. Labagiu idiot, te-aș putea păcăli pentru următorii zece ani. Poate c-o s-o și fac.

Rânji spre fața încruntată a lui Ordner.

— Ăsta era ultimul meu punct, Steve. De asta nu-mi fac griji.

— Ce vrei să spui ?

Plin de voioşie, începu să toarne minciuna:

— Tom McAn l-a anunţat deja pe agentul imobiliar că nu sunt interesaţi de fabrică. Oamenii lor au fost s-o vadă şi s-au luat cu mâinile de cap. Prin urmare, ai cuvântul meu că locul ăla-i un rahat pentru patru sute cincizeci. Mai ai în plus o opţiune pe nouăzeci de zile care expiră marţi şi un isteţ agent imobiliar irlandez pe nume Monohan, care voia să ne păcălească de să ne ia şi pantalonii de pe noi. Aproape c-a reuşit.

— Şi ce propui ?

— Îţi propun să lăsăm opţiunea să expire. Nu mişcăm un deget, cam până pe joia viitoare. Tu discută cu oamenii tăi de la costuri şi contabilitate despre creşterea cu douăzeci la sută a utilitarelor. Eu o să discut cu Monohan. Când voi termina cu el, ne va cădea în genunchi pentru două sute de mii.

— Bart, eşti sigur ?

— Absolut, răspunse şi surâse strâmb. În nici un caz nu mi-aş întinde gâtul, dacă aş crede că mi-l va reteza cineva.

George, ce faci ? ? ?

Taci, taci, nu mă deranja acum.

— Avem un agent imobiliar şmecher care n-are nici un cumpărător, spuse el. Ne putem permite să nu ne grăbim. Fiecare zi în plus în care se leagănă nesigur în vânt înseamnă altă zi în care preţul coboară când vom cumpăra.

— Bine, rosti lent Ordner, dar vreau să stabilim un lucru clar, Bart. Dacă nu profităm de dreptul la opţiune pe care-l avem şi altcineva *cumpără* locul acela, trebuie să te zbor din şa. N-am...

— Ştiu, spuse el, simţindu-se brusc vlăguit. N-ai nimic personal cu mine.

— Bart, eşti sigur că nu te-ai molipsit de la Mary ? Arăţi cam jalnic în seara asta.

Tu arăţi cam jalnic, găozarule !

— O să mă simt mai bine, când o să se termine totul. Este vorba despre stres.

— Sigur că da, încuviinţă Ordner, aranjându-şi o expresie de simpatie pe chip. Era cât pe-aici să uit... şi casa ta este în calea focului.

— Da.

— V-aţi găsit altă locuinţă ?

— Am pus ochii pe vreo două. N-aş fi deloc surprins, dacă voi încheia în aceeaşi zi şi tranzacţia cu spălătoria, şi cu locuinţa mea.

Ordner rânji larg.

— S-ar putea să fie prima dată în viaţa ta, când ai manipulat şi tranzacţionat între trei sute şi cinci sute de mii de dolari, într-o singură zi.

— Da, va fi o zi extraordinară.

***

Pe drumul spre casă, Freddy încercă întruna să-i vorbească – de fapt, să urle la el – şi fu nevoit să acţioneze mereu întrerupătorul. Tocmai intra pe Crestallen West, când se scurtcircuită într-un miros de sinapse arse şi axoni supraîncărcaţi. Toate întrebările se revărsară şi izbi cu ambele tălpi pe pedala frânei. LTD-ul scrâşni violent şi se opri în mijlocul străzii, iar el fu proiectat în centura de siguranţă suficient de puternic pentru a o bloca şi a-l face să icnească.

Când îşi regăsi autocontrolul, apropie încetişor maşina de trotuar. Opri motorul, stinse farurile, desfăcu centura de siguranţă şi rămase tremurând cu mâinile pe volan.

Din locul în care se afla, strada se curba lin, cu felinarele alcătuind un graţios cârlig de pescuit din lumină. Era o stradă frumoasă. Cele mai multe case de pe ea fuseseră construite după război, între 1946 şi 1958, dar printr-un

miracol scăpaseră de Sindromul Cutiei de Chibrituri din anii 1950 și de bolile ce-l însoțiseră: fundațiile fărâmițate, peluza chelită, înmulțirea jucăriilor, îmbătrânirea prematură a automobilelor, vopseaua jupuită, ferestrele din plastic antifurtună.

Își cunoștea vecinii – de ce să nu-i fi cunoscut? El și Mary locuiau pe Crestallen de aproape paisprezece ani. Asta însemna mult. Familia Upslinger stătea lângă ei, mai sus pe stradă; băiatul lor, Kenny, livra ziarele de dimineață. Familia Lang locuia vizavi de ei; familia Hobart la două case mai jos (Linda Hobart venea să stea cu Charlie când era mic și acum urma medicina la City College), familia Stauffer, Hank Albert, a cărui nevastă murise de emfizem cu patru ani în urmă, familia Darby și, la numai patru case mai sus de locul în care se oprise și tremura acum în mașină, familia Quinn. Plus o duzină de alte familii cu care el și Mary se salutau – în majoritate, cele cu copii mici.

O stradă drăguță, Fred. Un cartier drăguț. Ah, da, știu cum pufnesc din nas intelectualii când aud de suburbii – nu sunt la fel de romantice precum subsolurile infestate de șobolani sau precum chestiile sănătoase și voioase, de felul întoarcerii la natură. În suburbii nu există muzee mărețe, codri măreți, provocări mărețe.

Fuseseră însă timpuri bune. Știu ce gândești, Fred. Timpuri bune... ce-nseamnă timpuri bune? În timpurile bune nu există bucurii mărețe, nici triști măreți, nici nimic măreț. Doar plictiseală. Grătare în curtea din spate, în amurgurile de vară, cu toți participanții nițel piliți, totuși fără ca nimeni să se îmbete cu adevărat ori să facă urât. Excursii în grup pe care le organizam la meciurile Mustangilor. Lăbarii de Mustangi, care nu putuseră să bată nici echipa Pat, în anul când o condusese cu 12:1. Musafiri invitați la prânz sau invitații primite pentru a prânzi la alții. Partide de golf pe circuitul Westside sau excursii cu soțiile la Ponderosa Pines,

unde șofam minicarturi. Mai ții minte când Bill Stauffer a trecut cu minicartul lui prin gardul din scânduri și a căzut în piscina unui tip? Da, îmi amintesc, George, am râs ca nebunii. Dar, George...

Așa că s-aducem buldozerele, este, Fred? Să le-ngropăm pe toate. Se va construi altă suburbie, destul de rapid, în Waterford, unde până anul ăsta nu exista nimic, decât o mulțime de loturi vacante. Marșul Vremurilor. Bilanțul Progresului. Copilașii de un Miliard de Dolari. Și ce vezi când ajungi acolo? Un pâlc de cutii de conserve vopsite în culori diferite. Conducte din plastic care vor îngheța în fiecare iarnă. Plastic imitație de lemn. Plastic peste tot. Fiindcă Moe din Comisia autostrăzilor i-a spus lui Joe de la firma Joe's Construction, iar Sue, care este secretara lui Joe, i-a spus lui Lou de la firma Lou's Construction și în scurt timp pornește mare explozie a terenurilor din Waterford și încep construcțiile în loturile vacante, dar și clădirile mari, blocurile de apartamente. Cumperi o casă pe strada Liliacului, care se intersectează cu strada Spaniei, care merge spre nord, și cu strada Daniei, care merge spre sud. Poți alege între strada Ulmului, strada Stejarului, strada Chiparosului, strada Pinului Alb. Toate casele au baie la parter, baie de serviciu la etaj și un horn fals pe latura estică. Iar, dacă te-ntorci acasă beat, nu-ți poți găsi propria ta casă de rahat.

Dar, George...

Gura, Fred, eu vorbesc. Și unde-s vecinii tăi? Poate că nu era mare lucru de capul lor, dar știai cine erau. Știai de la cine puteai să împrumuți un pahar cu zahăr, când rămâneai fără. Unde sunt ei? Tony și Alicia Lang sunt în Minnesota, fiindcă el a solicitat un transfer în alt stat și l-a obținut. Familia Hobart s-a mutat în Northside. Hank Albert a căpătat un loc în Waterford, este adevărat, dar când s-a întors după semnarea contractului, arăta de parcă-și pusese

o mască de clovn vesel. I-am văzut ochii, Freddy. Semăna cu cineva căruia tocmai i se amputaseră picioarele şi încerca să-i păcălească pe toţi că de-abia aşteaptă noile picioare din plastic, fiindcă n-o să se mai julească dacă se loveşte de canatul uşii. Ne mutăm... şi unde suntem ? Ce suntem ? Pur şi simplu, doi străini, care stau într-o casă care stă printre alte case cu străini. Asta suntem. Marşul Vremurilor, Freddy. Asta este ! Anii patruzeci aşteaptă anii cincizeci care aşteaptă anii şaizeci. Aşteptăm un pat drăguţ de spital şi o infirmieră drăguţă care să ne bage un cateter drăguţ. Freddy, patruzeci de ani înseamnă sfârşitul tinereţii. De fapt, treizeci de ani înseamnă sfârşitul tinereţii, iar patruzeci este atunci când încetezi să te mai autoamăgeşti. Nu vreau să-mbătrânesc într-un loc străin.

Plângea din nou; stătea în maşina rece şi întunecată şi plângea ca un copil.

George, aici nu-i vorba numai despre autostradă, nu-i vorba numai despre mutare. Eu ştiu ce te supără pe tine.

Gura, Fred. Te-avertizez.

Dar Fred nu tăcea şi asta era rău. Dacă nu-l mai putea controla pe Fred, cum avea să aibă vreodată tihnă ?

Este vorba despre Charlie, nu-i aşa, George ? Nu vrei să-l îngropi pentru a doua oară.

— Despre Charlie, rosti el cu glas tare, răguşit şi înecat de lacrimi. Şi despre mine. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot...

Lăsă capul pe spate şi dădu frâu liber lacrimilor, cu chipul contorsionat şi pumnii înfipţi în ochi, ca orice copilaş care şi-a pierdut bănuţul pentru bomboane prin gaura din buzunarul pantalonilor.

***

Când porni, în cele din urmă, se simţea secătuit. Se simţea golit. Golit, dar fără lacrimi. Perfect calm. Putea chiar

să se uite fără să tremure spre casele întunecate de pe ambele părţii ale străzii, din care oamenii se mutaseră deja.

Acum trăim într-un cimitir, se gândi. Eu şi Mary, într-un cimitir. Exact ca Richard Boone, în *Eu îi îngrop pe cei vii*[1]. Erau aprinse luminile la familia Arlin, dar şi ei plecau pe 5 decembrie. Iar familia Hobart se mutase în week-end-ul trecut. Case goale.

Urcând pe asfaltul aleii lor (Mary era la etaj; se zărea lumina slabă a veiozei), se trezi gândindu-se la ceva ce-i spusese Tom Granger cu vreo două săptămâni în urmă. Avea să discute cu Tom despre asta. Luni.

1. *I Bury the Living* (1958) (n. t.).

25 noiembrie 1973

Se uita la meciul dintre Mustangi și Charger la televizorul color și sorbea din băutura lui privată, Southern Comfort cu Seven-Up. Era băutura lui privată, fiindcă oamenii râdeau când o bea în public. Charger conducea cu 27:3 în sfertul al treilea. Rucker fusese interceptat de trei ori. Tare meci, nu, Fred ? Cum să nu, George. Nu știu cum de mai rezişti tensiunii.

Mary dormea la etaj. În week-end vremea se mai încălzise, iar acum țârâia o bură fină. El însuși se simțea somnoros. Băuse deja trei pahare.

Arbitrul anunță timp de odihnă și o reclamă începu prompt. Bud Wilkenson povestea cât de periculoasă era criza energetică și că toți erau siliți să-și izoleze podurile și să se asigure că tirajul șemineului era închis, atunci când nu frigeai ciuperci, nu ardeai vrăjitoare sau cine știe ce altceva. Emblema companiei care prezenta reclama apăru la sfârșit; un tigru fericit se uita la tine peste un semn pe care scria:

EXXON

Se gândi că toți ar fi trebuit să-și dea seama că încep vremuri grele, atunci când Esso își schimbase denumirea în Exxon. Esso ieșea lin dintre buze, aducând cu un bărbat care se relaxa într-un hamac. Exxon suna ca numele unui tiran războinic de pe planeta Yurir.

— Exxon cere ca toți pământenii bicisnici să-și arunce armele, rosti el. Jos armele, pământeni bicisnici!

Chicoti și-și prepară altă băutură. Nu trebuia nici măcar să se ridice; sticla de Southern Comfort, o sticlă de un litru și jumătate de Seven-Up și un recipient din plastic cu cuburi de gheață se aflau pe o măsuță rotundă lângă scaunul său.

Înapoi la joc. Charger șută balonul. Hugh Fednach, atacantul Mustangilor, prinse mingea și o pasă numărului 31. Apoi, sub comanda cu privire de oțel a lui Hank Rucker, care poate că văzuse cândva, într-un film documentar, trofeul anual Heisman decernat celui mai bun jucător de colegiu, Mustangii înaintară șase metri. Gene Voreman șută balonul. Andy Cocker de la Charger întoarse balonul la numărul 46 de la Mustangi. Și tot așa, cum spusese cu atâta șiretenie Kurt Vonnegut[1]. El citise toate cărțile lui Kurt Vonnegut. Îi plăceau, mai ales fiindcă erau amuzante. Cu o săptămână în urmă, la emisiunea de știri se anunțase că în orășelul Drake, din statul Dakota de Nord, Consiliul Director al școlii locale arsese nu mai știu câte exemplare din romanul *Abatorul 5* de Vonnegut, care se referea la bombardarea Dresdei. Când te gândeai la asta, găseai o conexiune interesantă.

Fred, de ce lăbarii ăia din Departamentul Autostrăzi nu construiesc derivația 784 prin Drake? Fac prinsoare că le-ar plăcea. George, asta-i o idee grozavă. De ce nu scrii la ziarul *The Blade* despre asta? 'Te-n mă-ta, Fred!

Charger înscrise, aducând scorul la 34:3. Majoretele dansară pe pista sintetică din jurul terenului și scuturară din fundulețe. El se cufundă într-o picoteală, și când Fred începu să-l sâcâie, nu-l putu alunga.

George, fiindcă se pare că nu știi ce faci, lasă-mă să-ți spun eu. Dă-mi voie să-ți explic eu, vechiul meu prieten. (*Lasă-mă-n pace, Fred.*) Mai întâi, opțiunea pentru sediul din

1. Kurt Vonnegut, jr. (n. 1922), scriitor american (n. t.).

Waterford va expira. Asta se va întâmpla marți la miezul nopții. Miercuri, Thom McAn va bate palma cu răhățelul ăla de sclav irlandez, Patrick J. Monohan. Miercuri după-amiază sau joi dimineață, va apărea o pancartă mare pe care scrie *VÂNDUT*! Dacă o vede cineva de la spălătorie, poate c-o să poți amâna inevitabilul, spunând: Sigur că da. Noi l-am cumpărat. Dar dacă Ordner verifică, ești mort. Probabil că n-o s-o facă. Dar (*Dă-mi pace, Fred*) vineri, va apărea altă pancartă. Pe ea va scrie:

NOUA NOASTRĂ FABRICĂ WATERFORD
PANTOFII TOM MCAN
Ne extindem din nou!!!

Luni, fix la prima oră, îți vei pierde slujba. Da, după cum văd eu lucrurile, vei fi șomer înainte de pauza de cafea de la ora 10. După aceea, poți să vii acasă și să-i povestești lui Mary. Nu știu când va fi asta. Călătoria cu autobuzul durează numai cincisprezece minute, așa că probabil *o să poți* încheia douăzeci de ani de căsătorie și douăzeci de ani de serviciu bine plătit în aproximativ o jumătate de oră. Dar, după ce-i vei spune lui Mary, va urma scena explicațiilor. Ai putea s-o amâni, îmbătându-te, totuși, mai devreme sau mai târziu...

Fred, taci dracu' din gură!

...mai devreme sau mai târziu, va trebui să explici cum ți-ai pierdut slujba. Va trebui să mărturisești. Ei bine, Mary, Departamentul Autostrăzi va distruge spălătoria de pe strada Fir peste vreo lună de zile, iar eu am cam neglijat să asigur alt sediu. Îmi tot spuneam că afacerea asta cu extinderea șoselei 784 era un fel de coșmar din care aveam să mă trezesc. Da, Mary, da, am găsit un loc pentru noua noastră spălătorie – în Waterford, exact, văd că ai *capish* – , dar, cumva, n-am putut încheia tranzacția. Cât o va costa pe Amroco? Păi, aș zice cam un milion ori un milion și jumătate,

în funcție de cât va dura până să găsească altă locație pentru spălătorie și câte contracte va pierde pentru totdeauna.

Te avertizez, Fred!

Sau i-ai putea spune că nimeni nu știe mai bine decât tine, George. Că marja profitului Panglicii Albastre s-a redus atât de mult, încât contabilii au ridicat exasperați brațele și au zis: „la hai să-nmormântăm afacerea, băieți. Încasăm banii municipalității și cumpărăm o sală de jocuri electronice în Norton sau un teren frumușel pentru minigolf în Russell sau în Crescent. Deficitul financiar potențial este prea mare aici după zahărul pe care nemernicul ăla de Dawes ni l-a turnat în rezervorul cu benzină." I-ai putea spune chestia asta.

Mai du-te dracu'!

Dar asta nu-i decât deschiderea, pentru că spectacolul are două părți, nu-i așa? Partea a doua începe când îi spui lui Mary că nu există nici o casă în care să vă mutați și nici nu va exista. Asta cum o să i-o explici?

N-o să fac nimic!

Exact. Ești, pur și simplu, un tip care-a adormit în barca lui. Dar marți seară, barca ta ajunge la cascadă, George. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te luni la Monohan și fă-l nefericit. Semnează deasupra liniei punctate. Oricum vei avea necazuri cu toate minciunile pe care i le-ai turnat lui Ordner vineri seară. Dar poți ieși din asta. Dumnezeu știe c-ai mai ieșit și din alte necazuri.

Lasă-mă-n pace! Aproape c-am adormit.

Este vorba despre Charlie, nu-i așa? Ăsta-i un mod de sinucidere. Dar nu-i cinstit față de Mary, George. Nu-i cinstit față de nimeni. Ești...

Se sculă brusc, vărsându-și paharul pe carpetă.

— Față de nimeni, poate cu excepția mea.

Atunci ce-i cu armele, George? Ce-i cu armele?

Tremurând, ridică paharul și-și prepară altă băutură.

26 noiembrie 1973

Prânzea cu Tom Granger la Nicky's, un local aflat la trei cvartale de spălătorie. Stăteau într-un separeu, beau bere la sticlă și așteptau să li se aducă mâncarea. La tonomat, Elton John cânta „Goodbye Yellow Brick Road".

Tom vorbea despre meciul Mustangilor cu Charger, pe care echipa din urmă îl câștigase cu 37 la 6. Tom ținea cu toate echipele sportive din oraș, iar înfrângerile lor îl înnebuneau. Într-o bună zi, în timp ce-l asculta pe Tom care-i critica pe toți Mustangii, om cu om, se gândi: Tom Granger își va tăia o ureche și o va trimite managerului general al echipei. Un nebun ar fi expediat-o antrenorului, care ar fi izbucnit în râs și ar fi țintuit-o pe avizierul din vestiar, dar Tom o va trimite managerului general, care va cădea pe gânduri.

Sosi mâncarea, adusă de o chelneriță în costum cu pantaloni din nailon alb. Avea în jur de trei sute de ani, poate chiar trei sute patru ani. Greutatea ei se putea exprima în aceleași cifre. Deasupra sânului stâng, pe un ecuson mic, se putea citi:

GAYLE
Mulțumim pentru consumație
Nicky's

Tom avea o felie de friptură de vită, care plutea cu burta în sus într-o farfurie plină cu sos. El comandase doi cheeseburgeri în sânge cu cartofi prăjiți. Știa că cheeseburgerii

aveau să fie bine făcuți. Mai mâncase la Nicky's. Derivația autostrăzii 784 avea să rateze Nicky's cu jumătate de cvartal.

Mâncară. Tom își încheie tirada despre meciul de ieri și-l întrebă despre sediul din Waterford și întâlnirea lui cu Ordner.

— O să semnez joi sau vineri, îi spuse.

— Credeam că opțiunea expira marți.

Repetă povestea despre Thom McAn care decisese că nu voia fabrica Waterford. Nu îl distra să-l mintă pe Tom Granger. Îl știa de șaptesprezece ani și nu era teribil de inteligent. Nu găsea nici o satisfacție în a-l minți.

— Aha, făcu Tom după ce terminase, și subiectul fusese închis. (Băgă în gură o bucată de friptură de vacă și se strâmbă.) De ce mâncăm aici? Mâncarea-i nasoală. Până și cafeaua e nasoală. Chiar și *nevastă-mea* face cafeaua mai bună.

— Nu știu, răspunse el și profită de ocazie. Mai ții minte când s-a deschis localul ăla italian nou? Când le-am luat pe Mary și Verna?

— Da, era în august. Verna tot mai laudă chestia aia... ricotta... ba nu, rigatoni. Așa-i ziceau. Rigatoni.

— Îl mai ții minte pe individul care s-a așezat lângă noi? Un tip mare și gras?

— Mare și gras...

Tom mestecă, străduindu-se să-și amintească. Clătină din cap.

— Ai zis despre el că-i un escroc.

— Aaaah!

Ochii lui Tom se deschiseră larg. Împinse farfuria într-o parte, aprinse o țigară Herbert Tareyton și azvârli chibritul în farfurie, unde pluti în sos.

— Da, așa-i. Sally Magliore.

— Așa-l cheamă?

— Da. Un tip voinic, cu ochelari cu lentile groase și nouă guși. Salvatore Magliore. Sună ca specialitatea casei

într-un bordel italienesc, este? Sally Chioru', așa-i ziceau, fiindcă avea cataractă la un ochi. A scăpat de ea la clinica Mayo, acum trei-patru ani. Da, i-un escroc din ăia mari!

— În ce-i băgat?

— Păi, în ce-s băgați toți, răspunse Tom, scuturându-și scrumul țigării în farfurie. Droguri, fetițe, jocuri de noroc, șmecherii cu investiții, escrocherii... Și uciderea altor escroci. N-ai citit în ziar? Chiar săptămâna trecută, au găsit un tip în portbagajul propriei sale mașini, în spatele unei benzinării. Avea șase gloanțe în cap și beregata tăiată. Asta-i chiar ridicol. De ce naiba să-i mai tai gâtul, după ce l-ai împușcat de șase ori în cap? Crimă organizată – ăsta-i domeniul în care-i băgat Sally Chioru'.

— Are și o afacere legală?

— Da, cred că da. Undeva prin Docuri, dincolo de Norton. Vinde automobile. „Magliore – Mașini la Mâna a Doua Garantate". Câte-un cadavru în fiecare portbagaj.

Tom râse și-și scutură din nou țigara în farfurie. Gayle se întoarse și-i întrebă dacă mai voiau cafea. Comandară amândoi.

— Am cumpărat bolțurile alea spintecate pentru ușa cazanului, spuse Tom. Parc-ar fi sula mea.

— Chiar așa?

— Pe cuvânt, ar trebui să le vezi. Lungi de douăzeci și trei de centimetri și groase de vreo șapte centimetri la mijloc.

— Te refereai la sula mea? întrebă el și amândoi izbucniră în râs și discutară despre problemele de la spălătorie până veni timpul să se întoarcă la treabă.

***

În după-amiaza aceea, coborî din autobuz pe strada Barker și intră în barul lui Duncan, un local liniștit din cartier. Comandă o bere și-l ascultă pe Duncan plângându-se un timp despre meciul Mustangilor cu Charger. Un bărbat apăru

din sala din spate și-l anunță pe Duncan că unul dintre automatele pentru bowling nu funcționa bine. Duncan merse să vadă despre ce era vorba, iar el își sorbi berea și se uită la televizor. Era o telenovelă: două femei discutau încet, pe tonuri apocaliptice, despre un tip pe nume Hank. Hank revenea acasă de la colegiu și una dintre femei tocmai descoperise că Hank era fiul ei, rezultatul unui experiment dezastruos, petrecut după festivitatea de absolvire a liceului, cu douăzeci de ani în urmă.

Freddy încercă să spună ceva și George îl decuplă imediat. Întrerupătorul circuitului funcționa perfect. Funcționase toată ziua.

Așa-i, schizofrenicul dracului! zbieră Fred, apoi George i-o reteză. Du-te și freacă-ți hârtiile, Freddy. Ești *persona non grata* pe-aici.

— Bineînțeles că n-o să-i spun, rosti una dintre femeile de la televizor. Cum aș putea să-i spun așa ceva ?

— Pur și simplu... spune-i-o ! zise cealaltă femeie.

— De ce s-o fac ? De ce să-i debusolez complet viața pentru ceva ce s-a-ntâmplat acum douăzeci de ani ?

— O să-l minți ?

— N-o să-i spun nimic !

— *Trebuie* să-i spui !

— Sharon, nu-mi pot permite să-i spun !

— Dacă nu-i spui tu, Betty, o să-i spun chiar eu !

— Căcatu' ăla de mașină i-un jaf și nimic altceva, mormăi Duncan, revenind la tejghea. Mi-a mâncat zilele de când au instalat-o. Ce să fac acum ? O să sun la nenorociții ăia de la Automatic Industries Company, o s-aștept douăzeci de minute până ce o căcăcioasă de secretară o să-mi facă legătura unde trebuie și dup-aia o să-l ascult pe unu' care o să-mi spună că-s cam ocupați, da' o să-ncerce să-mi trimită miercuri pe cineva. *Miercuri* ! Pe vineri, o s-apară un idiot care

are creieru' între buci, o să bea bere pe gratis, o să repare ce-i stricat și probabil o s-aranjeze ca altceva să se strice peste două săptămâni și-o să-mi spună că n-ar trebui să-i las pe jucători s-arunce bilele așa de tare. Înainte, avusesem automate de pinball. Era a-ntâia. Nu știu dacă mașinile alea s-au stricat vreodată. Da' asta-nseamnă progresu'. Dac-o să mai fiu pe-aici în 1980, probabil c-o să înlocuiască automatu' de bowling cu unu' de dat muie. Mai vrei o bere ?

— Sigur că da, spuse el.

Duncan se duse la robinetul de bere. El lăsă cincizeci de cenți pe tejghea și se duse în sala din spate, la cabina telefonică de lângă automatul pentru bowling care era defect.

Găsi ceea ce căuta în secțiunea paginilor aurii a cărții de telefoane, sub titlul *Automobile noi și uzate*. Intrarea căutată era: MAGLIORE – MAȘINI LA MÂNA A DOUA, Ruta 16, Norton 892-4 576.

Pe măsură ce te afundai în Norton, Ruta 16 se transforma în bulevardul Venner. Bulevardul Venner mai era cunoscut drept „Docurile" și aici găseai toate chestiile la care paginile aurii nu făceau reclamă.

Puse o fisă de zece cenți în aparatul telefonic și sună la „Magliore – Mașini la Mâna a Doua". Receptorul fu ridicat după al doilea țârâit, și un glas de bărbat rosti:

— „Magliore – Mașini la Mâna a Doua".

— Mă numesc Dawes, spuse el. Barton Dawes. Pot vorbi cu domnul Magliore ?

— Sal este ocupat, dar, dacă pot, vă ajut cu plăcere. Mă numesc Pete Mansey.

— Nu, domnule Mansey, trebuie neapărat să discut cu domnul Magliore. Este vorba despre două Eldorado.

— Cred că v-a fost furnizată o informație greșită, spuse Mansey. Din cauza crizei petrolului, anul acesta nu mai acceptăm mașini mari, nu le cumpără nimeni. Așa că...

— *Eu* cumpăr, zise el.

— Ce anume ?

— Două Eldorado. Unul model 1970, altul model 1972. Unul auriu, celălalt crem. Am discutat cu domnul Magliore despre ele, săptămâna trecută. Afacerea este stabilită.

— Aha, am înţeles. Domnule Dawes, Sal nu este de fapt aici. Este în Chicago şi se întoarce abia diseară, nu mai devreme de ora unsprezece.

Lângă cabina telefonică, Duncan atârna o plăcuţă pe automatul pentru bowling. Pe plăcuţă scria:

DEFECT

— Mâine îl pot găsi ?

— Da, sigur că da. Despre ce era vorba – o afacere prin firmă ?

— Nu, achiziţie directă.

— O specialitate ?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Da, exact. Mâine după-amiază la ora patru este bine ?

— Sigur că da, e perfect.

— Mulţumesc, domnule Mansey.

— Îl voi anunţa că l-aţi căutat.

— Chiar te rog, spuse el şi puse grijuliu receptorul în furcă.

Palmele îi transpiraseră.

Când ajunse acasă, Merv Griffin pălăvrăgea cu celebrităţi. Nu primise nici un fel de corespondenţă; asta era o uşurare. Intră în living.

Mary sorbea dintr-o cană în care-şi preparase ceva cald pe bază de rom. Avea alături de ea o cutie cu batiste de hârtie Kleenex şi se simţea miros de picături de nas Vicks.

— Nu te simţi bine ? o întrebă.

— Nu brea grozav, răspunse ea pe un ton care semăna cu al unei sirene pentru ceață. Cred c-am luad un virus.

— Biata de tine...

O sărută pe frunte.

— Nu de subăra be mine, Bard, dar crezi că boți să faci du cumbărădurile diseară ? Indenționasem să mă duc cu Meg Carder, dar a drebuid să-i delefonez și să mă scuz.

— Nici o problemă. Ai temperatură ?

— Nu șdiu. Sau, boade, un bic.

— Vrei să te programez pentru mâine la Fontaine ?

— Nu șdiu. O s-o fac eu mâine, dacă n-o să mă simd mai bine.

— Îți curge rău nasul.

— Da. Bicădurile Vicks m-au ajudad la-ncepud, dar acum... (Strânse din umeri și surâse slab.) Vorbesc ca rățoiul Donald.

El șovăi o clipă, apoi spuse:

— Cred c-o să întârzii nițel diseară.

— Da ?

— Merg în Northside, să mă uit la o casă. Pare destul de bună. Are șase camere și o curticică în spate. E destul de aproape de familia Hobart.

Freddy vorbi destul de clar: *Nenorocitu' dracului de mizerabil ordinar.*

Mary se lumină vizibil la față.

— Asda-i grozav ! Bod să vin și eu cu dine ?

— Cu guturaiul ăsta, ar fi mai bine să stai în casă.

— O să mă-nfofolesc bine.

— Data viitoare, spuse el ferm.

— Bine, zise ea și-l privi. Slavă Domnului că cedezi în sfârșid în brivința asda. Încebusem să-mi fac griji.

— Nu-ți mai face.

— Nu-mi mai fac.

Ea sorbi din băutura fierbinte cu rom și i se cuibări la piept. Îi auzea respirația șuierată. Merv Griffin pălăvrăgea cu James Brolin despre noul lui film, *Lumea Vestului*. În curând, la toate frizeriile din țară!

După un timp, Mary se sculă și bagă niște semipreparate congelate în cuptor. El se ridică, schimbă canalul pe reluări ale serialului „Trupele F" și se strădui să nu-l asculte pe Freddy. După o vreme însă, Freddy își schimbă tonul.

***

Mai ții minte cum ai cumpărat primul televizor, Georgie?

El surâse ușor, privind nu la Forrest Tucker, ci prin acesta. Da, Fred. Sigur că-mi amintesc.

La vreo doi ani după ce se căsătoriseră, într-o seară se întorseseră acasă dintr-o vizită la familia Upshaw, unde urmăriseră „Parada hiturilor preferate" și „Dan Fortune", iar Mary îl întrebase dacă nu credea că Donna Upshaw i se păruse nițel... ei bine, distantă. Și-o amintea acum pe Mary, subțirică și misterioasă, mai înaltă în chip atrăgător în sandalele albe pe care le cumpărase pentru a sărbători începutul verii. Purta și un șort alb; picioarele ei arătau lungi și neastâmpărate, ca și cum ar fi putut să i se înalțe până la gât. De fapt, el nu fusese foarte interesat dacă Donna Upshaw păruse nițel distantă; fusese interesat s-o dezbrace pe Mary de șortul acela mulat. Acolo i se manifesta interesul... ca să nu fie mai explicit în privința manifestărilor.

— Poate c-a început s-o obosească să le servească alune la jumătate din vecini, doar pentru că ei au singurul televizor de pe stradă, îi răspunsese.

Probabil că văzuse micuța linie de încruntare dintre ochii ei – cea care anunța întotdeauna că Mary cocea ceva, dar erau deja la jumătatea scării spre etaj, palma lui

hoinărea peste șezutul șortului – cât un petic – și abia mai târziu, abia după, ea întrebase:

— Bart, cât ne-ar costa un aparat mic?

Pe jumătate adormit, îi răspunsese:

— Cred c-am putea cumpăra un Motorola cu vreo douăzeci și opt, poate treizeci de dolari. Pe de altă parte, un Philco...

— Nu un aparat de radio. Un televizor.

El se sculase în capul oaselor, aprinsese veioza și o privise. Mary stătea întinsă în pat, în pielea goală, cu cuvertura coborâtă pe șolduri și, deși îi zâmbea, se gândise că era serioasă. Era zâmbetul ei de provocare.

— Mary, nu ne putem permite un televizor.

— Cât ne-ar costa un aparat mic? Un General Electric sau un Philco... sau altceva.

— Nou?

— Nou.

Căzuse pe gânduri, urmărind jocul razelor de lumină ale veiozei peste curbele dulci ale sânilor ei. Era mult mai zveltă pe atunci (deși nu poți spune că acum s-a îngrășat, George, își reproșă el; nici n-am zis așa ceva, Freddy, băiete), cumva mai plină de viață. Până și părul ei emitea propriul său mesaj: *însuflețit, înfocat, însorit...*

— În jur de șapte sute cincizeci de dolari, răspunsese gândindu-se că asta îi va șterge surâsul... dar nu reușise asta.

— Ei bine, fii atent! spusese ea, ridicându-se în capul oaselor în pat și încrucișându-și picioarele turcește sub pătură.

— Sunt foarte atent, rânjise el.

— Nu la *asta*.

Totuși, Mary râsese și o roșeață i se întinsese pe obraji și în jos pe gât (deși nu-și ridicase pătura peste sâni, își aminti el).

— La ce te-ai gândit?

— De ce-şi doresc bărbaţii un televizor? întrebase ea. Ca să se uite la meciuri în week-end. Şi de ce-şi doresc femeile un televizor? Pentru telenovelele de după-amiază. Poţi să te uiţi la ele în timp ce calci rufe ori să stai cu picioarele pe măsuţă, dacă ţi-ai terminat treaba. Să presupunem că fiecare dintre noi găseşte ceva de făcut – ceva care *să merite* – în timpul respectiv, week-end-urile şi după-amiezele în care altfel n-am face absolut nimic...

— Să citim o carte sau poate chiar să facem dragoste? sugerase el.

— Pentru *aşa ceva* găsim întotdeauna timp, replicase ea şi râsese, apoi se îmbujorase, iar ochii îi erau negri în lumina veiozei, care îi proiecta o umbră caldă, semicirculară, între sâni, şi el ştiuse că avea să cedeze în faţa ei, că avea să-i promită un model Zenith mare, de o mie cinci sute de dolari, pur şi simplu dacă avea să-l lase să facă din nou dragoste cu ea şi la gândul acela simţise că avea o erecţie, simţise cum şarpele se preschimbase în piatră, aşa cum îi spusese Mary odată, după ce băuse nitel cam mult la petrecerea de revelion de la familia Ridpath (iar acum, după optsprezece ani, simţi cum şarpele se preschimbă din nou în piatră... înaintea unei amintiri).

— Bine, bine, încuviinţase. Eu o să-mi mai iau o slujbă în week-end-uri, iar tu va trebui să lucrezi după-amiezile. Dar, draga mea Mary, nu-chiar-Fecioară-Maria, ce lucru este acela care *să merite*?

Ea îi trăsese un pumn, chicotind, şi-l apăsase uşor cu sânii pe abdomen (destul de plat, pe-atunci, Freddy, fără nici un semn de burtică).

— Asta-i şmecheria! îi spusese. Ce dată este azi? 18 iunie?

— Exact.

— Ei bine, tu lucrează în week-end-uri, iar pe 18 decembrie vom pune laolaltă banii câștigați...

— ...și-o să ne cumpărăm un prăjitor de pâine, rânjise el.

— ...și-o să ne cumpărăm televizorul ăla, rostise ea solemn. Sunt convinsă c-o putem face, Bart.

După aceea, izbucnise din nou în râs.

— Dar partea distractivă va fi că nu ne vom spune unul altuia ce am făcut – decât la sfârșit de tot.

— Bine, capitulase el, cu condiția să nu văd felinarul roșu atârnat deasupra ușii tale, mâine când mă-ntorc de la slujbă.

Ea sărise peste el și începuse să-l gâdile. Gâdilăturile se transformară în mângâieri.

— Haide, îi șoptise, cu buzele îngropate în gâtul lui, și-l prinsese cu blândețe, totuși cu o apăsare înnebunitoare, ghidându-l și în același timp strângându-l. Haide, pune-o, Bart!

Mai târziu, din nou în întuneric, cu palmele încrucișate la ceafă, el îi spusese:

— Nu ne vom spune nimic unul altuia, nu?

— Nu.

— Mary, ce te-a stârnit deodată? Chestia pe care am spus-o eu despre Donna Upshaw c-a început s-o obosească să-i servească pe jumătate din vecini cu alune?

Când ea răspunsese, nu mai chicotise. Glasul îi sunase plat, auster și chiar nițel înspăimântător: un fior vag de iarnă în aerul cald de iunie al apartamentului lor de la etajul al doilea din blocul fără lift.

— Nu-mi place să mă distrez pe gratis, Bart. Și n-o s-o fac. Niciodată!

Timp de o săptămână și jumătate, el răsucise în minte ciudata ei propunere, întrebându-se ce naiba ar fi putut face pentru a aduce jumătatea sa din șapte sute cincizeci de dolari (și probabil mai degrabă trei sferturi din suma totală,

se gândise, după cum aveau să meargă lucrurile) în următoarele douăzeci de week-end-uri. Era nițel cam bătrân ca să mai tundă peluzele pentru câte un sfert de dolar. Iar Mary afișa o expresie – o căutătură de superioritate – care-l făcea să creadă că fie își găsise ceva, fie era pe punctul s-o facă. Ar fi bine să te pregătești de cursă, Bart, își spusese și râsese tare pe seama propriei sale persoane.

Au fost niște zile a-ntâia, nu-i așa, Freddy? se întrebă acum, când Forrest Tucker și „Trupele F" lăsară locul unei reclame cu desene animate în care un iepure predica „Trixi – iepurași pentru copilași". Au fost, Georgie. Au fost niște zile date-n mă-sa de *grozave*.

Într-o zi, pe când descuia portiera mașinii după ce terminase serviciul, ridicase ochii întâmplător spre coșul industrial înalt dinapoia curățătoriei chimice și-i venise ideea.

Pusese cheile la loc în buzunar și intrase să stea de vorbă cu Don Tarkington. Don se lăsase pe spate în scaun, îl privise pe sub sprâncenele stufoase care încă de pe atunci începuseră să albească (la fel ca smocurile de păr ce-i ieșeau din urechi și se curbau din nări) și-și împreunase degetele pe piept.

— Să vopsești coșul, spusese Don.

El încuviințase din cap.

— În week-end-uri.

El încuviințase iarăși.

— Pentru trei sute de dolari.

Și iarăși.

— Ești nebun!

El izbucnise în râs.

Don surâsese doar puțin.

— Ai vreo problemă cu drogurile, Bart?

— Nu, răspunsese el, dar am o problemă cu Mary.

— Ați făcut un pariu?

Sprâncenele stufoase se ridicară o jumătate de kilometru.

— Nu, este vorba despre ceva mult mai stilat. Cred că ai putea spune că-i vorba despre o învoială. Oricum, Don, coşul trebuie să fie vopsit, iar eu trebuie să fac rost de trei sute de dolari. Ce zici? Un zugrav de meserie ţi-ar cere patru sute cincizeci.

— Te-ai interesat.

— M-am interesat.

— Eşti un nebun şi jumătate, făcuse Don şi izbucnise în râs. Probabil c-o să cazi de-acolo şi-o să-ţi rupi gâtul.

— Da, probabil c-aşa o să fie, încuviinţase el şi începuse şi el să râdă (iar acum, după optsprezece ani, în timp ce iepurele Trixi lăsa loc emisiunii de ştiri a serii, rânji larg ca o vulpe).

În felul acela, în week-end-ul de după 4 iulie, ajunsese pe o schelă nesigură, la douăzeci şi cinci de metri deasupra solului, cu o bidinea în mână, bâţâindu-şi fundul în vânt. Odată, într-o după-amiază, o furtună iscată din senin rupse-se una dintre funiile ce ancorau schela cu uşurinţa cu care ai rupe o fundă din staniol de pe un cadou şi el fusese cât pe aici să cadă. Coarda de siguranţă din jurul pieptului rezistase însă şi coborâse încet pe acoperiş, cu inima bubuindu-i ca o tobă, convins că nici o putere de pe faţa pământului nu avea să-l mai aducă înapoi acolo sus – în nici un caz pentru un nenorocit de televizor model mare. Totuşi, se întorsese pe schelă. Nu pentru televizor, ci pentru Mary. Pentru imaginea razelor veiozei peste sânii ei mici şi semeţi; pentru surâsul de provocare de pe buzele şi din ochii ei – ochii negri care uneori se puteau lumina incredibil sau se puteau întuneca şi mai mult, ca nişte nori de furtună, vara.

La începutul lunii septembrie, terminase coşul, care se profila alb imaculat pe cer, ca un semn tras cu creta pe o

tablă albastră, zvelt şi strălucitor. Îl privise cu mândrie, în vreme ce-şi curăţa cu dizolvant antebraţele stropite de vopsea.

Don Tarkington îl plătise cu un cec.

— N-a ieşit o treabă rea, fusese unicul lui comentariu, ţinând seama de tembelul care a făcut-o.

Câştigase alţi cincizeci de dolari, căptuşind cu lambriuri pereţii noului living al lui Henry Chalmers – pe atunci, Henry era maistrul-şef al spălătoriei – şi vopsind bătrânul iaht Chris-Craft al lui Ralph Tremont. Când sosise 18 decembrie, el şi Mary se aşezaseră la masa din sufrageria lor micuţă, aidoma unor pistolari rivali, dar în acelaşi timp amici, iar el pusese în faţa ei trei sute nouăzeci de dolari în bani lichizi – ţinuse banii în bancă şi mai obţinuse o mică dobândă.

Ea scosese din buzunarul şorţului patru sute şaisprezece dolari. Era un teanc mult mai mare decât al lui, fiindcă în majoritate erau bancnote de un dolar şi de cinci dolari.

El se holbase la bani, icnise, apoi întrebase:

— Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* ai făcut, Mary?

Zâmbind larg, ea îi răspunsese:

— Am făcut douăzeci şi şase de rochii, am cusut patruzeci şi nouă de corsaje şi şaizeci şi patru de tivuri. Am făcut treizeci şi una de fuste. Am croşetat trei feţe de masă. Am ţesut patru carpete, dintre care una cu ac cu limbă. Am tricotat cinci pulovere, două pături şi un set complet pentru masă. Am brodat şaizeci şi trei de batiste, douăsprezece seturi de prosoape şi douăsprezece seturi de feţe de pernă, iar când adorm noaptea nu visez decât monograme.

Râzând, întinsese mâinile spre el şi, pentru prima dată, observase cu adevărat bătăturile aspre de pe vârfurile degetelor, aidoma calozităţilor ce apar în cele din urmă pe degetele chitariştilor.

— Dumnezeule, Mary! rostise răguşit. Dumnezeule, uită-te la mâinile tale!

— Mâinile mele n-au pătit nimic, spusese ea şi ochii i se întunecaseră şi dansaseră. Iar tu arătai foarte drăgălaş acolo sus, pe coş, Bart. La un moment dat, m-am gândit să cumpăr o praştie şi să-ncerc să te lovesc în fund...

Scoţând un urlet, el sărise în sus şi o urmărise prin living şi în dormitor. Iar acolo ne-am petrecut restul după-amiezii, după câte îmi amintesc, Freddy, moşule!

Descoperiseră nu numai că aveau suficienţi bani pentru un televizor model mic, ci şi că, dacă mai puneau încă patruzeci de dolari, puteau cu adevărat să-şi cumpere un model mare. Compania RCA lansase modelul anului, le spusese proprietarul magazinului John's TV din centru (desigur, John's era deja îngropat sub derivaţia autostrăzii 784, dispărut de mult, alături de Grand şi de toate celelalte), şi avea preţuri promoţionale. Ar fi fost gata să li-l vândă, iar pentru o rată de zece dolari pe săptămână...

— Nu, rostise Mary.

John păruse îndurerat.

— Doamnă, este vorba de numai patru săptămâni. Nu-i vorba să vă băgaţi la plata dobânzilor pe tot restul vieţii.

— O clipă, spusese Mary şi-l trăsese din magazin, afară, în gerul de dinaintea Crăciunului, unde colindele se împleteau pe toată strada.

— Mary, zisese el, are dreptate. Nu-i sfârşitul...

— Primul lucru pentru care vom lua credit va fi casa noastră, Bart, replicase ea. (Linia de încruntare îi apăruse între ochi.) Ascultă-mă...

Reveniseră în magazin.

— Ni-l puteţi reţine? îl întrebase pe John.

— Cred că da... cel puţin o vreme. Totuşi, aceasta este perioada mea de vârf în vânzări, domnule Dawes. Cât timp?

— Pe durata week-end-ului, îi răspunsese. O să vin luni seară.

Îşi petrecuseră week-end-ul acela în afara oraşului, înfofoliţi zdravăn în ciuda frigului şi a ninsorii, care ameninţa, dar nu mai începea. Şofaseră încet pe drumuri laterale, chicotind ca nişte copii, cu şase sticle de bere pentru el şi o sticlă cu vin pentru Mary, şi păstraseră sticlele de bere şi mai făcuseră rost de altele goale, saci cu sticle de bere, saci cu sticle de apă gazoasă; fiecare sticlă mică valora doi cenţi, iar cele mari valorau cinci cenţi. Fusese un week-end teribil, se gândi acum – părul lui Mary era lung pe atunci şi-i flutura în spate, peste haina din imitaţie de piele pe care o purta, iar obrajii i se îmbujoraseră. O revedea cu ochii minţii, mergând printr-un şanţ umplut cu frunzele veştede ale toamnei, lovindu-le cu cizmele şi ridicându-le în aer, făcând un zgomot ca al unui incendiu forestier mocnit... urmat apoi de zăngănitul unei sticle, pe care o ridicase triumfător şi o agitase spre el din cealaltă parte a drumului, surâzând ca un copil.

Acum nu mai au nici sticle returnabile, Georgie. Predica din ziua de azi este fără garanţii, fără înapoieri. Aruncă după întrebuinţare.

În lunea aceea, după orele de serviciu, predaseră sticle în valoare de treizeci şi unu de dolari, vizitând patru supermarketuri pentru a risipi bogăţia peste tot. Ajunseseră la John's cu zece minute înainte de închidere.

— Îmi mai lipsesc nouă dolari, îi spusese lui John.

John scrisese ACHITAT peste factura care fusese prinsă cu bandă adezivă pe televizorul RCA.

— Crăciun fericit, domnule Dawes ! îi urase. Staţi un pic să-mi aduc căruciorul, ca să vă ajut să-l scoateţi din magazin.

Îl aduseseră acasă şi, surescitat, Dick Keller de la parter îl ajutase să-l urce pe scări, iar în seara aceea se uitaseră la program până ce imnul naţional răsunase pe

ultimul canal funcționabil, iar ei făcuseră dragoste în fața imaginii de reglaj, amândoi cu migrene îngrozitoare de la concentrarea cu care priviseră.

De atunci, rareori televizorul păruse la fel de grozav.

***

Mary intră și-l văzu privind la televizor, ținând în mână paharul gol, în care rămăseseră numai cuburile de gheață.

— Cina-i gata, Bard, spuse ea. Vrei să mănânci aici?

O privi și se întrebă când anume, exact, îi văzuse pentru ultima dată zâmbetul de provocare pe buze... când anume, exact, linia micuță de încruntare dintre ochii ei începuse să fie acolo permanent, ca o cută, o cicatrice, un tatuaj care-i proclama vârsta.

Te-ntrebi despre unele lucruri, se gândi, pe care n-ai vrea să le știi niciodată, în lumea lui Dumnezeu. De ce dracu'?

— Bard?

— Să mâncăm în sufragerie, zise el.

Se sculă și închise televizorul.

— Bine.

Se așezară. El se uită la cina din tăvița de aluminiu. Șase compartimente micuțe și în fiecare ceva care părea că fusese presat acolo. Carnea avea gelatină pe ea. Impresia lui era că *întotdeauna* carnea din semipreparatele congelate avea gelatină pe ea. Carnea din semipreparate ar fi despuiată fără gelatină, își spuse, apoi, fără absolut nici un motiv, își reaminti gândul despre Lorne Green: *Băiete, te tund la chelie.*

De data asta nu-l mai amuză. Într-un fel, îl sperie.

— La ce de gândeai de zâmbeai în living, Bard? întrebă Mary.

Ochii îi erau înroșiți de guturai și nasul îi părea din carne vie.

— Nu mai ţin minte, răspunse şi în acelaşi moment se gândi: *Cred c-o să urlu acum. Pentru lucrurile pierdute. Pentru zâmbetul tău, Mary. Scuză-mă cât timp îmi las capul pe spate şi urlu pentru zâmbetul care nu mai apare niciodată pe chipul tău. E bine?*

— Bari foarde fericid, spuse ea.

Împotriva voinţei lui – era un secret şi în seara asta simţea că avea nevoie de secretele lui, în seara asta sentimentele îi erau la fel de sensibile ca nasul lui Mary – , împotriva voinţei lui, spuse:

— Mi-am amintit de week-end-ul acela când ne-am dus să strângem sticle goale ca să putem achita televizorul. Modelul RCA...

— Aha, acela, făcu Mary şi strănută în batistă deasupra tăviţei ei.

***

În magazinul Stop 'n' Shop, se întâlni cu Jack Hobart. Căruciorul lui Jack era plin cu produse congelate, conserve ce trebuia doar încălzite înainte de a fi consumate şi multă bere.

— Jack! exclamă el. Ce cauţi tocmai aici?

Jack surâse slab.

— Încă nu m-am obişnuit cu celălalt magazin, aşa că... m-am gândit...

— Unde-i Ellen?

— A trebuit să plece cu avionul la Cleveland. A murit maică-sa.

— Iisuse, condoleanţe, Jack! A fost ceva neaşteptat?

Cumpărătorii îi ocoleau sub luminile reci de deasupra. Din difuzoare ascunse răsuna muzică ambientală, combinaţii de melodii vechi pe care nu le puteai identifica niciodată. O femeie cu un cărucior plin-ochi trecu pe lângă

ei, trăgând un puşti de trei ani în canadiană albastră, cu muci pe mâneci.

— Da, răspunse Jack Hobart, a fost neaşteptat.

Zâmbi fără sens şi privi în cărucior. Acolo era o pungă mare şi galbenă pe care scria:

NISIP ABSORBANT PENTRU PISICI
Folosiţi-l, aruncaţi-l !
Igienic !

— Da, a fost neaşteptat. Se simţea cam rău, nici vorbă, dar a crezut că era un postefect al menopauzei. Era cancer. Au deschis-o, s-au uitat înăuntru şi au cusut-o la loc. După trei săptămâni, a murit. A fost al dracu' de greu pentru Ellen. Între ele era o diferenţă de numai douăzeci de ani.

— Da, încuviinţă el.

— Aşa c-a plecat în Cleveland şi-o să lipsească nitel.

— Da.

— Da.

Se priviră şi zâmbiră stingher înaintea realităţii morţii.

— Cum e ? întrebă el. Vreau să zic, cum e acolo, în Northside ?

— Să-ţi zic cinstit, Bart, nimeni nu pare foarte prietenos.

— Nu ?

— Ştii că Ellen lucrează la bancă.

— Da, ştiu.

— Ei bine, multe fete făcuseră o înţelegere şi mergeau pe rând cu maşina, luându-le şi pe celelalte – eu o lăsam pe Ellen să ia maşina în fiecare joi. Aia era ziua ei. Cele care locuiesc în Northside procedează la fel, dar toate fac parte dintr-un fel de club, în care Ellen nu poate intra decât după ce a locuit acolo cel puţin un an.

— Mi se pare aproape un fel de discriminare, Jack.

— Dă-le-n mă-sa! făcu Jack nervos. Ellen nu vrea să intre în căcăciosul ăla de club, nici dac-ar ruga-o în genunchi pe stradă. I-am cumpărat propria ei maşină. Un Buick uzat. Îi place foarte mult. Ar fi trebuit s-o fac de-acum doi ani.

— Cum este casa?

— E bună, răspunse Jack şi oftă. Curentul electric este însă cam scump. Să ne vezi factura! Nu-i tocmai simplu pentru nişte oameni cu băiat la colegiu.

Se foiră de pe un picior pe altul. Lui Jack îi trecuse furia, şi surâsul jenat îi revenise pe faţă. Îşi dădu seama că Jack era aproape înduioşător de încântat să vadă pe cineva din fostul lui cartier şi prelungea momentul. Brusc avu o viziune a lui Jack învârtindu-se prin casa cea nouă şi sunetul televizorului umplând camerele cu o tovărăşie fantomatică, soţia lui fiind la 1 500 de kilometri depărtare pentru a-şi vedea mama coborâtă în pământ.

— Auzi, de ce nu treci pe la noi? îl întrebă. Bem nişte beri şi-l ascultăm pe Howard Cosell explicând ce nu merge bine în Liga Naţională de Fotbal.

— Hei, ar fi grozav!

— Numai să-i dau un telefon lui Mary, după ce plătim.

O sună pe Mary şi ea spuse că era în regulă. Mai spuse că avea să pună în cuptor nişte pateuri congelate şi că apoi avea să se suie în pat, ca să nu-i dea guturai lui Jack.

— Îi blace acolo? îl întrebă.

— Cred că da. A murit mama lui Ellen şi ea a plecat la Cleveland pentru înmormântare. A avut cancer.

— Oh, *nu*!

— Aşa că m-am gândit că lui Jack i-ar plăcea să nu fie singur...

— Sigur că da, sigur că da.

Ea făcu o pauză.

— I-ai sbus că nu besde muld dimp am budea fi vecini ?

— Nu. Nu i-am spus asta.

— Ar drebui s-o faci. S-ar budea să-i mai ridice moralul.

— Așa-i. Pa, Mary.

— Ba.

— Să iei o aspirină înainte să te bagi în pat.

— Bine.

— Pa.

— Ba, George, zise ea și închise.

Privi telefonul și simți un fior. Ea îi spunea așa numai când era foarte încântată de el. Inițial, Fred-și-George fusese jocul lui Charlie.

Ajunse acasă împreună cu Jack Hobart și se uitară la meci. Băură o mulțime de bere. Dar nu fu prea grozav.

La un sfert de oră după miezul nopții, când Jack se sui în mașină, ca să plece acasă, îl privi mohorât și spuse:

— Nenorocita aia de autostradă... Ea a belit totu'.

— Așa-i.

I se păru că Jack arăta bătrân și asta îl sperie. Jack avea cam aceeași vârstă cu el.

— Ținem legătura, Bart.

— Da.

Își zâmbiră găunos, nițel piliți, nițel tulburați. El privi mașina lui Jack până ce luminile ei de poziție dispărură pe panta descendentă lungă și curbată.

27 noiembrie 1973

După seara petrecută cu Jack, era ușor mahmur și ușor somnoros. Zgomotul mașinilor de spălat care începeau ciclul de stoarcere i se părea asurzitor, iar permanentul *bum-șșșș* al preselor pentru cămăși și al călcătorului îl făceau să se strâmbe.

Freddy era și mai rău. Freddy era dracul gol azi.

Fii atent, zicea Fred. Asta-i ultima ta șansă, băiete! Ai încă toată după-amiaza la dispoziție ca s-ajungi la biroul lui Monohan. Dacă lași să treacă de ora cinci, o să fie prea târziu.

Opțiunea nu expiră decât la miezul nopții.

Sigur că nu expiră. Dar imediat după terminarea programului, Monohan va simți nevoia imperioasă să meargă și să-și viziteze niște rude. Eventual din Alaska. Pentru el, înseamnă diferența dintre un comision de patruzeci și cinci de mii de dolari și unul de cincizeci de mii de dolari – prețul unui automobil nou. Pentru genul ăsta de bani, n-ai nevoie de un calculator. Pentru genul ăsta de bani, îți poți descoperi rude în sistemul de canalizare de sub Bombay.

Dar nu conta. Mersese prea departe. Lăsase prea mult timp mașina să meargă fără el. Era hipnotizat de apropierea exploziei, aproape că o poftea trupește. Sexul îi gemea în propriile lui juisări.

Își petrecu majoritatea după-amiezei în sala mașinilor de spălat, privindu-i pe Ron Stone și Dave care rulau teste

cu unul dintre noii detergenți ce le fuseseră propuși. În sală era vacarm. Zgomotul îi zdruncina capul sensibil, dar îl împiedica să-și audă gândurile.

***

După program, își scoase mașina din parcare – Mary fusese bucuroasă să-l lase s-o ia toată ziua, de vreme ce se ducea să vadă de casa cea nouă – și traversă orașul, spre Norton.

În Norton, negrii stăteau la colțurile străzilor și în afara barurilor. Restaurantele făceau reclamă la mâncăruri afro-americane. Copiii țopăiau și dansau pe șotroanele desenate cu creta pe trotuare. Văzu automobilul mare și împodobit țipător al unui proxenet – un Cadillac Eldorado roz imens – care trase în fața unui bloc de apartamente anonim cu fațada din gresie. Dinăuntru coborî un negru înalt de 2,15 m, cu pălărie albă de colonist și costum alb ca înghețata, cu nasturi din perle și pantofi negri cu talpă groasă, cu catarame laterale uriașe din aur. Avea un baston de bambus cu o măciulie mare din fildeș. Ocoli lent și maiestuos capota mașinii unde era montată o pereche de coarne de cerb caribu. O linguriță minusculă din argint îi atârna la gât de un lănțișor din argint și scânteia în soarele slab de toamnă. Îl privi în oglinda retrovizoare, în vreme ce copiii alergau spre bărbat ca să capete dulciuri.

După vreo nouă intersecții, casele se răreau, lăsând loc terenurilor în paragină, încă umede și mlăștinoase. Apa unsuroasă se aduna între movile, formând băltoace ale căror suprafețe erau curcubeie plate, moarte. În stânga, aproape de orizont, se zărea un avion care ateriza pe aeroportul orașului.

Se afla acum pe Ruta 16 și trecea de lăbărțarea dintre orașul propriu-zis și limitele sale geografice. Trecu de localuri McDonald's, Shakey's, Nino's Steak Pit. Trecu de o

cofetărie Dairy Freez şi de un motel Noddy-Time, ambele închise în acest anotimp. Trecu de cinematograful în aer liber pentru automobile din Norton, al cărui afiş anunţa:

VIN – SÂMB – DUM
SOŢII NERVOASE
UNII VIN REPEDE XXX
PARTIDA DE BILIARD

Trecu de o sală de bowling şi de un teren de antrenament pentru golf, care fusese închis peste iarnă. Cele două benzinării întâlnite afişau anunţul:

NU AVEM BENZINĂ

Abia peste patru zile aveau să primească raţia de benzină pentru luna decembrie. Îi era imposibil să simtă vreo părere de rău pentru ţară ca un tot, pe măsură ce intra în criza aceasta de tip science-fiction – ţara îşi bătuse joc de petrol de prea multă vreme pentru a-i merita simpatia – , dar îi părea rău pentru oamenii mărunţi, care-şi prinseseră degetele în uşa masivă ce fusese trântită.

Peste doi kilometri, ajunse la „Magliore – Maşini la Mâna a Doua". Nu ştia la ce se aşteptase, dar se simţi dezamăgit. Arăta ca un loc ieftin şi dubios. Automobilele erau înşiruite cu faţa spre şosea, sub şiraguri de stindarde – roşii, galbene, albastre şi verzi – ce fluturau şi fuseseră legate între stâlpii de iluminat care, noaptea, aveau să proiecteze raze de lumină asupra mărfurilor. Preţurile şi anunţurile erau scrise direct pe parbrize:

795 $
MERGE BINE!

și

550 $
BUN PENTRU TRANSPORT!

iar pe un Valiant vechi și prăfuit, cu cauciucurile dezumflate și parbrizul crăpat:

75 $
MECANICĂ SPECIALĂ!

Un vânzător în pardesiu verde-cenușiu încuviința din cap și zâmbea fără să se angajeze cu nimic înaintea cuvintelor unui puști în jachetă roșie de mătase. Stăteau lângă un Mustang albastru ale cărui praguri din spate păreau bolnave de cancer. Puștiul spuse ceva vehement și lovi cu palma în portiera șoferului. Rugina se desprinse într-un norișor. Vânzătorul strânse din umeri și continuă să zâmbească. Mustang-ul păru ceva mai bătrân.

În centrul terenului se ridica o combinație între atelier și birou. El parcă și coborî din mașină. În atelier se afla o macara cu care fusese ridicat un Dodge vechi cu aripi spate gigantice. Un mecanic ieși de sub automobil, ținând în mâinile acoperite de vaselină o tobă de eșapament, de parcă ar fi fost un potir.

— Alo, domnu', nu puteți parca acolo. E chiar în drum.

— Unde pot parca?

— Dacă aveți treabă la birouri, duceți-o-n spate.

Sui la volanul LTD-ului și-l conduse încet și cu grijă pe aleea îngustă dintre peretele din tablă ondulată al atelierului și un șir de mașini. Opri în spatele atelierului și coborî. Vântul puternic și tăios îi aduse o grimasă pe chip. Căldura din

automobil îi destinsese faţa şi trebuia să strângă din ochi pentru a nu-i fi smulşi din cap.

Un cimitir de maşini vechi se întindea aici pe câteva pogoane, uimind ochii. Cele mai multe fuseseră golite de piese şi stăteau pe jante sau pe osii, ca victimele unei boli teribile care erau prea contagioase pentru a fi târâte la groapa comună. Măşti de motor cu găvanele goale ale farurilor îl fixau fascinant.

Reveni în faţă. Mecanicul monta toba de eşapament. În dreapta lui, pe o stivă de cauciucuri se afla o sticlă de Coca-Cola deschisă.

— Domnul Magliore e-năuntru ? strigă el spre mecanic.

Ori de câte ori vorbea cu un mecanic auto se simţea ca un idiot. Îşi cumpărase prima maşină cu douăzeci şi patru de ani în urmă, totuşi conversaţiile cu mecanicii îl făceau şi acum să se simtă ca un adolescent cu coşuri pe faţă.

Mecanicul îl privi peste umăr, continuând să lucreze cu cheia tubulară.

— Da, e cu Mansey. Amândoi sunt în birou.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

***

Intră în secretariat. Pereţii erau imitaţie de lemn de pin, iar podeaua era din linoleum în pătrate alb şi roşu, acoperite de noroi. Între două scaune vechi se afla un teanc de reviste ferfeniţite – *Outdoor Life, Field and Stream, True Argosy.* Nimeni nu şedea pe scaune. O uşă ducea probabil spre biroul lui Magliore, iar în stânga se găsea o nişă micuţă, aidoma cabinei de bilete de la sălile de cinematograf. Acolo lucra o femeie cu o maşină de adunat. Îşi înfipsese în păr un creion galben. Pe pieptul plat atârna o pereche de ochelari ca de clovn, prinşi de un lănţişor cu strasuri. Porni spre ea,

simțindu-se de-a dreptul nervos. Își umezi buzele înainte de a vorbi.

— Mă scuzați...

— Da ? ridică ea privirea.

Încercă impulsul nebunesc de a-i spune: *Am venit să stau de vorbă cu Sally Chioru', proasto. Mișcă-ți târtița !*

În loc de așa ceva, rosti:

— Am o întâlnire cu domnul Magliore.

— Aveți fixată o întâlnire ?

Îl privi bănuitor o clipă, apoi răscoli prin hârtiuțele de pe masă, de lângă mașina de adunat. Extrase una dintre ele.

— Vă numiți Dawes ? Barton Dawes ?

— Exact.

— Intrați !

Își lăți buzele spre el și reîncepu să ciocănească la mașina de adunat.

Se simțea foarte agitat. Cu siguranță, ei știau că-i aburise. Aici aveau o afacere ilegală cu mașini, asta fusese evident din felul în care-i vorbise Mansey cu o zi în urmă. Și ei știau că el știa. Poate că ar fi fost mai bine să iasă imediat, să gonească nebunește spre biroul lui Monohan și poate să-l prindă înainte să fi plecat spre Alaska ori Timbuktu ori altă destinație spre care s-ar fi zorit.

În sfârșit, comentă Freddy. Tipul începe să-și revină.

Porni spre ușă în ciuda spuselor lui Freddy, o deschise și intră în birou. Înăuntru erau doi bărbați. Cel dinapoia mesei era gras și purta ochelari masivi. Celălalt era slab ca o lamă de brici și îmbrăcat într-un sacou sport de culoare roz-portocaliu, care-l făcu să se gândească la Vinnie. Era aplecat peste masă. Amândoi examinau un catalog de la J. C. Whitney.

Ridicară ochii spre el. Magliore îi zâmbi dinapoia mesei. Ochelarii făceau ca ochii lui să pară spălăciți și enormi, ca gălbenușurile unor ouă ochiuri.

— Domnul Dawes ?

— Exact.

— Mă bucur că ai putut trece. Vrei să închizi uşa ?

— Da.

O închise. Când reveni spre ei, Magliore nu mai zâmbea. Nici Mansey. Se uitau, pur şi simplu, la el şi temperatura părea să fi coborât considerabil.

— Bun, făcu Magliore. Ce-a fost căcatu' ăla ?

— Doream să discut cu dumneata.

— Vorbesc oricând. Da' nu cu găinaţuri ca tine. L-ai sunat pe Pete şi i-ai turnat o abureală despre două Eldorado. Vorbeşte cu mine, dom'le. Spune-mi mie care-i cioaca ta.

Rămânând lângă uşă, el spuse:

— Am auzit că vinzi nişte chestii.

— Da, aşa-i ! Maşini. Vând maşini.

— Nu, zise el. Alte chestii. Chestii ca...

Se uită în jur la pereţii acoperiţi cu lambriuri din imitaţie de pin. Dumnezeu ştia câte agenţii guvernamentale aveau microfoane pe-aici.

— Pur şi simplu, chestii, încheie el şi cuvintele ieşiră şchioape.

— Vrei să zici chestii ca droguri şi curve şi pariuri ilegale ? Sau doreai să cumperi un pistol s-o mierleşti pe nevastă-ta ori pe şefu' tău ? (Magliore îl văzu crispându-se şi râse răguşit.) Nu-i rău, dom'le, nu-i rău deloc pentru un găinaţ. Ăsta a fost marele rol „Aoleu, dacă-s microfoane pe-aici", este ? Ăsta-i primul pe care-l învăţaţi la Academia de Poliţie, este ?

— Uite care-i treaba, eu nu-s...

— Gura ! făcu Mansey.

Ţinea în mâini catalogul J. C. Whitney. Avea manichiura făcută. Nu mai văzuse unghii la fel de îngrijite, decât poate în reclamele tv în care prezentatorul trebuie să ţină un flacon de aspirină sau aşa ceva.

— Dacă Sal vrea să vorbeşti, o să-ţi spună când să vorbeşti.

Clipi şi închise gura. Era ca un coşmar.

— Băi băieţi, voi vă tâmpiţi pe zi ce trece, zise Magliore. Nu-i nimic. Îmi place să am de-a face cu proştii. Sunt *obişnuit* să am de-a face cu proştii. Sunt priceput la asta. Mai departe... Nu că n-ai şti-o, dar biroul ăsta-i curat lună. Îl dezinfectăm în fiecare săptămână. Am acasă o casetă de trabucuri plină cu microfoane. Microfoane de contact, microfoane tip buton, microfoane presoare, recordere Sony cât palma ta... Nici măcar nu mai încearcă aşa ceva. Acum trimit găinaţuri ca tine.

Se auzi rostind:

— Nu sunt un găinaţ.

O expresie de surpriză exagerată se lăţi pe chipul lui Magliore, care se întoarse către Mansey.

— Ai auzit ? A zis că nu-i un găinaţ.

— Da, am auzit, încuviinţă Mansey.

— Ţie nu ţi se pare că seamănă cu un găinaţ ?

— Ba da.

— Ba chiar vorbeşte ca un găinaţ, nu-i aşa ?

— Da.

— Atunci, dacă nu eşti un găinaţ, reveni Magliore spre el, ce eşti ?

— Sunt..., începu el neştiind ce să răspundă.

Ce era el ? Fred, unde eşti când am nevoie de tine ?

— Haide, haide, îl îndemnă Magliore. De la poliţia statală ? Municipală ? Fiscul ? FBI ? Nu ţi se pare că seamănă c-o marfă de calitate de la febei, Pete ?

— Ba da, zise Pete.

— Nici chiar poliţia municipală n-ar trimite un găinaţ ca tine, dom'le. Ori eşti de la febei, ori eşti detectiv particular. Care din două ?

El începu să simtă că se înfurie.

— Dă-l afară, Pete ! zise Magliore, pierzându-şi interesul.

Mansey înaintă, ţinând în mână catalogul J. C. Whitney.

— Pulică idioată ! urlă el brusc spre Magliore. Eşti atât de prost încât vezi probabil gabori şi sub pat ! Crezi probabil că ei sunt acasă la tine şi-o fut pe nevastă-ta când tu eşti aici !

Magliore îl privi, şi ochii lui măriţi de lentile se lărgiră. Mansey încremeni, cu o expresie de neîncredere pe chip.

— Pulică ? zise Magliore, plimbând grijuliu cuvântul pe limbă, aşa cum un tâmplar ar plimba dintr-o mână în alta o unealtă pe care nu o cunoaşte. Mi-a zis „pulică" ?

El era uluit de ceea ce spusese.

— Îl duc în spate, zise Mansey şi reîncepu să înainteze.

— Stai aşa ! şuieră Magliore. (Îl privi realmente curios.) Mi-ai zis „pulică" ?

— Nu sunt poliţai, răspunse el. Nu sunt nici escroc. Sunt, pur şi simplu, un tip care-a auzit că vinzi chestii oamenilor care au bani să le cumpere. Ei bine, eu am banii. Nu ştiam că trebuie să-ţi zic o parolă secretă, să folosesc un cod special sau alt rahat d-ăsta. Da, ţi-am zis „pulică". Îmi cer scuze c-am făcut-o, dacă aşa o să-l opresc pe tipu' ăsta să mă ia la poceală. Sunt...

Îşi umezi buzele şi realmente nu ştiu cum să continue. Magliore şi Mansey îl priveau fascinaţi, de parcă s-ar fi transformat sub ochii lor într-o statuie grecească de marmură.

— Pulică, spuse Magliore. Percheziţionează-l, Pete !

Palmele lui Pete îi loviră umerii şi el se întoarse.

— Pune mâinile pe pereţi ! spuse Mansey cu buzele lângă urechea lui. (Mirosea a apă de gură Listerine.) Depărtează picioarele ! Ca-n serialele cu poliţai.

— Nu mă uit la serialele cu poliţai, zise el, dar ştia ce voia Mansey să spună, aşa încât se execută.

Mansey își trecu mâinile peste picioarele lui, urcând în sus, îl pipăi între picioare cu detașarea unui medic, îi băgă o mână sub cureaua pantalonilor, îi sui palmele peste flancuri și-și trecu un deget prin interiorul gulerului lui.

— E curat, anunță Mansey.

— Întoarce-te ! rosti Magliore.

Se întoarse. Magliore continua să-l privească fascinat.

— Vino aici !

Porni spre el.

Magliore ciocăni cu degetul în foaia de geam de pe biroul lui. Sub sticlă erau câteva fotografii: o brunetă, care zâmbea spre obiectivul camerei cu ochelarii de soare ridicați în vârful părului sârmos, niște pușți măslinii care se stropeau cu apă într-o piscină, Magliore însuși mergând pe o plajă într-un costum negru de baie și semănând cu regele Farouk, urmat de un collie mare.

— Varsă ! îi spuse.

— Poftim ?

— Tot ce ai în buzunare. Varsă aici !

Se gândi să protesteze, apoi își aminti de Mansey, care rămăsese imediat înapoia umărului lui stâng. Vărsă.

Din buzunarele pardesiului – cotoarele de bilete de la ultimul film la care mersese împreună cu Mary. Ceva cu multă muzică, dar nu-și mai amintea titlul.

Își scoase pardesiul. Din haina de la costum – o brichetă Zippo gravată cu inițialele sale, BGD. Un pachețel cu pietre de brichetă. O țigară de foi Phillies Cheroot. O cutiuță de lapte Phillips care conținea tablete de magneziu. Un bon de la Anvelope A&S, atelierul care-i montase cauciucurile pentru zăpadă. Mansey îl examină și comentă cu satisfacție:

— Ce te-au mai pârlit !

Își scoase haina. În buzunarul de la piept al cămășii nu avea decât un ghemotoc de scame. Din buzunarul drept al

pantalonilor scoase cheile maşinii şi monede în valoare de patruzeci de cenţi, majoritatea fiind de cinci cenţi. Dintr-un motiv pe care nu-l putuse deslusi niciodată, monedele de cinci cenţi păreau să fie atrase de el. Nu găsea niciodată o monedă de zece cenţi pe care s-o bage în automatul pentru parcare, ci doar de cinci cenţi care nu se potriveau. Îşi puse portofelul pe foaia de geam de pe birou, alături de restul lucrurilor sale.

Magliore luă portofelul şi se uită la monograma lui tocită – Mary i-l făcuse cadou cu patru ani în urmă, la aniversarea căsătoriei.

— De la ce vine *G*? întrebă Magliore.

— De la George.

Deschise portofelul şi întinse conţinutul în faţa lui ca şi cum ar fi făcut o pasienţă.

Patruzeci şi trei de dolari în bancnote de douăzeci şi de unu.

Carduri de credit: Shell, Sunoco, Arco, Grant's, Sears, Carey's Department Store, American Express.

Permis de conducere. Legitimaţie de donator onorific de sânge, tip A pozitiv. Legitimaţie de bibliotecă. Un minialbum foto din plastic. Fotocopia unui certificat de naştere. Câteva facturi vechi, unele rupte după liniile de îndoire. Chitanţe ştampilate de depuneri bancare, unele tocmai din iunie.

— Ce-i cu tine? întrebă iritat Magliore. Nu-ţi faci niciodată curăţenie în portofel? Dacă tot bagi în el şi-l cari un an după tine, o s-atârne un kilogram.

El strânse din umeri.

— Nu-mi place să arunc lucrurile.

Era straniu – se înfuriase când Magliore îl numise găinaţ, dar nu-l deranja deloc că-i critica portofelul.

Magliore deschise minialbumul, care era plin de fotografii. Prima dintre ele o arăta pe Mary, cu ochii încrucişaţi şi

limba scoasă spre obiectivul foto. O poză veche. Pe atunci era mai zveltă.

— Asta-i nevastă-ta ?

— Da.

— Cred că-i drăguță, când nu i se bagă aparatu-n nas.

Dădu la următoarea fotografie și zâmbi.

— Puștiul tău ? Am și eu unu' cam de aceeași vârstă. Poate lovi o minge de baseball ? Poc ! Cred că poate.

— A fost fiul meu, da. A murit.

— Îmi pare rău. Accident ?

— Tumoare la creier.

Magliore încuviință din cap și privi celelalte fotografii. Resturile de unghii tăiate ale vieții: Casa de pe Crestallen, el și Tom Granger în sala mașinilor de spălat, o imagine a lui pe podium la convenția spălătoriilor în anul în care se ținuse aici în oraș (el îl prezentase pe invitatul de onoare), un barbecue în curtea din spate cu el lângă grătar, purtând bonetă de bucătar și un șorț pe care scria TATI GĂTEȘTE, MAMI PRIVEȘTE.

Magliore lăsă minialbumul foto, strânse cardurile de credit în teanc și le împinse spre Mansey.

— Trage-le la xerox, îi zise. Și fă o copie și după o depunere bancară. Nevastă-sa ține carnetul de cecuri sub cheie, ca și a mea, râse Magliore.

Mansey îl privi sceptic.

— Vrei să intri-n combinație cu găinațu' ăsta ?

— Nu-i mai spune găinaț și poate că nici el n-o să-mi mai spună pulică. (Emise un râs șuierat, care se opri brusc și neliniștitor.) Tu vezi-ți de treaba ta, Petie. Nu-mi spune mie care-i treaba mea.

Mansey râse, dar ieși cu un alt fel de mers.

Magliore privi după el până închise ușa. Chicoti. Clătină din cap.

— Pulică, repetă el. Dumnezeule, crezusem că mi s-a spus în toate felurile!

— De ce-mi fotocopiază cardurile?

— Avem un calculator și, dacă cineva cunoaște codurile corecte, poate să intre în bazele de date a peste cincizeci de corporații care au afaceri în oraș. Așa c-o să te verific. Dacă ești gabor, o s-aflăm. Dacă sunt niște carduri false, o s-aflăm. Dacă sunt autentice, dar nu-ți aparțin ție, o s-aflăm și asta. Însă m-ai convins. Cred că ești cinstit. Pulică... Scutură din cap și râse: Ieri a fost luni, așa-i? Dom'le, ai baftă că nu mi-ai zis „pulică" luni.

— Acum pot să-ți spun ce vreau să cumpăr?

— Poți și chiar dac-ai fi un polițai cu șase microfoane și recordere pe tine, tot nu m-ai putea băga la apă. Așa ceva se numește inducere deliberată în eroare. Dar nu vreau s-ascult acum. Vino mâine, la aceeași oră, în același loc, și-o să-ți spun dacă vreau s-aud despre ce-i vorba. Poate că n-o să-ți vând nimic, chiar dacă ești cinstit. Știi de ce?

— De ce?

Magliore izbucni în râs.

— Fiindcă eu cred că ești soni. Ți-a plecat mintea cu sorcova. Îți filează o lampă.

— De ce? Fiindcă ți-am zis cum ți-am zis?

— Nu, ci pentru că-mi amintești de ceva ce mi s-a-ntâmplat când eram un puști cam de vârsta lui fiu-meu. În cartierul în care am crescut eu, trăia un câine. Asta se-ntâmpla în New York, în cartierul Hell's Kitchen, înainte de al doilea război mondial, pe timpul crizei economice. Un tip, Piazzi, avea o cățea maidaneză neagră. O chema Andrea, dar noi toți îi ziceam „cățeaua domnului Piazzi". O ținea legată tot timpul, dar nu fusese niciodată rea – asta până-ntr-o zi caniculară de august. Cred c-a fost prin 1937. Cățeaua a sărit la un puști care se apropiase s-o mângâie și l-a băgat pentru o

lună în spital. I-au pus treizeci şi şapte de copci la gât. Dar eu am ştiut c-aşa o să se-ntâmple. Căţeaua aia stătea toată ziua sub soarele fierbinte, zi după zi, toată vara. Pe la mijlocul lui iunie, începuse să nu mai dea din coadă, când copiii veneau s-o mângâie. Dup-aia a-nceput să-şi dea ochii peste cap. Până la sfârşitul lui iulie, mârâia în fundul gâtului dac-o mângâiai. După ce am auzit-o prima dată făcând aşa, n-am mai mângâiat-o pe căţeaua domnului Piazzi. Băieţii m-au întrebat: „Care-i cioaca, Sally? Ţi-e frică?" „Nu", le-am zis, „Nu mi-e frică, da' nu-s nici prost. Căţeaua asta s-a-nrăit." „Suge-o, băi, căţeaua domnului Piazzi nu muşcă, n-a muşcat niciodată pe nimeni şi n-ar muşca un bebeluş nici dacă şi-ar pune capu-n botu' ei." Eu le-am zis: „Mângâiaţi-o voi, că nu există nici o lege care să te oprească să mângâi un câine, da' eu n-o s-o mai mângâi." Aşa că toţi îmi ziceau: „Sally-i fricos, Sally-i fetiţă, Sally o ţine pe mămica de mână când trece pe lângă căţeaua domnului Piazzi." Ştii cum sunt copiii...

— Ştiu, zise el.

Mansey revenise cu cardurile de credit şi rămăsese lângă uşă, ascultând.

— Unu' dintre puştii ăia care ţipau cel mai tare a fost şi cel care a-ncasat-o-n cele din urmă. Îl chema Luigi Bronticelli. Evreu ca mine, ştii? râse Magliore. S-a dus să mângâie căţeaua domnului Piazzi, într-o zi din august, când era atât de cald afară că puteai să faci omletă pe trotuar, şi din ziua aia n-a mai vorbit decât în şoaptă. Şi-a deschis o frizerie în Manhattan, şi lumea l-a poreclit Gigi Şuşuitoru'.

Magliore îi zâmbi.

— Tu-mi aduci aminte de căţeaua domnului Piazzi. Încă nu mârâi, dar, dacă te-ar mângâia cineva, ai da ochii peste cap. Şi nu mai dai din coadă de foarte mult timp. Pete, înapoiază-i lucrurile.

Mansey îi întinse teancul de carduri.

— Vino mâine şi-o să mai stăm de vorbă, spuse Magliore şi-l privi cum îşi punea lucrurile în portofel. Şi vorbesc serios când îţi spun c-ar trebui să faci ordine-n mizeria aia. Portofelul ăla-i ca un rahat.

— Poate că o să fac ordine, zise el.

— Pete, condu-l la maşina lui!

— Bine.

Deschisese uşa şi ieşea, când Magliore strigă după el:

— Ştii ce i-au făcut căţelei domnului Piazzi, dom'le? Au dus-o la veterinar şi-au gazat-o.

***

După cină, în timp ce John Chancellor explica felul în care reducerea limitei de viteză pe autostrada Jersey determinase probabil micşorarea numărului de accidente, Mary îl întrebă despre casă.

— Avea termite, îi răspunse.

Expresia chipului ei se schimbă cu viteza de coborâre a unui lift expres.

— Ah... Nu-i bună, aşa-i?

— Vreau să mă mai duc şi mâine, să mă mai uit o dată. Dacă Tom Granger ar cunoaşte pe cineva care să se ocupe de exterminarea insectelor, l-aş lua cu mine. Să aud opinia unui expert. Poate că nu-i chiar aşa rău pe cât pare.

— Sper să nu fie. Şi cu curte în spate şi cu toate...

Tăcu, gânditor.

Ce nobil eşti, interveni Freddy pe neaşteptate. Un adevărat prinţ. Cum se face că eşti atât de bun cu nevastă-ta, George? E vreun talent înnăscut sau ai luat lecţii?

— Gura! rosti el.

Mary îl privi surprinsă.

— Poftim?

— Ah... mă refeream la Chancellor. A început să mă irite să n-aud decât dezastru și catastrofă din partea lui John Chancellor, Walter Cronkite și toți ceilalți comentatori și analiști.

— Nu trebuie să urăști mesagerul pentru mesajul pe care-l aduce, spuse ea și-l privi pe John Chancellor cu ochi neliniștiți, plini de îndoială.

— Cred că ai dreptate, spuse el și gândi: *Freddy, ești un nemernic*!

Freddy îi spuse să nu-l urască pe mesager pentru mesajul pe care-l aduce.

O vreme, priviră știrile în tăcere. Începu o reclamă pentru un medicament împotriva gripei – doi bărbați ale căror capete fuseseră transformate în blocuri de mucozități. După ce unul dintre ei înghiți tableta împotriva gripei, cubul verde-cenușiu care-i încastrase capul se fărâmă în bucăți mari ce căzură.

— Parcă ești ceva mai bine în seara asta, spuse el.

— Da, mă simt mai bine. Bart, cum îl cheamă pe agentul imobiliar?

— Monohan, răspunse el reflex.

— Nu, nu mă refeream la cel care-ți vinde fabrica. Agentul care vinde casa.

— Olsen, răspunse prompt, folosind numele de pe un sac pentru gunoi menajer.

Știrile reîncepură. Un reportaj despre David Ben-Gurion[1], care se pregătea să i se alăture lui Harry Truman în marele conclav din ceruri.

— Cum îi place lui Jack acolo? se interesă ea, pe neașteptate.

Ar fi vrut să-i spună că lui Jack nu-i plăcea deloc și se auzi rostind:

— Cred că-i place.

1. David Ben-Gurion (1886-1973), prim-ministru al Israelului (1948–1953, 1955–1963) (n. t.).

John Chancellor încheie cu un comentariu amuzant despre farfurii zburătoare semnalate peste Ohio.

***

Se culcă la 22:30 și avu probabil imediat visul cel rău – când se trezi, ceasul digital arăta:

11:22 P. M.

În vis, se afla în Norton, la intersecția dintre Venner și Rice. Stătea chiar sub plăcuța cu numele străzilor. În fața unei bombonerii, tocmai oprise automobilul mare și roz țipător al unui proxenet, cu o pereche de coarne de cerb caribu montată pe capotă. De pe verande, copiii începură să alerge spre el.

De cealaltă parte a străzii, un câine mare și negru era legat de balustrada unei clădiri dărăpănate din cărămidă. Un băiețel se apropia încrezător de el.

Încercă să-i strige: *Nu mângâia câinele! Du-te și ia-ți bomboanele*! Dar cuvintele nu voiau să iasă. Mișcându-se în ralanti, proxenetul cu costum alb și pălărie de colonialist se răsuci să privească. Avea mâinile pline cu bomboane. Copiii care se îngrămădiseră în jurul lui se răsuciră să privească. Toți copiii din jurul proxenetului erau negri, dar băiețelul care se apropia de câine era alb.

Câinele țâșni, catapultându-se cu labele din spate, ca o săgeată boantă. Băiețelul țipă și se împletici înapoi, ducând mâinile la gât. Când se întoarse, sângele îi șiroia printre degete. Era Charlie.

Atunci se trezise.

Visele. Blestematele de *vise*.

Fiul lui murise cu trei ani în urmă.

28 noiembrie 1973

Când se sculă, ningea, dar ninsoarea aproape că se oprise până ajunse la spălătorie. Tom Granger apăru alergând din spălătorie în cămaşa lui cu mâneci scurte, expirând norişori mici şi albi în aerul rece. Din expresia de pe faţa lui, ştiu că avea să fie o zi mizerabilă.

— Avem necazuri, Bart.

— Grav ?

— Destul. Johnny Walker a avut un accident când se întorcea de la Holiday Inn cu prima încărcătură. În intersecţia Deakman, un tip c-un Pontiac a derapat la semafor pe roşu şi l-a lovit în plin. *Bum* !

Se opri şi privi fără ţintă înapoi, spre uşile pe unde se încărcau furgonetele. Acolo nu era nimeni.

— Poliţiştii au zis că Johnny era într-o stare destul de gravă.

— Hristoase !

— Am ajuns acolo la cincisprezece-douăzeci de minute după ce s-a-ntâmplat. Ştii intersecţia...

— Da, o ştiu, e păcătoasă.

Tom clătină din cap.

— Dacă n-ar fi fost situaţia care era, cred că te-ar fi umflat râsul. Parcă aruncase cineva c-o bombă într-o spălătorească. Aşternuturi şi prosoape de la Holiday Inn împrăştiate peste tot. Unii le furau – nenorociţii dracu' ! –, îţi vine să crezi ce pot face unii ? Iar furgoneta... Bart, de la

portiera şoferului în sus n-a mai rămas nimic. Numai fiare contorsionate. Johnny a fost azvârlit afară.

— L-au dus la spitalul Central?

— Nu, la St. Mary. Johnny e catolic, nu ştiai?

— Vrei să vii cu mine?

— Mai bine, nu. Ron ţipă că vrea presiune la cazan. (Ridică din umeri, stânjenit.) Îl ştii pe Ron. Spectacolul trebuie să continue.

— Bine.

Se întoarse în maşină şi porni spre spitalul St. Mary. Iisuse Hristoase! Cui i se întâmplase dintre toţi oamenii! În afară de el, Johnny Walker era singurul angajat al spălătoriei care lucrase în „Panglica Albastră" în 1953... de fapt, Johnny lucrase acolo încă din 1946. Gândul i se oprise în gât ca o prevestire rea. Din ziare ştia că derivaţia 784 avea să dea aproape complet uitării periculoasa intersecţie Deakman.

De fapt, numele lui nu era câtuşi de puţin Johnny. Îl chema Corey Everett Walker – văzuse destule cartele de pontaj ca s-o ştie prea bine. Fusese însă cunoscut drept Johnny chiar şi cu douăzeci de ani în urmă. Nevastă-sa murise în 1956, pe când se afla în vacanţă în Vermont. De atunci, locuise cu fratele lui, care era şofer pe o maşină de salubritate a municipalităţii. În „Panglica Albastră", zeci de lucrători îi spuneau „Coaie-tari" pe la spate lui Ron, dar Johnny fusese singurul care-i zisese porecla în faţă şi nu păţise nimic.

Dacă Johnny moare, se gândi, sunt cel mai vechi angajat al spălătoriei. Deţin recordul de peste douăzeci de ani. Nu-i de comă, Fred?

Fred nu credea asta.

***

Fratele lui Johnny stătea în sala de aşteptare a aripii pentru urgenţe, un bărbat înalt cu trăsăturile lui Johnny şi ten

deschis, îmbrăcat în haine de lucru măslinii și o jachetă din țesătură neagră. Răsucea o șapcă brună pe care o ținea între genunchi și privea spre podea. Ridică ochii la auzul pașilor.

— Sunteți de la spălătorie ? întrebă.

— Da. Dumneata ești... (Nu se mai aștepta să-și reamintească numele, dar și-l reaminti.) Arnie, așa-i ?

— Da, așa-i, Arnie Walker. (Scutură încet din cap.) Nu știu ce să zic, domnule...

— Dawes.

— Nu știu ce să zic, domnule Dawes. L-am văzut în cabinetul de consultații. Arăta destul de lovit. Nu mai e un puști. Arăta rău.

— Îmi pare foarte rău, spuse el.

— Aia-i o intersecție nenorocită. N-a fost vina celuilalt șofer. A derapat, pur și simplu, pe zăpadă. Nu dau vina pe el. Ziceau că și-a spart nasu', da' asta a fost tot. Știți, e curios cum se-ntâmplă câteodată lucrurile.

— Da.

— Mi-amintesc odată, pe când șofam un trailer mare pentru Hemingway, era pe la începutul anilor șaizeci, și mă aflam pe autostrada Indiana, când am văzut...

Ușa dinspre exterior se deschise brusc, lovindu-se de perete și intră un preot. Acesta tropăi, scuturându-și zăpada de pe pantofi, apoi se grăbi pe coridor, aproape alergând. Arnie Walker îl zări, și ochii i se căscară, căpătând uitătura fixă a unei persoane șocate. Scoase un icnet șuierat și subțire din fundul gâtului și încercă să se ridice. El puse un braț în jurul umerilor săi și-l reținu.

— Iisuse ! exclamă Arnie. Avea artoforul la el, l-ați văzut ? O să-i dea ultima împărtășanie... poate că-i deja mort. *Johnny...*

În sala de așteptare erau și alte persoane: un adolescent cu brațul rupt, o femeie în vârstă cu o fașă elastică în

jurul unui picior, un bărbat cu degetul mare într-un bandaj uriaş. Toţi ridicară ochii spre Arnie, după care îi coborâră, stângaci, spre revistele pe care le răsfoiau.

— Uşurel, spuse el fără înţeles.

— Daţi-mi drumu', zise Arnie. Trebuie să mă duc să văd.

— Ascultă-mă...

— *Daţi-mi drumu'*!

Îi dădu drumul. Arnie Walker dispăru după colţ, pe acolo pe unde alergase şi preotul. El se aşeză pentru o clipă în scaunul de plastic mulat anatomic, întrebându-se ce să facă. Privi podeaua acoperită cu urme negre, de zăpadă murdară care se topea. Se uită spre biroul infirmierelor, unde o femeie deservea un tablou de comandă. Privi către fereastră şi văzu că ninsoarea încetase.

De pe coridor, din direcţia cabinetelor de consultaţii se auzi un ţipăt înăbuşit.

Toţi ridicară ochii şi pe toate feţele se citea aceeaşi expresie, pe jumătate tulburată.

Alt ţipăt, urmat de un răcnet aspru, de durere.

Toţi reveniră cu privirile asupra revistelor. Puştiul cu braţul rupt înghiţi cu zgomot un nod, producând un plescăit slab în liniştea sălii.

El se ridică şi ieşi repede, fără să privească înapoi.

***

La spălătorie, toţi lucrătorii din sală veniră să-l întrebe cum stătea treaba, iar Ron Stone nu-i opri.

Nu ştiu, le spuse. N-am izbutit să aflu dacă mai trăieşte. O să ne anunţe. Pur şi simplu, nu ştiu.

Urcă scara în fugă, simţindu-se straniu, deconectat de lumea din jur.

— Ştiţi ceva despre Johnny, domnule Dawes? îl întrebă Phyllis.

Pentru prima dată, sesiză că, ignorând părul colorat elegant în albăstrui, Phyllis arăta bătrână.

— E rău, îi spuse. A venit preotul pentru ultima împărtășanie.

— Doamne, ce nenorocire! Și tocmai în preajma Crăciunului.

— S-a dus cineva la Deakman să recupereze încărcătura?

Ea îl privi cu o ușoară undă de reproș.

— Tom l-a trimis pe Harry Jones. A adus-o acum cinci minute.

— Bine, încuviință el, dar nu era bine.

Era rău. Se gândi să coboare în sala mașinilor și s-arunce suficient Hexlite în tambure pentru a dezintegra totul – când stoarcerea s-ar fi terminat și Pollack le-ar fi deschis, înăuntru n-ar fi fost decât un morman de scame cenușii. *Asta* ar fi fost bine.

Phyllis rosti ceva și n-o auzi.

— Poftim? Scuză-mă!

— Am spus că a telefonat domnul Ordner. Vrea să-l sunați imediat. A mai sunat un domn Harold Swinnerton. A spus că au sosit cartușele.

— Harold...?

Apoi își reaminti. Magazinul de arme Harvey. Atât doar că Harvey, ca și Marley, era țeapăn de mort.

— Da, bine.

Intră în cabinet și închise ușa. Plăcuța de pe birou continua să anunțe:

GÂNDEȘTE!
Poate fi o experiență nouă

O luă de pe birou și o azvârli în coșul de gunoi. *Clang*!

Se așeză la birou, scoase toate hârtiile din mapa de intrări și le azvârli în coșul de gunoi, fără să le privească. Se

opri şi se uită în jurul încăperii. Pereţii erau lambrisaţi în lemn. În stânga se găseau două diplome înrămate: una de la colegiu şi cealaltă de la Institutul Laundry, ale cărui cursuri le urmase în verile anilor 1969 şi 1970. Înapoia biroului se afla o fotografie mărită care-l prezenta pe el, dând mâna cu Ray Tarkington în parcarea Panglicii Albastre, imediat după ce fusese asfaltată. El şi Ray zâmbeau. Spălătoria se distingea pe fundal, cu trei furgonete la rampele de încărcare. Coşul de fum continua să fie foarte alb.

El stătea în încăperea aceasta din anul 1967, de mai bine de şase ani. Înainte de Woodstock, înainte de Kent State[1], înainte de asasinările lui Robert Kennedy şi Martin Luther King, înainte de Nixon. Ani din viaţa lui fuseseră petrecuţi între aceşti patru pereţi. Milioane de respiraţii, milioane de bătăi de inimă. Privi în jur, căutând să descopere dacă simţea ceva. Se simţea puţin trist. Atâta tot.

Făcu curăţenie pe birou, azvârlind hârtii personale şi registre contabile personale. Îşi scrise demisia pe dosul unui imprimat cu un ciclu de spălare şi o introduse într-un plic pentru plată de la spălătorie. Nu se atinse de obiectele neutre – agrafele pentru hârtii, banda scotch, carnetul gros de cecuri, teancul de cartele de pontaj prinse laolaltă cu elastice.

Se sculă, luă cele două diplome de pe perete şi le aruncă în coş. Geamul care acoperea diploma de la Institutul Laundry se sparse. Pătratele unde diplomele atârnaseră atâţia ani arătau ceva mai deschise la culoare decât restul peretelui, şi asta era tot.

Telefonul sună şi ridică receptorul, gândindu-se că era Ordner. Era însă Ron Stone, care suna de la parter.

— Bart ?

1. Confruntare între poliţie şi studenţii de la Kent State University la 4 mai 1970 (n. t.).

— Da.

— Johnny a murit acum o jumătate de oră. Cred că n-a avut nici o șansă de supraviețuire.

— Îmi pare teribil de rău. Ron, aș dori să închid spălătoria pentru restul zilei.

Ron oftă.

— Cred c-ar fi cel mai bine. Dar n-o să-ți facă scandal șefii cei mari?

— Nu mai lucrez pentru șefii cei mari. Tocmai mi-am scris demisia.

Gata. O spusese. În felul ăsta, devenea real.

La celălalt capăt al firului, urmă un moment de tăcere. Putea auzi pe fundal uruitul mașinilor de spălat și bufniturile monotone urmate de șuierături ale călcătorului. „Mutilatorul", cum îi ziceau ei, din cauza a ceea ce te aștepta, dacă erai vreodată prins acolo.

— Cred că nu te-am auzit bine, spuse Ron. Mi s-a părut c-ai zis...

— Am zis-o, Ron. Am terminat. A fost o plăcere să lucrez cu tine, cu Tom și chiar cu Vinnie, atunci când putea să-și țină gura. Dar s-a terminat.

— Alo, Bart, ascult-aici! Nu te pripi. Știu că asta te-a tulburat... !

— Nu-i vorba despre Johnny, replică el, neștiind dacă era sau nu adevărat.

Poate că ar fi făcut totuși un efort pentru a se salva, pentru a salva viața care în ultimii douăzeci de ani se derulase sub o cupolă protectoare de rutină. Dar când preotul trecuse repede pe lângă ei, dispărând pe coridor, aproape alergând spre locul unde Johnny zăcea în pragul morții sau chiar mort, și când Arnie Walker scosese icnetul straniu și subțire din fundul gâtului, el renunțase. Fusese ca atunci când derapezi și stăpânești mașina sau te amăgești c-o

stăpânești, pentru ca la un moment dat să-ți iei pur și simplu mâinile de pe volan și să le pui peste ochi.

— Nu-i vorba despre Johnny, repetă el.

— Auzi, fii atent... fii atent...

Ron părea extrem de tulburat.

— O să vorbim mai târziu, Ron, spuse fără să știe dacă avea sau nu să se țină de cuvânt. Du-te și anunță-i că pot să plece acasă.

— Bine. Bine, dar...

Închise încetișor.

Scoase cartea de telefoane din sertar și căută în paginile aurii la ARME. Sună la Magazinul de arme Harvey.

— Bună ziua. Ați sunat la Magazinul de arme Harvey.

— Sunt Barton Dawes, rosti el.

— Ah, da. Cartușele au sosit ieri după-amiază. V-am zis că le veți avea cu suficient timp înainte de Crăciun. Două sute de bucăți.

— Perfect. Problema este că-n după-amiaza asta o să am foarte multe pe cap. Până la ce oră țineți deschis seara ?

— În toate serile până la Crăciun, programul este până la ora 21.

— Bun, o să-ncerc s-ajung pe la ora opt. Dacă nu, mâine după-amiază cu siguranță.

— Este foarte bine. Auziți, ați aflat cumva dacă era vorba despre Boca Rio ?

— Boca... (Ah, da, Boca Rio, unde vărul lui, Nick Adams, avea să vâneze în curând.) Boca Rio. Da, cred că ăsta era locul.

— Doamne, ce-l invidiez ! Au fost momentele cele mai bune din viața mea.

— Menținerea acordului precar de încetare a focului, zise el.

Avu brusc în fața ochilor imaginea capului lui Johnny

Walker împăiat deasupra șemineului electric al lui Stephan Ordner, dedesubt cu o plăcuță de alamă lustruită pe care scria:

HOMO SPĂLĂTORICUS
28 noiembrie 1973
Doborât la intersecția Deakman

— Ce-ați spus ? întrebă Harry Swinnerton, derutat.

— Am zis că și eu îl invidiez, spuse el și închise ochii.

Îl străbătu un val de greață. *O iau razna*, se gândi. *Asta se numește a o lua razna.*

— Aha. Bine, atunci vă aștept.

— Sigur că da. Mulțumesc încă o dată, domnule Swinnerton.

Închise ochii, îi deschise și privi iarăși în jurul cabinetului său despuiat. Apăsă pe butonul interfonului.

— Phyllis ?

— Da, domnule Dawes ?

— Johnny a murit. O să închidem azi.

— I-am văzut pe oameni plecând și m-am gândit că asta trebuie să fie.

Glasul ei se auzea de parcă ar fi plâns.

— Vrei, te rog, să-ncerci să-l prinzi pe domnul Ordner la telefon înainte de a pleca ?

— Sigur că da.

Se roti în scaun și privi pe fereastră. Un greder portocaliu-deschis cu lanțuri peste roțile imense trecea greoi, scrâșnind pe drum. Este vina lor, Freddy. Numai vina lor. Mă descurcam foarte bine până ce tipii din Consiliul Municipal au decis să-mi distrugă viața. Mă descurcam bine, este, Freddy ?

Freddy ?

Fred ?

Telefonul sună și ridică receptorul.

— Dawes, zise el.

— Ai înnebunit, rosti sec Steve Ordner. Ai sărit complet de pe fix!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în dimineața asta la ora nouă și jumătate l-am sunat eu personal pe domnul Monohan. Cei de la McAn semnaseră hârtiile pentru fabrica Waterford la ora nouă. Ce pizda mă-sii s-a-ntâmplat, Barton?

— Cred c-ar fi mai bine să discutăm asta între patru ochi.

— Așa cred și eu. Și mai cred c-ar trebui să știi că va trebui să spui ceva foarte întemeiat, dacă vrei să-ți salvezi slujba.

— Termină cu jocul ăsta! Steve.

— Poftim?!

— Nu intenționezi câtuși de puțin să mă păstrezi, nici măcar ca măturător. Mi-am scris deja demisia. E-nchisă într-un plic, dar ți-o pot reproduce din memorie. „Demisionez. Semnat, Barton George Dawes."

— De ce?

Părea rănit fizic, totuși nu scâncea ca Arnie Walker. El se îndoia că Steve Ordner mai scâncise vreodată după ce împlinise unsprezece ani. Scâncetele erau ultima resursă a bărbaților slabi.

— La ora două? îl întrebă.

— Este foarte bine.

— La revedere, Steve.

— Bart...

Închise și privi în gol spre perete. După un timp, Phyllis strecură capul înăuntru, părând obosită, agitată și consternată sub coafura modernă de Persoană mai Vârstnică. Vederea șefului care stătea tăcut în cabinetul golit nu contribui cu nimic la îmbunătățirea stării ei.

— Domnule Dawes, pot să plec? Rămân, dacă...

— Nu, du-te, Phyllis. Du-te acasă.

Phyllis păru că se străduiește să spună ceva și el se întoarse și privi pe geam, sperând să-i scutească pe amândoi de stinghereală. După o clipă, ușa se închise cu un clic foarte încet.

La parter, cazanul țiui și muri. În parcare începură să ambaleze motoare.

Stătu în biroul gol din spălătoria goală, până sosi momentul să se întâlnească cu Ordner. Își pregătea saluturile de despărțire.

***

Sediul lui Ordner se afla în centru, într-unul dintre nou-construitele blocuri pentru birouri de companii pe care criza petrolului le-ar fi putut în curând trece în uitare. Avea șaptezeci de etaje și era numai din sticlă, ineficient ca încălzire iarna, îngrozitor de climatizat vara. Birourile Amroco se găseau la etajul 54.

Lăsă mașina în parcarea subterană, luă liftul până la recepție, trecu printr-o ușă turnantă și găsi ascensoarele corespunzătoare. Urcă împreună cu o femeie care avea o coafură afro uriașă. Purta un sarafan și ținea într-o mână un carnet pentru stenografie.

— Îmi place coafura ta afro, rosti el brusc fără nici un motiv.

Ea îl privi cu răceală și nu spuse nimic. Absolut nimic.

Secretariatul lui Steve Ordner era mobilat cu scaune ergonomice; o secretară roșcată stătea sub o reproducere a tabloului „Lanul de floarea-soarelui" de Van Gogh. Pe jos era o carpetă lățoasă ivoar. Iluminat indirect. Muzică ambientală indirectă, inspirată de Mantovani.

Roșcata îi zâmbi. Purta un sarafan negru, și părul îi era strâns în coc cu o panglică aurie.

— Domnul Dawes?

— Da.

— Puteți intra.

Deschise ușa și intră. Ordner scria ceva la biroul acoperit cu o placă impresionantă din plastic transparent marca Lucite. Prin fereastra uriașă dinapoia lui se vedea panorama vestică a orașului. Ridică ochii și lăsă stiloul.

— Salut, Bart, rosti încet.

— Salut.

— Ia loc.

— Va dura atât de mult?

Ordner îl fixă cu privirea.

— Mi-ar plăcea să-ți trag niște palme, îi spuse. Știi asta? Mi-ar plăcea să te iau la palme prin tot biroul ăsta. Nu să te bat sau să te pocesc. Pur și simplu, să te iau la palme.

— Știu, spuse el și era adevărat.

— Cred că n-ai habar la ce-ai dat cu piciorul, zise Ordner. Bănuiesc că McAn te-a determinat s-o faci. Sper că te-a plătit suficient, fiindcă eu personal pusesem ochii pe tine ca vicepreședinte executiv în corporația asta. Ar fi însemnat treizeci și cinci de mii pe an, la început. Sper că te-a plătit mai mult decât atât.

— Nu mi-a dat nici un cent.

— Vorbești serios?

— Da.

— Atunci, de ce, Bart? De ce-ai făcut-o – pentru numele lui Dumnezeu?

— De ce ți-aș spune, Steve?

Se așeză pe scaunul pe care trebuia să se așeze, scaunul umilinței, de cealaltă parte a biroului mare acoperit cu Lucite.

Pentru o clipă, Ordner păru derutat. Scutură din cap, ca un boxer care a fost lovit, dar nu serios.

— Fiindcă eşti angajatul meu. Ce zici de asta, pentru început ?

— Nu ţine.

— Ce vrei să spui ?

— Steve, eu am fost angajatul lui Ray Tarkington. Ray a fost o persoană reală. Poate că ţie ţi-a fost indiferent, dar trebuie să recunoşti că a fost o persoană reală. Uneori, în timp ce vorbeai cu el, trăgea un vânt, râgâia sau se scobea în urechi. Avea probleme reale. De câteva ori eu însumi am fost una dintre problemele acelea. Odată, când am luat o decizie greşită privind facturarea unui motel din Crager Plaza, m-a dat cu capul de o uşă. Tu nu eşti ca el. Pentru tine, „Panglica Albastră" este un fel de jucărie, Steve. Ţie nu-ţi pasă de mine. Ţie-ţi pasă de capacitatea ta de ascensiune. Aşa că nu mă lua cu rahaturile cu angajaţii. Nu afirma că mi-ai dat muie şi te-am muşcat de sulă.

Dacă figura lui Ordner era o faţadă, nu vădea nici o fisură. Trăsăturile lui continuau să afişeze o tulburare moderată, atât şi nimic mai mult.

— Chiar crezi aşa ceva ? întrebă Ordner.

— Da. Te interesează „Panglica Albastră" doar în măsura în care-ţi afectează statutul în corporaţie. Aşa că, hai să nu ne mai căcăm pe noi. Poftim !

Împinse demisia peste placa de Lucite a biroului.

Ordner scuturâ din nou din cap.

— Şi ce crezi despre oamenii pe care i-ai nenorocit, Bart ? Despre oamenii mărunţi ? Lăsând restul la o parte, tu ocupai o poziţie însemnată. (Păru să guste expresia aceea.) Ce crezi despre oamenii de la spălătorie care-şi vor pierde slujbele fiindcă nu există alt sediu în care să se poată muta ?

El râse răguşit şi spuse:

— Ce jegos împuţit eşti ! Eşti prea al dracu' de sus ca să vezi până jos, aşa-i ?

Ordner se înroşi şi vorbi încet şi apăsat:

— Ar fi bine să te explici, Bart.

— Fiecare salariat din spălătorie, de la Tom Granger în jos până la Pollack, din sala maşinilor, are asigurare de şomaj. Este a lor. *Plătesc* pentru ea. Dacă nu-nţelegi prea bine conceptul, consider-o ca pe o cheltuială deductibilă. Ca pe un prânz din patru feluri de mâncare plus băutură în restaurantul Benjamin's.

— Aceia sunt din fondul de asigurări sociale, replică jignit Ordner, şi o ştii prea bine.

El repetă:

— Ce jegos împuţit eşti!

Mâinile lui Ordner se ridicară şi se încleştară în pumni, strângându-se ca degeţelele unui copil care a fost învăţat să spună „Tatăl Nostru" lângă pătuţul lui.

— Întreci măsura, Bart!

— Nu, n-o întrec. Tu m-ai chemat aici. Tu mi-ai cerut să dau explicaţii. Ce voiai să m-auzi spunând? „Îmi pare rău, am belit-o, o să plătesc"? Nu pot spune asta. Nu-mi pare rău. N-o să plătesc. Iar, dac-am belit-o, asta va fi treaba mea şi a lui Mary. Iar ea nici măcar nu va şti vreodată, ţi-o garantez. Ce vrei să-mi spui – c-am afectat corporaţia? Cred că nici tu n-ai fi-n stare de o asemenea minciună. După ce o corporaţie ajunge la o anumită mărime, nimic n-o mai poate afecta. Ar trebui să fie un act divin. Când lucrurile merg bine, are un profit imens, când vremurile sunt proaste, are doar profit, iar când totul se duce dracu', îşi deduce din impozite. Asta o ştii şi tu.

— Şi ce se va întâmpla cu viitorul tău? întrebă încet Ordner. Ce se va întâmpla cu Mary?

— Nu-ţi pasă ţie de ele! Ele nu-s decât o pârghie pe care crezi c-ai putea s-o foloseşti. Vreau să te-ntreb ceva, Steve. Pe tine te va afecta cu ceva? Îţi va micşora salariul?

Îți va reduce dividendele anuale? Îți va diminua fondul de pensii?

Ordner clătină din cap.

— Du-te acasă, Bart! Nu ești în firea ta.

— De ce? Fiindcă vorbesc despre tine și nu doar despre bănișori?

— Ești apucat, Bart!

— Nu știi nimic, spuse el și se ridică, punându-și pumnii pe placa de Lucite de pe birou. Ești înfuriat pe mine, dar nu știi de ce. Cineva ți-a spus că, dacă apare vreodată o situație ca asta, ar trebui să te înfurii. Dar nu știi de ce.

— Ești apucat, repetă încetișor Ordner.

— Bineînțeles că sunt. Tu ce ești?

— Du-te acasă, Bart!

— Nu, dar o să te las singur și asta-i ceea ce dorești. Răspunde-mi la o singură întrebare! Pentru o secundă, încetează de-a mai fi omul corporației și răspunde-mi la o întrebare. Îți pasă de chestia asta? Înseamnă cel mai mic lucru pentru tine?

Ordner îl privi îndelung. Orașul se întindea înapoia lui ca un regat de turnuri, învăluite în cenușiu și ceață. În cele din urmă, răspunse:

— Nu.

— Bine, încuviință el încet. (Se uită la Ordner fără animozitate.) N-am făcut-o ca să te distrug pe tine. Nici corporația.

— Atunci, de ce? Eu am răspuns la întrebarea ta. Acum, răspunde-mi și tu. Ai fi putut semna achiziția fabricii Waterford. După aceea, ar fi fost grija altuia. De ce n-ai făcut-o?

— Nu-ți pot explica, îi răspunse. M-am ascultat pe mine, dar oamenii vorbesc un grai diferit la interior. Ar suna ca ultimul rahat, dacă aș încerca să explic asta. Dar asta a trebuit să fac.

Ordner îl privi inexpresiv.

— Și Mary?

El tăcu.

— Du-te acasă, Bart! zise Ordner.

— Tu ce vrei, Steve?

Ordner clătină din cap, pierzându-și răbdarea.

— Noi doi am terminat, Bart. Dacă dorești să te certi cu cineva, du-te la un bar.

— Tu ce vrei de la mine?

— Doar să ieși de aici și să te duci acasă.

— Atunci, ce vrei tu de la viață? Unde încep preocupările tale reale?

— Du-te acasă, Bart!

— *Răspunde-mi*! Tu ce *vrei*?

Îl privi deschis pe Ordner.

Ordner răspunse încetișor:

— Vreau ceea ce vor toți. Du-te acasă, Bart!

El ieși fără să privească înapoi. Și nu s-a mai dus niciodată acolo.

***

Când ajunse la „Magliore – Mașini la Mâna a Doua", ningea zdravăn și cele mai multe dintre automobilele care veneau din față își aprinseseră farurile. Ștergătoarele lui de parbriz țăcăneau într-un ritm constant de du-te-vino, iar sub baleiajul lor, zloata se scurgea pe parbrizul Saf-T-Glass, aidoma lacrimilor.

Parcă mașina în spate și ocoli baraca spre birouri. Înainte de a intra, își privi reflexia spectrală în geam și-și îndepărtă o peliculă roz și subțire de pe buze. Discuția cu Ordner îl tulburase mai mult decât și-ar fi imaginat. Venind încoace, cumpărase un flacon de Pepto-Bismol de la o farmacie și mestecase deja jumătate din tablete. Probabil că

n-o să mă mai cac o săptămână, Fred. Dar Freddy nu era acasă. Poate că se dusese să viziteze rudele lui Monohan din Bombay.

Femeia dinapoia mașinii de adunat îi aruncă un surâs ciudat și meditativ și-i făcu semn să intre.

Magliore era singur. Citea *The Wall Street Journal*, iar când îl văzu intrând aruncă ziarul peste birou în coșul de gunoi. Căzu acolo cu un bufnet surd.

— Se duce drept în *mă-sa*, spuse Magliore de parcă ar fi continuat un dialog interior care începuse cu ceva timp în urmă. Toți agenții ăștia de bursă sunt niște babe, exact cum zice ziaristul ăla, Paul Harvey. O să demisioneze președintele ? O s-o facă ? N-o s-o facă ? O s-o facă ? O să dea faliment General Electric din cauza crizei petrolului ? Mă doare drept în cur.

— Da, spuse el fără să știe ce aproba.

Se simțea stingher și nu era pe deplin convins că Magliore își reamintea de el. Ce ar fi trebuit să zică ? *Eu sunt tipul care ți-a zis „pulică", ții minte* ? Hristoase, nu așa se începea !

— Ninge mai tare, este ?

— Da, ninge.

— Urăsc zăpada. În fiecare an, frate-meu pleacă în Puerto Rico la 1 noiembrie și stă acolo până la 15 aprilie. Deține patruzeci la sută dintr-un hotel și zice că trebuie s-aibă grijă de investiție. Rahat ! N-ar ști s-aibă grijă nici de propriul lui fund, dacă i-ai da un sul de hârtie igienică. Ce vrei ?

— Cum ?

Tresări nițel și se simți vinovat.

— Ai venit la mine ca să cumperi ceva. Cum vrei să-ți fac rost, dacă nu știu despre ce-i vorba ?

Abordat atât de direct, descoperi că-i venea greu să spună. Cuvântul pentru ceea ce dorea părea să aibă prea

multe colţuri pentru a-i ieşi din gură. Îşi aminti ceva ce făcuse când era copil şi surâse uşor.

— Ce-i aşa amuzant? se interesă imediat Magliore pe un ton amabil. Cu afacerile mergând în halul ăsta, mi-ar prinde bine o glumă.

— Odată, când eram puşti, mi-am băgat un yoyo în gură, spuse el.

— Asta-i amuzant?

— Nu. *Amuzant* este că n-am mai putut scoate jucăria. Mama m-a dus la doctor, el m-a ciupit de fund şi, când am deschis gura să ţip, mi-a tras-o pur şi simplu afară.

— Eu n-o să te ciupesc de fund, zise Magliore. Ce vrei, Dawes?

— Explozibili, îi răspunse.

Magliore îl privi. Dădu ochii peste cap. Începu să spună ceva, după care se pocni cu palma peste una dintre guşi.

— Explozibili.

— Da.

— Ştiam că tipu-i într-o dungă, vorbi Magliore pentru sine. După ce-ai plecat, i-am zis lui Pete: „Ăsta-i un tip care caută accidentul cu lumânarea." Aşa i-am zis.

Nu replică. Aluziile la accidente îl făceau să se gândească la Johnny Walker.

— Bun, bun, o să pun botu'. Pentru ce vrei explozibilii? S-arunci în aer Expoziţia Comercială Egipteană? Să deturnezi un avion? Sau poate s-o faci bucăţele pe soacră-ta?

— N-aş irosi explozibili pe ea, rosti el, rigid şi asta-i făcu pe amândoi să râdă, dar nu risipi tensiunea.

— Atunci, care-i cioaca? Pe cine-ai ciudă?

— N-am ciudă pe nimeni, spuse el. Dacă aş dori să ucid pe cineva, aş cumpăra o armă.

Atunci își reaminti că de fapt *cumpărase* o armă, cumpărase *două* arme și stomacul lui drogat cu Pepto-Bismol începu să se agite din nou.

— Atunci, pentru ce vrei explozibili ?

— Vreau să distrug o șosea.

Magliore îl privi cu neîncredere măsurată. Toate sentimentele îi păreau mai mari ca-n realitate; era ca și cum adoptase rolul acela pentru a se potrivi puterii de a mări a ochelarilor săi.

— Vrei să distrugi o șosea ? Care anume ?

— Încă n-a fost construită.

Începuse să capete o senzație de plăcere perversă din toată chestia asta. Și, desigur, amâna inevitabila confruntare cu Mary.

— Așadar, vrei să distrugi o șosea care încă n-a fost construită. Te-am citit greșit, dom'le. Nu ești țăcănit. Ești psihopat. Poți să-mi explici ceva mai logic ?

Alegându-și cuvintele cu atenție, îi spuse:

— Se construiește o șosea cunoscută ca derivația 784. După ce va fi terminată, autostrada statală va trece drept prin oraș. Din anumite motive pe care nu vreau să le amintesc – pentru că nu pot – , șoseaua aceea mi-a distrus douăzeci de ani din viață. Este...

— Fiindcă o să-ți dărâme spălătoria în care lucrezi și locuința ?

— De unde știi ?

— Ți-am spus c-o să te verific. Credeai că glumesc ? Știam până și c-o să-ți pierzi slujba. Poate chiar înaintea ta.

— Nu, eu am știut asta acum o lună, răspunse el fără să se gândească la ceea ce spunea.

— Și cum vrei s-o faci ? Să treci pe lângă șantier, s-aprinzi fitilurile de la țigară și s-arunci mănunchiuri de dinamită pe fereastra mașinii ?

— Nu. În zilele de sărbătoare, utilajele rămân în șantier. Vreau să le arunc pe toate în aer. Și cele trei noi pasaje suspendate. Și pe ele vreau să le-arunc în aer.

Magliore se holbă la el. Se holbă mult timp. Apoi dădu capul pe spate și râse. Pântecele i se zguduia, iar catarama curelei urca și cobora ca o bucată de lemn pe o mare agitată. Hohotele lui erau sonore, pline și pornite din inimă. Râse până ce începură să-i țâșnească lacrimi din ochi, iar atunci scoase dintr-un buzunar interior o batistă imensă, ca de operetă, și-i șterse. El rămase privindu-l pe Magliore cum râdea și brusc fu foarte convins că bărbatul acela gras cu ochelari cu lentile groase avea să-i vândă explozibili. Îl privi pe Magliore și pe chip îi apăru un zâmbet șters. Nu-l deranjau râsetele. Azi, râsetele îi sunau bine.

— Dom'le, ești realmente nebun, zise Magliore când hohotele i se diminuară în chicote și sughițuri. Păcat că nu-i și Pete aici, să te-audă! N-o să mă creadă niciodată. Ieri m-ai făcut „pu-pulică", iar a-azi... a-a-azi...

Izbucni iarăși, în hohote homerice, ștergându-se la ochi cu batista.

După ce veselia i se redusese iarăși, întrebă:

— Cum intenționezi să finanțezi această mică aventură, domnule Dawes? Din câte știu, nu mai ești angajat lucrativ?

Fusese o exprimare interesantă. *Nu mai ești angajat lucrativ...* Când o spuneai așa, suna realmente adevărat. Toată chestia asta nu era un vis.

— Luna trecută, îi spuse, mi-am ridicat asigurarea pe viață. Timp de zece ani, plătisem o poliță de zece mii de dolari. Am aproape trei mii de dolari.

— Ai plănuit-o chiar de atâta vreme?

— Nu, răspunse cinstit. Când mi-am ridicat asigurarea, nu eram sigur pentru ce o doream.

— Pe atunci încă mai aveai destule opțiuni, este? Te gândeai că-i poți da foc șoselei sau c-o poți mitralia, sau sugruma, sau...

— Nu. Pur și simplu, nu știam ce voi face. Acum știu.

— Ei bine, nu conta pe mine.

— Poftim?

Se holbă către Magliore, realmente uluit. Asta nu era în scenariu. Magliore ar fi trebuit să se lase greu, cumva ca un părinte sever. După aceea i-ar fi vândut explozibilii. Magliore ar fi trebuit să-i ofere o tăgăduire, ceva de felul: *Dacă vei fi prins, o să neg c-am auzit vreodată de numele tău.*

— Ce-ai zis?

— Am zis nu. N, U. Total – nu.

Se aplecă înainte. Orice urmă de amuzament îi dispăruse din ochi. Erau plați și, în mod neașteptat, mici, în ciuda măririi cauzate de lentile. Nu erau defel ochii unui vesel Moș Crăciun napolitan.

— Dacă voi fi prins, îi zise, o să neg c-am auzit vreodată de numele tău. N-o să pomenesc niciodată de tine.

— Pe dracu' n-o să pomenești! O să-ți verși gușa imediat și-o să pledezi pentru nebunie. Pe mine o să mă-nchidă pe viață.

— Nu, fii atent...

— Ba *tu* să fii atent, spuse Magliore. Până la un punct, ești amuzant. Punctul ăla a fost depășit. Am zis „nu", și „nu" rămâne. Fără arme, fără explozibili, fără dinamită, fără nimic. Știi de ce? Fiindcă tu ești un țăcănit, iar eu sunt un om de-afaceri. Cineva ți-a spus că „pot face rost" de diverse chestii. Pot, așa-i. Am făcut rost de multe chestii pentru mulți oameni. Am făcut rost de unele chestii și pentru mine. În 1946, am fost condamnat de la doi la cinci ani pentru posesie de arme ilegale. Am făcut zece luni. În 1952, am fost acuzat de conspirație și am fost achitat. În 1955, am fost

acuzat de evaziune fiscală și am fost, de asemenea, achitat. În 1959, am fost acuzat de posesia de bunuri furate și n-am mai fost achitat. Am căpătat optsprezece luni în Castleton, dar tipul care-a dat sifon la juraţi a căpătat o groapă-n pământ pe viaţă. Din 1959, am fost acuzat de trei ori – de două ori acuzaţiile au fost retrase și o dată am fost achitat. Le-ar plăcea să mă lege din nou, fiindcă, dacă mă mai condamnă o dată, m-așteaptă douăzeci de ani, fără reducere pentru bună purtare. În starea în care sunt, după douăzeci de ani, singurul lucru care mai rămâne din mine sunt rinichii, pe care-i transplantează unui cioroi din salonul pentru ajutoare sociale din Norton. Pentru tine, ăsta-i un joc. Ţăcănit, da' un joc. Pentru mine, nu-i un joc. Când spui c-o să ţii gura-nchisă, crezi că zici adevărul, da' minţi. Nu mă minţi pe mine, te minţi *pe tine*. Așa că răspunsul este „nu" – sec.

Ridică braţele.

— Dac-ar fi fost vorba despre curve, pe cuvântu' meu dacă nu ţi-aș fi dat două pe gratis, numai pentru spectacolul ăla de ieri. Da'-n așa ceva nu mă bag.

— Bine, spuse el.

Își simţea stomacul mai rău ca oricând. Simţea că-i vine să vomite.

— Locul ăsta-i curat, zise Magliore, și știu că-i curat. În plus, știu că *tu* ești curat, deși Dumnezeu mi-e martor că n-o să mai fii dacă o să continui așa. Să-ţi zic însă ceva. Acum vreo doi ani, a venit la mine un negru și mi-a zis că voia explozibili. Nu voia s-arunce-n aer ceva inofensiv ca o șosea. El voia s-arunce-n aer un ditamai tribunal federal.

Nu-mi mai spune nimic, gândi el. Cred c-o să borăsc. Stomacul i se părea plin de pene și toate-l gâdilau în același timp.

— I-am vândut marfa, spuse Magliore. Și din ăia, și din ăilalţi. Ne-am târguit. El a vorbit cu băieţii lui, eu am vorbit cu

băieții mei. Banii au trecut dintr-o mână-n alta. O grămadă de bani. Explozibilii au trecut dintr-o mână-n alta. L-au prins pe tip și pe doi amici de-ai lui, slavă Domnului, înainte să fi putut răni pe cineva. Eu însă nu mi-am făcut griji nici o clipă c-o să verse totul la gabori sau la procurorul de la febei. Știi de ce? Fiindcă el era cu o *gașcă*-ntreagă de țăcăniți, de negri țăcăniți și ăștia-s cei mai răi, iar o *gașcă* de țăcăniți este cu totul altă chestie. Da' pe un singur țăcănit, așa cum ești tu, îl doare drept în pix. Face scurtcircuit și se arde ca un bec. Dacă sunt însă treizeci de tipi și trei dintre ei sunt prinși, ăia-și pun lacăt la gură și-și văd de treaba lor.

— Bine, repetă el.

Simțea că ochii i se micșoraseră și ardeau.

— Uite cum stă treaba, zise Magliore mai liniștit. Oricum, cu trei mii de dolari nu poți cumpăra ceea ce vrei. Asta-i ca piața neagră – înțelegi ce vreau să spun? – și nu-i o glumă apropo de ciorile alea. Ca să cumperi ce-ți trebuie, ai nevoie de trei-patru ori pe-atât.

Nu spuse nimic. Nu putea să plece până nu-i dădea liber Magliore. Era ca un coșmar, atât doar că nu era un coșmar. Trebuia să-și repete să nu încerce nici o prostie în prezența lui Magliore – de pildă, să se pișe singur, pentru a se trezi.

— Dawes?

— Ce-i?

— Oricum n-ar sluji la nimic. Nu-ți dai seama? Poți s-arunci în aer un om sau un monument al naturii sau poți să distrugi o operă de artă – așa cum a făcut dementul ăla care s-a repezit cu un ciocan la Pietà, putrezi-i-ar sula! Da' nu poți s-arunci în aer clădiri, șosele sau altceva de felul ăsta. Asta nu-nțeleg toți negrii ăia nebuni. Dacă detonezi un tribunal federal, statul va construi altele două – unul care să-l înlocuiască pe cel dărâmat și-ncă unul numai ca să-i

condamne pe toţi cioroii care sunt aduşi acolo. Dacă ucizi gabori, statul angajează alţi şase pentru fiecare pe care l-ai mierlit... şi pe fiecare nou-angajat îl loveşte strechea când vede negrotei. Nu poţi să-nvingi, Dawes. Nu contează dacă eşti alb sau negru. Dacă te pui în calea şoselei ăleia, o să te-ngroape cu casa şi cu slujba ta cu tot.

— Acum trebuie să plec, se auzi el spunând răguşit.

— Da, arăţi nasol. Trebuie să scapi de chestia asta din tine. Dacă vrei, îţi pot face rost de-o târfă bătrână. Bătrână şi proastă. Dacă vrei, poţi s-o baţi până se cacă pe ea. Trebuie să scapi de-otrava asta. A-nceput să-mi placă de tine şi...

El fugi. Fugi orbeşte pe uşă, prin secretariat şi afară în zăpadă. Rămase acolo, tremurând, trăgând adânc în piept guri mari, albe şi îngheţate din aerul cu ninsoare. Pe neaşteptate, fu sigur că Magliore va veni după el, îl va lua de guler, îl va duce înapoi în birou şi-i va vorbi până la sfârşitul timpului. Când îngerul Gabriel va trâmbiţa Apocalipsa, Sally Chioru' va continua să-i explice cu răbdare invulnerabilitatea tuturor sistemelor de peste tot şi va încerca să i-o bage pe gât pe târfa bătrână.

***

Până ajunse acasă, se aşternuse un strat de zăpadă înalt de aproape cincisprezece centimetri. Plugurile fuseseră scoase pe străzi şi trebui să bage LTD-ul printr-un troian de omăt care făcuse deja crustă deasupra, pentru a intra pe aleea spre locuinţă. Pentru LTD nu era o problemă. Era un automobil puternic.

Casa era cufundată în întuneric. Când deschise uşa şi păşi înăuntru, scuturându-se de zăpadă pe preş, îşi dădu seama că era cufundată şi în tăcere. Merv Griffin nu pălăvrăgea cu celebrităţi.

— Mary? strigă el. (Nu primi nici un răspuns.) *Mary*?

Își dorea să creadă că nu era acasă, până o auzi plângând în living. Își scoase paltonul și-l atârnă pe umerașul lui, în debara. Sub umerașe, pe jos, se afla o cutie mică. Cutia era goală. Mary o punea acolo în fiecare iarnă, ca să strângă picăturile scurse de pe haine. Uneori, el se întrebase: Cui îi pasă de picături într-o debara? Acum răspunsul îi sosi în minte, perfect în simplitatea sa. Lui Mary îi păsa.

Intră în living. Ea stătea pe canapeaua din fața televizorului Zenith, care era închis, și plângea. Nu folosea o batistă. Brațele îi atârnau pe lângă corp. Dintotdeauna, fusese genul de om care plângea în intimitate – urca în dormitorul de la etaj sau, dacă o surprindea el, își ascundea chipul în palme sau în batistă. Văzând-o așa, fața îi părea despuiată și cumva obscenă, fața victimei unui accident de avion. Îi frângea inima.

— Mary, rosti încetișor.

Continuă să plângă, fără să-l privească. Se așeză lângă ea.

— Mary, nu-i chiar atât de rău. Nimic nu-i chiar atât de rău.

Se întrebă însă dacă era adevărat.

— S-a terminat cu toate, spuse ea și cuvintele ieșiră sfâșiecate de sughițuri.

În mod straniu, frumusețea pe care n-o dobândise pentru totdeauna și nici n-o pierduse pentru totdeauna îi strălucea acum pe chip. În momentul acesta, al loviturii finale, era o femeie frumoasă.

— Cine ți-a spus?

— *Toți mi-au spus*! izbucni ea.

Nu-l privi nici de data aceasta, dar o mână i se ridică și se răsuci, lovind în gol, după care căzu înapoi, pe piciorul îmbrăcat în pantalon.

— A sunat Tom Granger. Dup-aia a sunat *soția* lui Ron Stone. Dup-aia a sunat Vincent Mason. Voiau să știe ce

s-a-ntâmplat cu tine. Iar eu *n-am ştiut*! N-am ştiut că se *întâmplase* ceva!

— Mary, spuse şi încercă s-o prindă de mână.

Ea şi-o smulse, ca şi cum s-ar fi putut molipsi.

— Mă pedepseşti? îl întrebă şi-l privi, în cele din urmă. Asta faci? Mă pedepseşti?

— Nu, răspunse el imediat. Nu, Mary, nu.

Ar fi dorit să plângă, dar ar fi fost o greşeală. Ar fi fost o mare greşeală.

— Mă pedepseşti, fiindcă ţi-am născut un copil mort şi apoi unul cu o boală letală congenitală? Crezi că eu ţi-am ucis fiul? De asta ai făcut-o?

— Mary, a fost fiul *nostru*...

— *A fost al tău*! îi urlă ea în faţă.

— Nu, Mary. Nu.

Încercă s-o prindă în braţe şi ea se luptă să se desprindă.

— Nu m-atinge!

Se priviră unul pe celălalt, perplecşi, ca şi cum ar fi descoperit pentru prima dată că în ei existau mai multe decât îşi închipuiseră vreodată – vaste pete albe pe o hartă interioară.

— Mary, nu m-am putut opri din ceea ce făceam. Te rog să mă crezi.

Ar fi putut să fie o minciună, totuşi continuă:

— Dacă a avut vreo legătură cu Charlie, asta a fost. Am făcut unele chestii pe care nu le-nţeleg. Mi-am... mi-am încasat polita de asigurare pe viaţă în octombrie. Aceea a fost prima, prima chestie *adevărată*, dar cu mult înainte mi se-ntâmplaseră destule-n minte. Era însă mai uşor să fac lucrurile alea decât să vorbesc despre ele. Poţi să-nţelegi asta? Poţi să-ncerci să-nţelegi?

— Ce-o să se-ntâmple cu mine, Barton? Nu ştiu să fac nimic... decât să fiu soţia ta. Ce-o să se-ntâmple cu mine?

— Nu știu.

— E ca și cum m-ai fi violat, spuse ea și începu iar să plângă.

— Mary, te rog, nu mai face asta. Nu mai... încearcă să nu mai faci asta.

— Când ai făcut toate *chestiile* alea, te-ai gândit vreodată la mine? Te-ai gândit vreodată că eu *depind* de tine?

Nu-i putu răspunde. Într-un mod straniu și lipsit de orice legătură cu situația aceea, era ca și cum ar fi vorbit din nou cu Magliore. Era ca și cum Magliore ar fi ajuns înaintea lui aici, acasă la el, și și-ar fi pus un corset, hainele lui Mary și masca lui Mary. Ce va urma? Oferta cu târfa bătrână?

Ea se sculă.

— Mă duc sus. Mă duc să mă-ntind.

— Mary...

Ea nu-l întrerupse, dar el descoperi că nu existau cuvinte care să-l urmeze pe primul.

Ieși din cameră și o auzi suind la etaj. După aceea, auzi scârțâitul patului, când se așeză. O auzi plângând din nou. Se ridică, deschise televizorul și răsuci butonul volumului, astfel încât să n-o mai poată auzi. La televizor, Merv Griffin pălăvrăgea cu celebrități.

PARTEA A DOUA

DECEMBRIE

„Iubito, să fim cinstiți
Unul cu celălalt ! Fiindcă lumea, care pare
Că se-ntinde-n fața noastră ca un tărâm de vis,
Atât de pestriță, frumoasă și nouă,
Nu are de fapt nici bucurie, nici iubire, nici lumină,
Nici certitudine, nici pace, nici ajutor pentru durere;
Iar noi suntem aici ca pe un câmp-ntunecat
Acoperit de oști buimace, de lupte și atacuri,
Pe care oști neștiutoare se-ncleștează-n noapte."

– MATTHEW ARNOLD
„Plaja Dover"

5 decembrie 1973

Sorbea din băutura lui privată, Southern Comfort cu Seven-Up, și se uita la un serial tv al cărui nume nu-l știa. Eroul serialului era un polițist civil sau un detectiv particular, pe care cineva îl pocnise în cap. Chestia asta îl convinsese pe polițistul civil (sau pe detectivul particular) că se apropia de o pistă. Înainte să fi avut ocazia să spună care era pista aceea, începu o reclamă pentru sosul instant Gravy Train. Bărbatul din reclamă spunea că, atunci când era amestecat cu apă caldă, Gravy Train se transforma într-un sos excelent. Îi întrebă pe telespectatori dacă nu semăna leit cu sosul de friptură de vacă. Pentru Barton George Dawes, semăna leit cu niște excremente moi pe care cineva le făcuse într-un castron roșu pentru mâncarea câinilor. Detectivul particular (sau polițistul civil) îl interoga pe un barman negru care avea cazier. Barmanul spuse *bunghesc*. Barmanul spuse *vrajă*. Barmanul spuse *șmecher*. Da, da, era un barman foarte la zi cu argoul, dar Barton George Dawes credea că detectivul particular (sau polițistul civil) îl „citise".

Era destul de pilit și se uita la televizor, stând doar în șort. În casă era foarte cald. Răsucise termostatul la douăzeci și șase de grade și-l lăsase acolo de la plecarea lui Mary. Ce criză energetică? Mă fut în gura ta, Dick[1]. Și-n a

1. Richard Nixon (1913–1994), președinte american (1969–1974) (n. t.).

calului pe care-l călăreşti. Mă fut şi-n gura câinelui tău, Checkers. Când ajungea pe autostradă, conducea cu 115 km/h şi le arăta degetul mijlociu tuturor celor care-l claxonau ca să încetinească maşina. Consilierul preşedintelui în problemele consumatorilor, o femeie care arăta de parcă ar fi fost copil-vedetă în anii 1930, înainte ca trecerea anilor s-o fi transformat într-un hermafrodit politic, apăruse pe postul naţional cu două seri în urmă, vorbind despre felurile!!! în care Tu şi Eu!!! putem economisi electricitate în casă. Se numea Virginia Knauer şi era extrem de pricepută în felurile diferite în care TU ŞI EU putem economisi energia, deoarece era o situaţie cu adevărat teribilă şi toţi suntem în aceeaşi oală. După terminarea emisiunii, se dusese în bucătărie şi pornise robotul electric. Doamna Knauer spusese că roboţii de bucătărie se situau pe locul al doilea între aparatele electrocasnice, în privinţa consumului de electricitate. Lăsase robotul să funcţioneze toată noaptea, iar când se sculase dimineaţa – ieri dimineaţă – constatase că motorul se arsese. Cei mai mari consumatori de electricitate, spusese doamna Knauer, erau radiatoarele. El nu avea radiator, dar se întrebase într-o doară dacă n-ar fi trebuit să cumpere unul, ca să-l poată lăsa în priză noapte şi zi, până se ardea. Poate că, dacă era beat şi adormea, l-ar fi ars şi pe el. Acela ar fi fost sfârşitul întregii porcării imbecile şi nefericite.

Îşi turnă alt pahar şi începu să mediteze la vechile emisiuni de televiziune, care rulaseră pe vremea când el şi Mary erau proaspăt căsătoriţi, iar un televizor RCA nou-nouţ, modelul banal de televizor RCA alb-negru, era ceva care te putea da peste cap. Pe atunci rulau „Jack Benny" şi „Amos'n Andy", primul serial cu negri şmecheri. Mai era apoi „Dragnet", serialul original, cu Ben Alexander în rolul partenerului lui Joe Friday, nu cu tipu' ăla nou, Harry-nu-ştiu-

cum. Mai rula „Patrulă pe autostradă", cu Broderick Crawford care mormăia aprobări codificate în microfon, în care toți șofau Buick-uri, care aveau încă hublouri laterale. „Spectacolul spectacolelor". „Parada hiturilor", cu Gisele MacKenzie, cântând cântece precum „Green Door" sau „Stranger in Paradise". Rock and roll-ul ucisese programul acela. Sau ce să mai zică despre concursuri, eh ? „Tic-Tac-Bani" și „Douăzeci și Unu" în fiecare luni seară, prezentate de Jack Barry. Oamenii erau introduși în cabine izolante și-și puneau pe cap căști de tipul celor care le aveau cei de la ONU, pentru a asculta întrebări date-n pizda mă-sii despre care fuseseră deja informați. „Întrebarea de 64 000 $", cu Hal March. Concurenții se împleticeau coborând de pe scenă cu brațele pline de cărți de referință. „Dixit", cu Jack Narz. Și programele de sâmbătă dimineața, ca „Annie Oakley", care-l salva mereu pe fratele ei mai mic, Tag, dintr-un dezastru teribil. Mai era după aceea „Rin-Tin-Tin", care acționa dincolo de Fort Apache. „Sergentul Preston", care acționa dincolo de Yukon, într-un fel de misiuni cărora le puteai spune nautice. „Range Rider", cu Jock Mahoney. „Sălbaticul Bill Hickok", cu Guy Madison și Andy Devine, în rolurile Jingles. Mary zicea: „Bart, dacă lumea ar ști că te uiți la chestiile astea, ar zice că ești sărac cu duhul. Pe cuvântul meu, o persoană de vârsta ta!" Iar el îi replica de fiecare dată: „Vreau să pot sta de vorbă cu puștii mei, puștoaico." Atât doar că puștii nu existaseră niciodată, nu tocmai. Primul fusese un cadavru – cum era bancul acela vechi c-ar fi bine să dea drumul la avorturi ? – , iar al doilea fusese Charlie, la care era mai bine să nu se gândească. O să te revăd în visuri, Charlie. Se părea că, în fiecare noapte, el și fiul său erau împreună într-un vis sau altul. Barton George Dawes și Charles Frederick Dawes, reuniți prin minunile subconștientului. Iată-ne, oameni buni, în cea mai recentă călătorie

mintală din Disney World – Țara Autocompătimirii – , unde puteți să vă plimbați cu gondola pe Canalul Lacrimilor, să vizitați Muzeul Vechilor Instantanee și să călătoriți în Minunatul NostalgiaMobil, șofat de Fred MacMurray. Ultima escală a turului este o copie superbă a străzii Crestallen West. Se află chiar aici, în interiorul acestei sticle gigantice de Southern Comfort, păstrată pentru vecie. Da, doamnă, atenție la cap, când intrați în gâtul sticlei. Se va extinde imediat. Aceasta este locuința lui Barton George Dawes, ultimul locuitor de pe Crestallen West. Priviți în fereastra de acolo – o clipă, fiule, să te ridic. Da, acela este George, care stă în fața televizorului său color Zenith, în șortul model boxer cu dungi, și plânge. Plânge ? Bineînțeles că plânge. Ce altceva ar putea face în Țara Autocompătimirii ? Plânge tot timpul. Fluxul lacrimilor lui este reglat de ECHIPA NOASTRĂ DE INGINERI FAIMOASĂ ÎN TOATĂ LUMEA. În zilele de luni, ochii i se aburesc doar nițel, fiindcă vizitatorii sunt mai puțini. În restul săptămânii, plânge mult mai mult. În week-end, atinge debitul maxim, și de Crăciun s-ar putea să-l evacuăm. Recunosc că-i nițel dezgustător, totuși este unul dintre cei mai populari locuitori ai Țării Autocompătimirii, la egalitate cu copia lui King Kong din vârful lui Empire State Building. El...

Își azvârli paharul spre televizor.

Rată cu mult. Paharul lovi peretele, căzu pe podea și se sparse. Izbucni din nou în plâns.

Plângând, se gândi: Uită-te la mine, uită-te la mine, Iisuse, ești dezgustător ! Ești un ratat atât de nenorocit, că nu-ți vine să crezi ! Ți-ai distrus toată viața și viața lui Mary și stai aici, făcând bancuri despre asta, ratatul dracului ! Iisuse, Iisuse, Iisuse...

Străbătu jumătate din distanța până la telefon, înainte de a se putea opri. Cu o seară în urmă, o sunase pe Mary

şi-o implorase să se întoarcă. O implorase până când ea începuse să plângă şi închisese. Se simţea stingher şi ruşinat când se gândea la asta, când se gândea că făcuse ceva atât de-al dracului de înjositor.

Merse în bucătărie, luă mătura şi făraşul şi se întoarse în living. Închise televizorul şi mătură cioburile. Reveni în bucătărie, clătinându-se uşor, şi goli făraşul în coşul de gunoi. După aceea rămase locului, întrebându-se ce să facă în continuare.

Auzea zumzetul de insectă al frigiderului, care-l sperie. Se duse în pat. Şi visă.

6 decembrie 1973

Era ora 15:30 și el gonea pe șosea, cu 115 km/h. Era o zi senină, luminoasă și rece, cu temperaturi puțin sub zero grade. De când Mary plecase, făcea zilnic câte un drum lung pe autostradă; cumva, devenise surogatul cu care își înlocuise serviciul. Îl calma. Când drumul se derula în fața lui, cu marginile demarcate clar de troienele joase de zăpadă de la începutul iernii, nu se gândea la nimic și era împăcat. Uneori, cânta împreună cu aparatul de radio, cu glas puternic, chiar urlând. Adesea în călătoriile acestea se gândea că ar fi trebuit s-o țină pur și simplu drept înainte, lăsând drumul să-l poarte, cumpărând benzină cu cardul de credit. Ar fi mers spre sud și nu s-ar fi oprit până nu se terminau șoselele sau până nu se termina uscatul. Oare puteai să șofezi întruna până la extremitatea Americii de Sud ? Nu știa.

Dar se întorcea de fiecare dată. Ieșea de pe șosea, mânca hamburgeri și cartofi prăjiți într-un local pentru camionagii, apoi intra în oraș, ajungând la apusul soarelui sau imediat după aceea.

Intra de fiecare dată pe strada Stanton, oprea și cobora ca să se uite cât mai avansase derivația 784 în ziua respectivă. Compania de construcții montase o platformă specială pentru gură-cască – majoritatea bătrâni și persoane care fuseseră la târguieli și cărora le mai rămăsese timp de pierdut –, care era întotdeauna plină în timpul zilei. Se

aliniau lângă balustradă, ca rățuștele din lut dintr-un pavilion pentru tir, cu aburii calzi ieșindu-le din gură, aidoma unor fuioare, holbându-se la buldozere, gredere și topometriști cu sextante și trepiede. I-ar fi putut împușca pe toți, cu voioșie.

Însă seara, când temperatura ajungea în jur de minus cinci grade, cu soarele apunând ca o dungă portocalie și aspră în vest și mii de stele înțepând deja rece prin bolta de deasupra, el putea să aprecieze singur și nestingherit înaintarea autostrăzii. Momentele pe care le petrecea acolo începuseră să devină foarte importante pentru el – bănuia că, într-un mod obscur, momentele petrecute pe platforma de observare îl revigorau, îl mențineau legat de o lume care era cel puțin pe jumătate întreagă la minte. În acele momente dinainte să înceapă prelungul plonjon în beția de seară, dinainte să fie încercat de inevitabilul impuls de a-i telefona lui Mary, dinainte de a începe activitățile serii în Țara Autocompătimirii, era el însuși pe de-a întregul, cu mintea trează, neamețit de alcool. Strângea mâinile pe țeava de fier a balustradei și privea în jos, spre șantier, până ce degetele îi deveneau la fel de insensibile ca și fierul însuși și-i era imposibil să spună unde se termina lumea lui – lumea lucrurilor omenești – și unde începea lumea exterioară a tractoarelor, macaralelor și platformelor de observare. În momentele acelea nu trebuia să se smiorcăie sau să cotrobăiască prin ornamentele trecutului care i se amestecau în minte. În momentele acelea își simțea *identitatea* pulsând cald în indiferența rece a începutului serii de iarnă, o persoană reală, poate încă întreagă.

Acum, gonind cu 115 km/h și având încă șaizeci și cinci de kilometri până la bariera de taxare, văzu o siluetă stând lângă rampa de ieșire 16, înfofolită într-un veston de subofițer de marină și purtând o bonetă tricotată din lână neagră. Ținea ridicat un anunț pe care scria (uluitor, în toată

zăpada aceea): LAS VEGAS. Iar dedesubt, sfidător: SAU DĂ-I BICE!

Apăsă puternic pedala frânei și simți centura de siguranță brăzdându-i o cută peste mijloc după încetinirea bruscă, ușor încântat de scrâșnetul cauciucurilor sale în stil de mare campion automobilistic. Se opri cam la douăzeci de metri dincolo de autostopist. Silueta își vârî anunțul sub braț și porni să alerge către el. Ceva din felul în care alerga îi spuse că era vorba despre o fată.

Portiera de lângă el se deschise și ea intră.

— Salut și mulțumesc!

— Nici o problemă.

Privi în oglinda retrovizoare și porni, accelerând până ajunse din nou la o sută cincisprezece. Drumul se derula iarăși în fața lui.

— Ai mult de mers până în Vegas.

— Așa-i, spuse ea, afișind zâmbetul standard pentru persoanele care-i spuneau că are mult de mers până în Vegas, și-și scoase mănușile. Te deranjează dacă fumez?

— Nu, dă-i drumul!

Ea scoase un pachet de Marlboro.

— Vrei una?

— Nu, mulțumesc.

Își înfipse o țigară în gură, scoase o cutie de chibrituri din buzunarul vestonului, aprinse țigara, trase adânc în piept și suflă fumul, aburind o parte a parbrizului, puse pachetul de Marlboro și cutia de chibrituri înapoi în buzunar, își slăbi eșarfa albastru-închis din jurul gâtului și spuse:

— Mulțumesc c-ai oprit. E frig afară.

— Aștepți de mult?

— Cam de o oră. Ultimul șofer care m-a luat era beat. Doamne, ce fericită am fost să cobor!

El încuviință din cap.

— O să te duc până la capătul șoselei.

— Până la capăt? îl privi ea. Mergi până-n Chicago?

— Cum? Ah, nu, zise el și-i spuse numele orașului său.

— Dar șoseaua trece pe aici. (Scoase din celălalt buzunar al vestonului o hartă Sunoco, cu colțurile îndoite după atâtea consultări.) *Așa* arată pe hartă.

— Desfă-o și mai uită-te o dată.

Îl ascultă.

— Ce culoare are porțiunea de șosea pe care ne aflăm acum?

— Verde.

— Ce culoare are porțiunea care trece prin oraș?

— Verde punctat. Este... oh, Hristoase! Este în *construcție*!

— Exact. Derivația 784, faimoasă-n toată lumea. Fato, dacă nu citești și legenda hărții, n-o s-ajungi niciodată în Las Vegas.

Ea se aplecă peste hartă, aproape atingând-o cu nasul. Avea pielea curată; poate că în condiții normale era albă, dar gerul îi înroșise obrajii și fruntea. Vârful nasului era roșu și o picătură mică de apă spânzura lângă nara stângă. Avea părul tuns scurt și nu foarte bine. Îl tăiase un amator. Era de culoare castanie, plăcută. Păcat să-l taie și cu atât mai rău să-l taie prost. Cum se numea povestirea aceea de Crăciun, scrisă de O. Henry? „Darul magilor". „Pentru cine ai cumpărat un lanț de ceasornic, micuță hoinară?"

— Linia verde groasă, spuse ea, începe dintr-o așezare numită Landy. Cât de departe este de locul unde se termină porțiunea asta?

— Vreo cincizeci și cinci de kilometri.

— Oh, *Hristoase*!

Continuă să examineze harta. Rampa de ieșire 15 rămase în urma lor.

— Care-i drumul secundar? întrebă ea în cele din urmă. Mi se pare o-ncâlceală.

— Cel mai bun este Ruta 7, îi răspunse. Este la ultima rampă de ieşire, cea numită Westgate. (Şovăi.) Ar fi totuşi mai bine să te opreşti peste noapte. Există un Holiday Inn. Când vom ajunge acolo va fi aproape întuneric şi nu-i recomandabil să încerci să faci autostopul pe Ruta 7 după căderea nopţii.

— De ce? îl privi ea.

Avea ochii verzi şi deconcertanţi; o culoare despre care citeşti uneori, dar pe care o vezi rareori.

— Este un fel de şosea de centură, răspunse el profitând de banda a doua şi vuind pe lângă un şir de vehicule care mergeau cu 80 km/h. (Câteva îl claxonară furios.) Sunt patru benzi, cu un mic parapet de beton despărţitor între ele. Două benzi spre vest, care duc spre Landy, şi două benzi spre est, care intră în oraş. O mulţime de centre comerciale, localuri unde poţi mânca hamburgeri, săli de bowling şi alte de-astea. Toţi şoferii fac drumuri scurte. Nimeni nu vrea să se oprească.

— Mda, suspină ea. Există vreun autobuz spre Landy?

— A existat o cursă municipală, dar a dat faliment. Cred că trebuie să existe un Ogar Cenuşiu[1]...

— Of, futu-i...

Plie harta şi o îndesă în buzunar. Privea şoseaua, părând zăpăcită şi neliniştită.

— Nu-ţi permiţi o cameră la motel?

— Domnule dragă, am treisprezece dolari. N-aş putea închiria nici o cuşcă pentru câini.

— Dacă vrei, spuse el, poţi sta la mine acasă.

— Da, şi poate c-ar fi mai bine să mă laşi să cobor chiar aici.

1. Greyhound, companie americană de autobuze care face curse interstatale, înfiinţată în 1914 (n. t.).

— Nu contează – îmi retrag oferta.

— În plus, ce-ar crede soția ta ?

Privi cu subînțeles spre verigheta lui. Era o privire ce sugera că el era unul dintre cei care se învârteau pe lângă curțile de joacă ale școlilor după ce bodyguarzii au plecat acasă.

— Ne-am despărțit.

— Recent ?

— Da. De la 1 decembrie.

— Iar acum suferi de anxietăți și ți-ar fi de folos cineva să te ajute să scapi de ele, comentă ea. (În glas i se simțea dispreț, dar un dispreț vechi, nu neapărat îndreptat împotriva lui.) Mai ales, o gagicuță tânără.

— Nu vreau să regulez pe cineva, spuse cinstit. Nici nu cred că mi se mai poate scula.

Își dădu seama că tocmai folosise doi termeni pe care în viața lui nu-i mai spusese unei femei, dar păruse normal. Nici bine, nici rău, ci pur și simplu normal, așa cum ar fi discutat despre vreme.

— Ce vrea să fie asta – o provocare ? întrebă ea.

Trase adânc din țigară și exală un nor de fum.

— Nu, îi răspunse. Bănuiesc că sună ca o replică dintr-un scenariu, în cazul în care cauți un scenariu. Cred că o fată care a pornit singură la drum trebuie să fie mereu cu ochii-n patru după scenarii.

— Asta face probabil parte din actul trei, zise ea. (Tonul continua să-i fie încărcat de ostilitate și de un dispreț ușor, dar în plus apăruse un fel de amuzament obosit.) Ce caută o fată drăguță ca tine în mașina asta, nu ?

— Hai, las-o dracu', făcu el. Ești imposibilă !

— Exact, așa sunt.

Strivi țigara în scrumiera din partea ei și strâmbă din nas.

— Ia uite ce-i aici ! E ticsită de ambalaje de bomboane, celofan și tot felul de rahaturi. De ce nu le arunci la gunoi ?

— Pentru că nu fumez. Dacă mi-ai fi telefonat din timp şi mi-ai fi zis: „Barton, moşule, azi vreau să fac autostop pe şosea, aşa că mă poţi lua şi pe mine ? Şi, apropo, aruncă şi tu rahaturile din scrumiera ta, fiindcă vreau să fumez", atunci aş fi făcut curăţenie. De ce nu le-arunci pur şi simplu pe geam ?

Ea zâmbea.

— Ai simţul ironiei.

— Asta-i tristeţea vieţii mele.

— Ştii în cât timp se biodegradează filtrele ţigărilor ? În două sute de ani ! Pân-atunci, nepoţii tăi vor fi morţi de mult.

Strânse din umeri.

— Nu te deranjează că eu îţi inspir carcinogenele şi-mi nenorocesc cilii din plămâni, dar nu vrei s-arunci un chiştoc de ţigară pe şosea. Perfect.

— Ce-a vrut să fie asta ?

— Nimic.

— Auzi, vrei să cobor ? Asta vrei ?

— Nu, spuse el. De ce nu vorbim despre un subiect neutru ? De exemplu, despre starea dolarului. Despre starea sindicatelor. Despre starea vremii.

— Dacă nu te superi, cred c-aş prefera să moţăi nitel. Se pare că voi fi trează aproape toată noaptea.

— Nici o problemă.

Ea îşi trase boneta peste ochi, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase nemişcată. După câteva momente, respiraţiile îi deveniră lungi şi profunde. El trase cu coada ochiului, la răstimpuri, furând crâmpeie din care să construiască o imagine completă. Purta blugi strânşi pe picior, decoloraţi şi subţiri. Îi conturau picioarele destul de bine pentru a-şi da seama că nu purta alţi pantaloni sau dresuri pe dedesubt. Avea picioare lungi, pe care le întinsese sub tabloul de bord, pentru a sta cât mai confortabil, şi care probabil că acum se înroşiseră ca homarii şi o furnicau ca dracu'. Fu gata s-o

întrebe dacă avea mâncărimi, apoi se gândi cum ar fi sunat asta. Nu-l încânta gândul că ea avea să facă autostop toată noaptea pe Ruta 7, fie luând mașini pe distanțe scurte, fie neluând nimic. Noapte, pantaloni subțiri, temperaturi de minus cinci grade... Ei bine, era treaba ei. Dacă i se făcea foarte frig, putea intra undeva, să se încălzească. Nici o problemă.

Trecură de rampele de ieșire 14 și 13. Încetă s-o mai privească și se concentră asupra șofatului. Acul indicatorului de viteză stătu neclintit la 115, iar el rămase pe banda a doua. Alte mașini îl claxonară. Când trecură de rampa de ieșire 12, un bărbat dintr-un break care avea pe parbriz un abțibild ȚINE-O LA 80 claxonă de trei ori și clipi indignat din faruri. Îi arătă degetul.

Fără să deschidă ochii, ea vorbi:

— Mergi prea repede. De-aia te claxonează.

— Știu de ce mă claxonează.

— Dar nu-ți pasă.

— Nu.

— Încă un cetățean îngrijorat, declară ea, care-și aduce obolul la scăparea Americii de jugul energiei.

— Mă doare taman în pix de jugul energetic.

— Așa zicem, așa zicem toți.

— Obișnuiam să merg cu nouăzeci pe șosea. Nici mai mult, nici mai puțin. Asta-i viteza la care mașina mea consumă cel mai puțin. Acum protestez față de Morala Câinelui Dresat. Sunt sigur c-ai citit despre asta în cursurile tale de sociologie. Sau mă-nșel? Am fost convins că ești studentă la colegiu.

Ea se îndreptă în scaun.

— Am făcut o vreme sociologia. Mă rog, aș putea spune c-am făcut-o... Dar n-am auzit niciodată de Morala Câinelui Dresat.

— Asta fiindcă-i inventată de mine.

— Aha, 1 aprilie.

Dezgust. Se lăsă să lunece înapoi în scaun și-și trase iarăși boneta peste ochi.

— Morala Câinelui Dresat, propusă pentru prima dată de Barton George Dawes la sfârșitul anului 1973, explică în mod complet mistere de felul crizei monetare, inflației, războiului din Vietnam și actualei crize energetice. Să luăm ca exemplu criza energetică. Poporul american este câinele dresat – în cazul de față, dresat să iubească jucăriile care consumă cât mai multă benzină. Automobile, snowmobile, șalupe, mașini de teren, motociclete, motorete, rulote și multe, multe altele. Între anii 1973 și 1980, vom fi dresați să urâm jucăriile energetice. Americanilor le place să fie dresați. Dresajul îi face să dea din coadă. Folosiți energie. Nu folosiți energie. Faceți pipi pe ziare. Eu nu obiectez față de economisirea energiei, ci față de dresaj.

Se trezi gândindu-se la cățeaua domnului Piazzi, care încetase mai întâi să dea din coadă, apoi începuse să dea ochii peste cap și în cele din urmă îi sfârtecase beregata lui Luigi Bronticelli.

— Ca și câinii lui Pavlov, spuse el. Ei erau dresați să saliveze atunci când auzeau o sonerie. Noi am fost dresați să salivăm când cineva ne arată un Skidoo cu supraturație, sau un televizor color Zenith cu antenă motorizată. Am și eu unul acasă. Are o telecomandă numită „Comanda Spațială". Stai în scaun și schimbi canalele, dai sonorul mai încet sau mai tare, îl oprești și-l pornești. Odată mi-am băgat-o în gură, am apăsat pe buton și televizorul a pornit imediat. Semnalul mi-a trecut prin creier și tot și-a făcut treaba. Tehnologia este ceva minunat.

— Ești nebun, zise ea.

— Așa cred.

Trecură de rampa de ieșire 11.

— Cred că mă culc din nou. Anunță-mă când ajungem la capăt.

— Bine.

Ea încrucișă brațele pe piept și închise din *nou* ochii.

Trecură de rampa de ieșire 10.

— Oricum, vorbi el, eu nu obiectez față de Morala Câinelui Dresat. Mă scandalizează faptul că stăpânii sunt idioți – mental, moral și spiritual.

— Încerci să-ți liniștești conștiința cu o grămadă de retorică, zise ea, fără să deschidă ochii. De ce nu reduci pur și simplu viteza la optzeci ? O să te simți mai bine.

— *N-o să mă simt mai bine.*

Scuipase cuvintele cu atâta vehemență, încât ea se sculă în capul oaselor și-l privi.

— Nu te simți bine ?

— N-am nimic, îi răspunse. Mi-am pierdut nevasta și slujba, pentru că ori lumea a înnebunit, ori eu am înnebunit. După aceea, am oprit să iau o autostopistă – o puștoaică de nouăsprezece ani, pentru Dumnezeu ! genul care ar trebui să considere de la sine înțeles că lumea a luat-o razna – și ea-mi spune că eu sunt de vină, că lumea merge excelent. Nu prea mai este petrol, dar în rest totu-i perfect.

— Am douăzeci și unu de ani.

— Bravo ție ! comentă amar. Dacă lumea-i atât de întreagă la minte, de ce o puștoaică, așa ca tine, face autostopul spre Las Vegas în toiul iernii ? De ce intenționezi să-ți petreci toată noaptea făcând autostopul pe Ruta 7 și probabil alegându-te cu degerături la picioare, fiindcă nu porți nimic pe sub pantalonii ăia ?

— Port ceva pe sub ei ! Drept ce mă iei ?

— Drept o *idioată* ! urlă la ea. O să-ți înghețe *curu'* !

— Și-atunci tu n-o să mai capeți nici o bucățică din el, este ? îl întrebă ea, suav.

— Doamne, murmură el. Doamne, Doamne...

Vui pe lângă o berlină care mergea cu optzeci la oră. Berlina îl claxonă o dată, scurt.

— *Muie* ! răcni el. *Suge*-o !

— Cred c-ar fi mai bine să mă lași să cobor, zise ea încet.

— Stai liniștită, îi spuse. N-o să fac nici un accident. Culcă-te.

Ea îl privi neîncrezătoare pentru o secundă, apoi încrucișă brațele pe piept și închise ochii. Trecură de rampa de ieșire 9.

***

La 16:05, trecură de rampa de ieșire 2. Umbrele ce se întindeau peste șosea căpătaseră nuanța albăstruie aparte pe care o dețin numai umbrele iernii. Luceafărul răsărise deja în est. Pe măsură ce se apropiară de oraș, traficul se îndesi.

Privi spre fată și văzu că se îndreptase în scaun și se uita la automobilele care se grăbeau cu indiferență. Mașina aflată chiar în fața lui avea legat un brad de Crăciun pe portbagajul de deasupra. Ochii verzi ai fetei erau foarte mari și, pentru o clipă, el căzu în adâncul lor și văzu prin ei, în perfecta empatie proprie oamenilor la intervale, din fericire, rare. Văzu că toate mașinile mergeau undeva unde era cald, unde existau afaceri de tranzacționat sau prieteni de întâmpinat ori un război de țesut al vieții de familie pe care să-l reiei și la care să mai adaugi un fir. Le văzu indiferența față de străini. Înțelese, într-o succintă și înghețată clipită de pătrundere, ceea ce Thomas Carlyle[1] denumise uriașa locomotivă indiferentă a lumii, care gonește întruna mai departe.

— Mai avem mult ? întrebă ea.

— Cincisprezece minute.

1. Thomas Carlyle (1795–1881), eseist și istoric scoțian (n. t.).

— Uite ce-i, dacă am fost cam dură cu tine...

— Nu, eu am fost dur cu tine. Știi ceva... n-am nimic în program. O să te duc până-n Landy.

— Nu...

— Sau o să-ți iau o cameră în Holiday Inn, pentru la noapte. Fără nici o obligație. Crăciun fericit și toate alea.

— Ești realmente despărțit de nevastă ?

— Da.

— Și chiar așa de recent ?

— Da.

— Ea ți-a luat copiii ?

— Nu avem copii.

Se apropiau de barierele pentru taxare. Luminile verzi de acces liber clipeau nepăsător la începutul amurgului.

— Atunci, du-mă la tine acasă.

— Nu-i nevoie să fac asta. Vreau să zic, nu-i nevoie să...

— Aș prefera să fiu cu cineva în seara asta, spuse ea. Și nu-mi place să fac autostop noaptea. Mă sperie.

Se apropie de o cabină de taxare și coborî geamul, lăsând să intre aerul rece. Îi întinse casierului cardul și un dolar nouăzeci. Porni apoi încet. Trecură pe lângă un indicator reflectorizant care anunța:

VĂ MULȚUMIM CĂ AȚI CONDUS CU PRUDENȚĂ !

— Bine, rosti el precaut. (Știa că probabil greșea încercând s-o liniștească – probabil că obținea exact efectul opus – , dar pur și simplu nu se putea abține.) Atât doar că-n casă-i destul de liniște, fiindcă sunt singur. Putem să cinăm și după aceea poate să ne uităm la televizor și să mâncăm floricele. Tu poți să te culci în dormitorul de la etaj, și eu...

Ea râse încetișor și o privi când trecură prin intersecția în formă de trifoi. Era însă greu de zărit acum, ușor

indistinctă. Putea să fi fost ceva ce visase el. Ideea aceea îl neliniști.

— Fii atent, zise ea, e mai bine s-o ştii de la-nceput. Ţi-am spus – nu-i aşa ? – că ultimul şofer care m-a luat era un beţiv. Am petrecut noaptea cu el, dar mergea mai departe spre Stilson. Ăla a fost preţul pe care i l-am plătit.

Opri la semaforul de la baza intersecţiei.

— Colega mea de cameră mi-a zis că aşa va fi, dar n-am crezut-o. Nu intenţionam să mă fut de-a curmezişul ţării, nu, nu, în nici un caz eu. (Îi aruncă o privire fugară, dar tot nu-i putu distinge chipul în semiîntuneric.) Dar nu oamenii te *dau peste cap*. Chestia este că eşti pur şi simplu deconectat, de parcă ai fi ieşit dintr-o navă spaţială şi te plimbi singur prin spaţiul cosmic. Când vii într-un oraş mare şi te gândeşti la toţi oamenii de-acolo, îţi vine să plângi. Nu ştiu de ce, dar aşa se-ntâmplă. Din cauza asta ajungi să agăţi seara vreun tip plin de coşuri, pur şi simplu ca să-l auzi respirând şi vorbind.

— Nu-mi pasă cu cine te-ai culcat, zise el şi intră în trafic.

În mod reflex, coti pe Grand, îndreptându-se spre casă pe lângă şantierul derivaţiei 784.

— Comis-voiajorul ăla, spuse ea, era însurat de paisprezece ani. O repeta mereu, în timp ce mă regula. Paisprezece ani, Sharon, zicea întruna, paisprezece ani, paisprezece ani. Şi-a dat drumul în vreo paisprezece secunde.

Emise o rafală scurtă de râs, lamentabil şi trist.

— Aşa te cheamă ? Sharon ?

— Nu. Cred c-aşa o chema pe nevastă-sa.

Opri lângă trotuar.

— Ce faci ? întrebă ea, brusc bănuitoare.

— Nu mare lucru, îi răspunse. Face parte din drumul spre casă. Dacă vrei, poţi să cobori. O să-ţi arăt ceva.

Ieşiră din maşină şi porniră spre platforma de observare care era pustie. El puse mâinile pe ţeava de fier rece a balustradei şi privi în jos. Azi turnaseră fundaţia îmbrăcăminţii. În ultimele trei zile lucrătoare, întinseseră stratul de balast. Acum, fundaţia îmbrăcăminţii. Utilajele părăsite – camioane, buldozere şi excavatoare galbene – stăteau tăcute în umbrele înserării aidoma unor dinozauri expuşi într-un muzeu. Aici avem stegozaurul erbivor, triceratopsul carnivor, temutul excavator Diesel mestecător de pământ. *Bon appétit.*

— Ce crezi despre asta ? o întrebă.

— Ar trebui să cred ceva ?

Se eschiva, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Trebuie să crezi ceva.

Ea ridică din umeri.

— Este şantierul unei şosele, nu ? Probabil că se construieşte un drum printr-un oraş pe care eventual n-o să-l mai văd niciodată. Ce ar trebui să cred ? E urât.

— Urât, repetă el, uşurat.

— Am crescut în Portland, statul Maine, spuse ea. Locuiam într-un bloc mare şi au construit un centru comercial chiar vizavi de noi, de cealaltă parte a străzii...

— Au dărâmat totul ca să-l construiască ?

— Poftim ?

— Au dărâmat...

— Ah, nu, era, pur şi simplu, un loc gol, cu un maidan cu iarbă în spate. Aveam doar şase-şapte ani. Crezusem că vor săpa, brăzda şi sfredeli o veşnicie. Tot ce mă gândeam era că... asta-i amuzant... tot ce mă gândeam era că parcă-i făceau o clismă bietului pământ amărât, fără să-l fi întrebat dacă o dorea sau dacă era ceva-n neregulă cu el. În anul ăla avusesem o infecţie intestinală şi devenisem experta în clisme a cartierului.

— Aha, făcu el.

— Ne-am dus acolo într-o duminică, când nu se lucra, şi semăna mult cu ce-i aici – era foarte tăcut, ca un cadavru într-un pat. Turnaseră o parte din fundaţie, şi din beton ieşeau chestiile alea metalice...

— Structura de rezistenţă.

— Cum i-o zice... Mai erau apoi multe conducte şi bobine de cabluri învelite în folie de plastic transparent, iar de jur-împrejur grămezi de pământ proaspăt săpat, care-mi lăsau impresia că ar fi fost carne crudă. M-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu soră-mea pe acolo, după care a venit mama şi ne-a făcut un scandal monstru. Ne-a spus că nişte copii pot păţi multe accidente într-un şantier. Soră-mea, care-i mai mică, avea numai patru ani pe atunci şi a plâns de s-a umflat. Curios că-mi reamintesc toate astea. Nu ne putem întoarce în maşină acum ? Mi-e frig.

— Sigur că da, spuse el şi se întoarseră în maşină.

După ce porni, ea continuă:

— Nu crezusem niciodată că vor putea face ceva din mizeria de acolo, totuşi, destul de repede, au ridicat centrul comercial. Îmi amintesc ziua când au asfaltat parcarea. După alte câteva zile, au venit nişte muncitori cu un cărucior pe care-l împingeau şi au trasat cu galben marcajele din parcare. Au organizat apoi o festivitate în toată regula, cu un mahăr care-a tăiat o panglică, toţi cei din cartier au început să-l folosească şi parc-ar fi fost acolo de când lumea. Numele marelui complex comercial era Mammoth Mart şi mama obişnuia să-şi piardă des timpul pe-acolo. Uneori, când o însoţeam împreună cu Angie, mă gândeam la tijele alea metalice din betonul fundaţiei. Era un gând secret ştiut numai de mine.

El aprobă din cap. Ştia ce-s alea gândurile secrete.

— Ce înseamnă pentru tine ? întrebă ea.

— Încă încerc să-mi dau seama, îi răspunse.

***

Intenționa să pună în cuptor niște semipreparate congelate, dar ea se uită în frigider, văzu carnea pentru friptură și spuse că o poate găti, dacă nu-l deranja să aștepte până era gata.

— Nu mă deranjează, îi zise. N-am știut cât timp trebuie ținută la cuptor și nici măcar la ce temperatură.

— Îi duci dorul soției ?

— Rău de tot.

— Fiindcă nu știi cum să prepari friptura la tavă ? întrebă ea, și el nu-i răspunse.

Puse cartofi la copt și pregăti porumb congelat. Mâncară în nișa pentru micul-dejun, iar ea înfulecă patru felii groase de friptură, doi cartofi și două porții de porumb.

— N-am mai mâncat așa bine de un an, îi spuse aprinzându-și o țigară și privindu-și farfuria goală. Probabil c-o să mi se facă rău.

— Ce mâncai ?

— Biscuiți pentru câini.

— Poftim ?

— Biscuiți pentru câini.

— Am crezut că n-am auzit bine.

— Sunt ieftini, spuse ea, și-ți umplu burta. În plus, au o grămadă de substanțe nutritive și alte chestii. Așa scrie pe cutie.

— Substanțe nutritive, pe dracu' ! Faci coșuri, fato. Ești prea mare pentru așa ceva. Vino-ncoace.

O duse în sufragerie și deschise dulapul cu porțelanuri al lui Mary. Scoase o supieră de argint și luă din ea un teanc gros de bani. Ochii ei se lărgiră.

— Pe cine-ai jefuit, domnule ?

— Mi-am retras polița de asigurare. Poftim ! la două sute de dolari. Să ai pentru mâncare.

Ea însă nu atinse banii.

— Eşti nebun! îi spuse. Ce crezi c-o să-ţi fac pentru două sute de dolari?

— Nimic.

Ea izbucni în râs.

— Bine.

Aşează banii pe bufet şi puse supiera de argint înapoi în dulap.

— Dacă mâine dimineaţă nu-i iei cu tine, o să-i arunc la toaletă şi-o să trag apa.

Dar nu credea c-o va face.

Ea îl privi în ochi.

— Ştii ceva, cred c-o vei face.

El nu spuse nimic.

— Vom vedea, zise ea. Mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă, repetă el.

***

Se uita la televizor, la „Spun adevărul". Două concurente afirmau că erau campioane mondiale la călărit cai sălbatici, dar numai una spunea adevărul. Juriul, din care făceau parte Soupy Sales, Bill Cullen, Arlene Dahl şi Kitty Carlisle, trebuia să ghicească cine spunea adevărul. Garry Moore, prezentatorul în vârstă de numai trei sute de ani al emisiunii, rânjea, arunca poante şi suna dintr-un clopoţel când expira timpul fiecărui membru al juriului.

Fata se uita pe fereastră.

— Hei! făcu ea. Mai locuieşte cineva pe strada asta? Toate casele sunt întunecate.

— Eu şi familia Dankman, răspunse el. Ei se mută pe 5 ianuarie.

— De ce?

— Şoseaua, îi răspunse. Vrei ceva de băut?

— Cum adică – „şoseaua"?

— Va trece pe aici. Din câte îmi dau seama, casa asta va fi undeva în mijlocul benzii mediane.

— De-asta mi-ai arătat șantierul ?

— Cred că da. Eu lucram la o spălătorie aflată cam la trei kilometri de aici. „Panglica Albastră" se numea. O să treacă și pe-acolo.

— De asta ți-ai pierdut slujba ? Fiindcă se închide spălătoria ?

— Nu tocmai. Ar fi trebuit să semnez acceptul pentru un sediu nou într-o suburbie numită Waterford și n-am făcut-o.

— De ce ?

— N-am putut, răspunse simplu. Bei ceva ?

— Nu trebuie să mă-mbeți.

— Hristoase ! dădu el ochii peste cap. Ai o singură chestie-n cap, așa-i ?

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Nu-mi place decât votcă cu suc de portocale. Ai așa ceva ?

— Da.

— Iarbă cred că n-ai.

— Nu, n-am fumat niciodată.

Merse în bucătărie și-i pregăti o votcă cu suc de portocale. Pentru el amestecă Southern cu Seven-Up și duse ambele pahare în living. Ea începuse să se joace cu Comanda Spațială și televizorul trecea de pe un canal pe altul, etalându-și cele șaptezeci și trei de oferte: „Spun adevărul", purici, „Care-i replica mea", „Visând la Jeannie", „Insula lui Gilligan", purici, „O iubesc pe Lucy", purici, purici, Julia Child preparând din avocado ceva care semăna cu un căcățel de câine, „Prețul corect", purici și înapoi la Garry Moore, care provoca juriul să descopere care dintre cei trei concurenți era adevăratul autor al unei cărți ce relata cum trăise o lună de zile în pădurile din provincia canadiană Saskatchewan, unde se rătăcise.

Îi întinse paharul.

— Ai mâncat gândaci, numărul 2? întrebă Kitty Carlisle.

— Ce-i cu voi, oameni buni? întrebă fata. N-aveți „Star Trek". Sunteți sălbatici?

— Îl difuzează la ora patru pe canalul opt.

— Îl urmărești?

— Uneori. Nevastă-mea se uită mereu la Merv Griffin.

— N-am văzut nici un gândac, răspunse numărul 2. Dac-aș fi văzut vreunul, l-aș fi mâncat.

Spectatorii râseră cu poftă.

— Ea de ce-a plecat? Dacă nu vrei, nu trebuie să-mi răspunzi.

Îl privi cu precauție, ca și cum prețul confesiunii lui ar fi putut să fie obositor de mare.

— Din același motiv pentru care am fost concediat, spuse el și se așeză.

— Pentru că n-ai cumpărat sediul ăla?

— Nu. Pentru că n-am cumpărat o casă nouă.

— Am votat pentru numărul 2, anunță Soupy Sales, fiindcă arată ca și cum ar fi în stare să mănânce un gândac dacă l-ar vedea.

Spectatorii râseră cu poftă.

— N-ai... tiii! Oho, tiii!

Îl privi peste pahar, fără să clipească. Expresia din ochii ei părea o combinație între uimire, admirație și teroare.

— Unde o să te duci?

— Nu știu.

— Nu ai serviciu?

— Nu.

— Ce faci toată ziua?

— Merg pe șosea.

— Și seara te uiți la televizor?

— Și beau. Uneori, fac floricele. Mai târziu, o să fac floricele.

— Eu nu mănânc floricele.

— Atunci o să le mănânc eu.

Ea apăsă butonul de oprire de pe telecomanda Comanda Spațială (uneori, el se gândea că este un „modul", deoarece în ziua de azi erai încurajat să consideri drept modul orice obiect care putea fi oprit și pornit) și imaginea de pe Zenith se micșoră până la dimensiunea unui punct strălucitor, apoi se stinse.

— Ia să vedem dac-am înțeles bine, spuse ea. Ți-ai trimis soția și slujba pe apa sâmbetei...

— Dar nu neapărat în această ordine.

— Nu contează. Le-ai trimis pe apa sâmbetei din cauza acestei șosele. Așa-i ?

El privi stânjenit spre televizorul stins. Chiar dacă rareori se uita foarte atent la ceea ce se întâmpla pe ecran, încerca o stare de stinghereală când nu funcționa.

— Nu știu dacă este sau nu așa, îi răspunse. Nu întotdeauna poți să înțelegi un lucru sau o acțiune, doar pentru că tu ești autorul lor.

— A fost un fel de protest ?

— Nu *știu*. Dacă protestezi în legătură cu ceva, o faci deoarece crezi că altceva ar fi mai bun. Toți cei care au protestat împotriva războiului au crezut că pacea ar fi mai bună. Oamenii protestează împotriva legilor antidrog, întrucât cred că alte legi antidrog ar fi mai corecte sau mai amuzante sau mai puțin dăunătoare sau... Nu știu. De ce nu deschizi televizorul ?

— Imediat. (Observă din nou cât de verzi îi erau ochii, ficși, ca de pisică.) Ai făcut-o fiindcă urăști șoseaua ? Societatea tehnologică pe care o reprezintă ? Efectul dezumanizant al...

— Nu, îi răspunse.

Era foarte dificil să fie onest și se întrebă de ce se obosea să-și bată capul, când o minciună ar fi încheiat discuția mult mai rapid și clar. Ea semăna cu toți ceilalți copii, cu Vinnie, cu persoanele care credeau că educația însemna adevăr: ea dorea propagandă, completă cu diagrame, nu un răspuns.

— Toată viața i-am văzut construind drumuri și clădiri. Nu m-am gândit niciodată la asta, decât la faptul că era enervant să ocolești, ori să fii nevoit să traversezi strada, fiindcă trotuarul era desfundat sau fiindcă firma de construcții tocmai demola ceva.

— Dar când te-a lovit... când au dat în casa *ta* și slujba ta, ai spus „nu".

— Așa-i, am spus „nu".

Nu era totuși sigur la ce anume spusese „nu". Sau spusese „da" ? Da, finalmente „da", unui impuls distructiv care făcuse parte mereu din el, incorporat la fel de mult ca și un mecanism autodistructiv așa cum fusese tumoarea lui Charlie ? Se trezi dorindu-și să poată veni și Freddy. Freddy i-ar fi putut spune ceea ce dorea ea să audă. Dar Fred se ținea tare.

— Fie ești nebun, fie ești cu adevărat remarcabil, zise ea.

— Oamenii sunt remarcabili numai în cărți, spuse el. Hai să ne uităm la televizor.

Ea îl deschise. O lăsă să aleagă programul.

***

— Ce bei ?

Era ora 20:45. Era pilit, dar nu într-atât de beat, pe cât ar fi fost de acum dacă ar fi fost singur. Făcea floricele în bucătărie. Îi plăcea să le privească, țopăind în recipientul din sticlă călită, ridicându-se întruna, ca o zăpadă care răsărea din sol, în loc să coboare din cer.

— Southern Comfort cu Seven-Up, îi răspunse.

— *Poftim?*

Chicoti, stânjenit.

— Pot să gust și eu?

Își arătă paharul gol și zâmbi. Era prima expresie complet degajată pe care i-o arătase de când o luase în mașină, pe șosea.

— Faci un cocteil jalnic de votcă cu suc de portocale.

— Știu, spuse el. Southern Comfort cu Seven-Up este băutura mea privată. Când sunt în lume, beau scotch. Urăsc scotch-ul.

Floricelele erau terminate și le răsturnă într-un castron mare de plastic.

— Poți să-mi prepari și mie o combinație din asta?

— Sigur că da.

Îi amestecă un Southern Comfort cu Seven-Up, apoi turnă unt topit peste floricele.

— Asta o să-ți crească nivelul colesterolului din sânge, zise ea, din pragul ușii care făcea legătura între bucătărie și sufragerie. Sorbi din pahar: Hei, îmi place *asta*!

— Normal că-ți place. Păstrează secretul și vei fi mereu cu un pas înainte.

Presără sare peste floricele.

— Colesterolul îți înfundă inima, spuse ea. Arterele prin care trece sângele se micșorează din ce în ce mai mult, pentru ca-ntr-o bună zi... *graaag*!

Își încleștă dramatic o mână pe piept și vărsă o parte din băutură pe pulover.

— Îl metabolizez pe tot, îi răspunse și ieși pe ușă.

Când trecu pragul, îi atinse sânul și percepu sutienul puritan. Simți sânul într-un fel în care nu mai simțise de mulți ani sânul lui Mary. Poate că nu era o idee prea bună să se gândească la asta.

Ea mâncă majoritatea floricelelor.

***

Ea începu să caște în timpul știrilor de la ora 23, care se refereau în general la criza energetică și la benzile de la Casa Albă[1].

— Du-te la etaj, îi spuse. Du-te-n pat.

Ea îi aruncă o privire.

— O să ne-nțelegem foarte bine, rosti el, dacă o să-ncetezi să te comporți de parcă te-a ciupit cineva de fiecare dată când apare cuvântul „pat". Principalul obiectiv al Marelui Pat American este somnul, nu activitățile sexuale.

Asta o făcu să zâmbească.

— Nu vrei nici măcar să-mi faci patul ?

— Ești adultă.

Ea îl privi calm.

— Dacă vrei, poți să vii cu mine, îi spuse. Am decis asta cu o oră în urmă.

— Nu... dar n-ai habar cât de ispititoare este invitația. În toată viața mea n-am dormit decât cu trei femei, iar cu primele două a fost cu atâta timp în urmă încât de-abia mi le mai amintesc. Înainte să mă fi însurat.

— Glumești ?

— Deloc.

— Să știi că n-ar fi pentru că m-ai luat în mașină sau pentru că m-ai lăsat să dorm aici peste noapte, sau altceva de felul ăsta. Nu-i nici pentru banii pe care mi i-ai oferit.

— E frumos din partea ta să spui asta, îi zise și se scuză. Acum ar fi bine să te duci sus.

Ea nu se clinti.

— Ar trebui să știi de ce n-o faci.

— Ar trebui ?

— Da. Dacă faci unele lucruri pe care nu le poți explica – așa cum ai spus chiar tu –, poate să fie în regulă, fiindcă

1 Scandalul Watergate care a dus la demisia președintelui Richard Nixon în 1974 (n. t.).

totuși le faci. Dar, dacă decizi să nu le faci, ar trebui să știi care-i motivul.

— Bine, spuse el și arătă din cap spre sufragerie unde banii rămăseseră în supiera de argint. Este vorba despre bani. Ești prea tânără ca să te prostituezi.

— Nu vreau să-i iau, replică ea prompt.

— Știu că nu vrei. De aceea, nu vreau *eu*. Vreau să-i iei.

— Fiindcă nu toți sunt la fel de amabili ca tine ?

— Exact.

O privi provocator. Ea scutură din cap, cu un gest de exasperare, și se sculă.

— Bine. Dar ești un burghez, știai ?

— Da.

Ea se apropie și-l sărută pe gură. Era atâtător. Îi simți mirosul, și mirosul ăsta era plăcut. Avu aproape imediat erecție.

— *Dă-i drumul*, îi spuse.

— Dacă peste noapte, te răzgândești...

— N-o să mă răzgândesc. (O privi îndreptându-se spre scară, desculță.) Hei !

Ea se întoarse, ridicând din sprâncene.

— Cum te cheamă ?

— Olivia, dacă are vreo importanță. Un nume aiurea, nu-i așa ? Ca Olivia de Haviland[1].

— Nu, este un nume frumos. Îmi place. Noapte bună, Olivia.

— Noapte bună.

Ea sui treptele. Auzi lumina aprinzându-se, așa cum auzise întotdeauna când Mary se retrăgea în dormitor înaintea lui. Dacă ar fi ascultat atent, poate că ar fi reușit să audă foșnetul slab și înnebunitor al puloverului frecându-se

1. Olivia de Haviland (n. 1916), actriță americană, dublă câștigătoare a premiului Oscar (n. t.).

de pielea ei, atunci când şi-l trăgea peste cap, sau pocnetul slab al copcii care-i ţinea blugii ficşi pe talie...

Porni televizorul cu modulul Comandă Spaţială.

Penisul îi era complet erect, supărător. Îi umfla partea din faţă a pantalonilor, ceea ce Mary numise uneori „stânca Gibraltarului", iar alteori „şarpele-preschimbat-în-piatră", în perioada lor de început, când patul nu era decât alt teren de joacă. Îşi aranjă chiloţii pe sub pantaloni, dar cum erecţia nu se potoli, se ridică în picioare. După o vreme, penisul se pleoşti, iar el se aşeză înapoi.

După ce se terminară ştirile, începu un film – John Agar în *Creierul de pe planeta Arous*. Adormi în faţa televizorului, ţinând într-o mână modulul Comandă Spaţială. După câteva minute, sub prohabul pantalonilor se mişcă ceva, iar erecţia îi reveni, pe furiş, ca un ucigaş care se întoarce la scena unei crime vechi.

7 decembrie 1973

Cu toate acestea, se duse la ea peste noapte. Avu din nou visul cu cățeaua domnului Piazzi, iar de data aceasta știa dinainte să fi atacat câinele că băiatul care se apropia era Charlie. Asta făcu visul și mai teribil, iar când cățeaua domnului Piazzi țâșni, el se luptă să iasă din somn aidoma unui om care-și croiește drum cu unghiile dintr-un mormânt puțin adânc, săpat în nisip.

Agită brațele prin aer, nici treaz, dar nici adormit, și-și pierdu simțul echilibrului pe canapea, unde se ghemuise în cele din urmă. Pentru o clipă, se legănă jalnic pe marginea ei, dezorientat, îngrozit pentru fiul lui mort care murise iar și iar în visurile sale.

Căzu pe podea, se lovi la cap și destul de rău la umăr și se trezi îndeajuns pentru a ști că se afla în propriul său living și că visul se terminase. Realitatea era mizerabilă, totuși nu terifiantă în mod activ.

Ce făcea? Un soi de realitate gestaltistă a ceea ce făcuse din viața lui se revărsă peste el, într-o hidoasă trecere în revistă. O sfâșiase drept în mijloc, ca pe o bucată de țesătură ieftină. Nimic nu mai era la locul său. Îl durea umărul. Simțea gustul răsuflat de Southern Comfort în fundul gâtului și regurgită puțin lichid acru, cu gust acid, pe care-l înghiți la loc.

Începu să tremure și-și strânse genunchii într-un efort zadarnic de a se opri. Noaptea, totul era ciudat. Ce făcea aici, pe podeaua livingului, aducându-și genunchii la piept și tremurând ca un boschetar bătrân într-o fundătură ? Sau ca un catatonic, mai degrabă ca un idiot de psihopat. Asta era oare ? Era un psihopat ? Nu era ceva amuzant și excentric, ca un țăcănit, un zurliu sau un bezmetic, ci un psihopat cu mințile complet duse ? Gândul acela îi declanșă altă teroare. Se dusese la un reprezentant al lumii interlope, pentru a face rost de explozibil ? Ascundea într-adevăr două arme în garaj, dintre care una destul de mare pentru a ucide un elefant ? Un scâncet slab îi ieși din gâtlej și se ridică anevoie, cu încheieturile trosnindu-i ca ale unui bătrân.

Sui scara fără să-și îngăduie să gândească și intră în dormitorul său.

— Olivia ? șopti el.

Era absurd, ca un film de pe timpuri cu Rudolph Valentino.

— Ești trează ?

— Da, răspunse ea fără să fi părut deloc somnoroasă. Ceasul m-a ținut trează. Ceasul ăla digital. Face mereu *țac*. L-am scos din priză.

— Nu-i nimic, zise el. (Era o replică ridicolă.) Am avut un coșmar.

Sunetul păturii date într-o parte.

— Haide. Vino în pat cu mine.

— Eu...

— *Vrei* să taci o dată ?

Veni în pat cu ea. Era goală. Făcură dragoste. După aceea dormiră.

***

Dimineața, temperatura era de numai –12°C. Ea îl întrebă dacă primea ziarul.

— Înainte îl primeam, îi răspunse. Ni-l livra Kenny Upslinger. Familia lui s-a mutat în Iowa.

— I-auzi, în Iowa! făcu ea și deschise radioul.

Un bărbat prezenta buletinul meteo. Senin și ger.

— Vrei ouă ochiuri?

— Două, dacă se poate.

— Sigur că da. Apropo de azi-noapte...

— Nu te mai gândi la ce-a fost azi-noapte. Am avut orgasm. Asta-i foarte rar pentru mine. Mi-a plăcut.

Simți un fel de mândrie furișându-i-se în suflet – poate tocmai ceea ce dorise ea să-l facă să simtă. Prăji ouăle. Două pentru ea și două pentru el. Pâine prăjită și cafea. Ea bău trei cești, cu frișcă și zahăr.

— Și acum ce-o să faci? îl întrebă, după ce terminaseră amândoi.

— Te duc la autostradă, îi răspunse prompt.

Ea schiță un gest de iritare.

— Nu mă refeream la asta. Ce-o să faci cu viața *ta*?

— Asta pare ceva serios, rânji el.

— Nu pentru mine. Pentru tine.

— Nu m-am gândit. Vezi tu, înainte să cadă securea – accentuă ușor cuvântul *înainte*, pentru a indica toată viața lui și toate părțile ei de care se îndepărtase, navigând spre marginea lumii –, cred că mă simțisem așa cum se simte un deținut stând în celula condamnaților la moarte. Nimic nu părea real. Parcă locuiam într-un vis din sticlă care continua la nesfârșit. Acum totul pare real. Azi-noapte... a fost foarte real.

— Mă bucur, spuse ea și arăta într-adevăr bucuroasă. Dar ce vei face în continuare?

— Realmente, habar n-am.

— Mi se pare trist.

— Este? întrebă el.

Fusese o întrebare reală.

***

Se aflau din nou în automobil şi mergeau pe Ruta 7 spre Landy. În apropierea oraşului se circula cu intermitenţe. Oamenii se îndreptau către slujbele lor. Când trecură pe lângă şantierul derivaţiei 784, ziua de lucru se punea în mişcare. Bărbaţi purtând căşti de protecţie galbene din plastic rezistent la impact şi cizme de cauciuc verde suiau în utilajele lor, scoţând aburi albi pe gură. Motorul unui excavator municipal portocaliu cârâi, cârâi, izbucni într-o tuse ca o explozie de mortier, cârâi iarăşi, după care mugi într-un ralanti neregulat. Şoferul îl ambală în rafale, ca zgomotele armelor în război.

— De aici de sus, spuse ea, seamănă cu nişte băieţaşi jucându-se cu maşinuţele în groapa cu nisip.

După ce ieşiră din oraş, traficul deveni fluent. Ea luase cei două sute de dolari fără stinghereală sau şovăială... dar nici cu vreo nerăbdare specială. Tăiase o bucăţică din căptuşeala vestonului de marină, băgase bancnotele înăuntru, apoi cususe tăietura cu ac şi aţă albastră luate din trusa de cusut a lui Mary. Refuzase oferta lui de a o duce la autogară, spunând că banii aveau să-i ajungă mai mult dacă va continua să facă autostopul.

— Aşadar, ce caută o fată drăguţă ca tine în maşina asta ? întrebă el.

— Poftim ?

Îl privi întrebător, smulsă din propriile ei gânduri.

El zâmbi.

— De ce tu ? De ce Las Vegas ? Trăieşti la limită, la fel ca mine. Pune-mă la curent cu viaţa ta.

— Nu-i mare lucru, strânse ea din umeri. Eram la colegiu, la Universitatea New Hampshire, în Durham. Asta-i pe lângă Portsmouth. Eram în anul doi şi locuiam în campus. Cu un tip. Intrasem nasol în droguri.

— Heroină ?

Ea râse amuzată.

— Nu, n-am cunoscut niciodată pe cineva care să consume heroină. Noi, narcomanii cuminți din clasa de mijloc, ne limitam la halucinogene. Acid lisergic... Mescalină... De vreo două ori peyotl, de vreo două ori STP... Chimicale... Între septembrie și noiembrie cred c-am făcut șaisprezece-șaptesprezece „excursii".

— Cum este ?

— Vrei să știi dacă am avut „excursii" naspa ?

— Nu, nu mă referisem la asta, spuse el pe un ton defensiv.

— Au fost unele naspa, dar toate au avut și părți mișto. Iar multe dintre „excursiile" mișto au avut părți naspa. O dată am decis că aveam leucemie. Asta m-a speriat rău. Dar în general erau pur și simplu stranii. Nu l-am văzut niciodată pe Dumnezeu. N-am dorit niciodată să mă sinucid. N-am încercat niciodată să omor pe cineva.

Căzu pe gânduri și tăcu aproape un minut.

— Toți au exagerat la maximum efectele substanțelor astea chimice. Tipii curați, de genul comentatorului ăla Art Linkletter, afirmă că te vor ucide. Nebunii afirmă că vor deschide toate ușile pe care trebuie să le deschizi. Ca și cum ai putea găsi un tunel în mijlocul ființei tale, ca și cum sufletul tău ar fi comoara dintr-un roman de H. Rider Haggard[1]. Ai citit ceva de Haggard ?

— Am citit *Ea*, când eram puști. Nu el a scris romanul ăla ?

— Ba da. Crezi că sufletul tău este ca un smarald în mijlocul frunții unui idol ?

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

— Eu nu cred că este, zise ea. O să-ți spun care a fost episodul cel mai grozav și cel mai neplăcut din experiența mea cu droguri. Cel mai grozav a fost când am făcut-o-n

1. H. Rider Haggard (1856–1925), autor englez de romane de aventuri (n. t.).

apartament și m-am uitat la tapet. Tapetul avea niște buline mici, care s-au transformat în ninsoare pentru mine. Am stat în living și mai bine de o oră m-am uitat la un viscol pe perete. După un timp, am văzut o fetiță trudindu-se să înainteze prin zăpadă. Avea pe cap o basma, dintr-un material grosolan ca pânza de sac, și o ținea așa... (Își strânse pumnul sub bărbie.) Am decis că mergea spre casa ei și, pac! am văzut o stradă întreagă acolo, toată îngropată sub omăt. Ea a mers pe stradă, apoi a intrat pe o alee și într-o casă. Ăsta a fost cel mai grozav. Stăteam în apartament și mă uitam la tapetoviziune. Atât doar că Jeff îi zicea creieroviziune.

— Jeff este cel cu care trăiai?

— Da. „Excursia" cea mai neplăcută a fost când am decis să desfund chiuveta. Nu știu de ce... Uneori, când te droghezi, ai idei stranii, atât doar că-ți par perfect normale. Părea că trebuie *neapărat* să desfund chiuveta. Am luat pompa și am făcut-o... și din canal au ieșit numai *rahaturi*. Nu știu nici în ziua de azi câte din chestiile alea erau adevărate și câte erau produsul minții mele. Zaț de cafea... O cămașă veche... Bucăți mari de grăsime coagulată... Ceva roșu care semăna cu sângele... Și mâna... Mâna unui bărbat.

— Poftim?!

— O *mână*. L-am strigat pe Jeff și i-am zis: „Hei, cineva a aruncat pe cineva la canal." El însă plecase undeva și rămăsesem singură. Am pompat ca nebuna și-n cele din urmă am scos antebrațul afară. Mâna stătea pe porțelanul pătat cu zaț, iar antebrațul ieșea pe jumătate din canal. M-am dus în living pentru un minut, să văd dacă Jeff se întorsese, iar când am revenit în bucătărie, mâna și brațul dispăruseră. M-a cam pus pe gânduri. Uneori, visez la chestia asta.

— Este o nebunie, spuse el și încetini când trecură peste un pod aflat în construcție.

— Drogurile te fac s-o iei razna, încuviință ea. Uneori, asta-i bine. De cele mai multe ori, nu este. Oricum, intrasem nasol în droguri. Ai văzut vreodată desenele alea care descriu un atom, înconjurat de electroni, protoni și neutroni?

— Da.

— Ei bine, închipuie-ți că apartamentul nostru era nucleul și toți cei care veneau și plecau erau protonii și electronii. Oamenii intrau și ieșeau, veneau și plecau, fără să aibă nici o legătură între ei, ca în *Manhattan Transfer*.

— Cartea asta n-am citit-o.

— Ar trebui. Jeff spunea mereu că Dos Passos[1] a fost primul jurnalist subiectiv și exagerat. Este o carte tare ciudată. În tot cazul, în unele nopți stăteam și ne uitam la televizor cu sunetul oprit și cu un disc la picup, toți eram drogați, unii poate făceau dragoste în dormitor și nici măcar nu știam cine dracu' erau. Înțelegi ce vreau să zic?

Amintindu-și de unele dintre petrecerile la care apăruse beat și prin care trecuse la fel de năucit ca Alice în Țara Minunilor, el încuviință.

— Într-o noapte a fost o emisiune specială despre Bob Hope[2]. Toți eram în living, făcuți bine, și râdeam ca nebunii la poantele alea vechi, la glumele răsuflate și la mistocăreala politicoasă despre avizii de putere din Washington. Stăteam în jurul televizorului ca mămicile și tăticii noștri de-acasă și eu mi-am zis, uite pentru ce am trecut prin războiul cu Vietnam – ca Bob Hope să poată astupa prăpastia dintre generații. Totul depinde de felul în care te bine dispui.

1. John (Roderigo) Dos Passos (1896–1970), scriitor american. *Manhattan Transfer* a apărut în 1925 (n. t.).

2. Robert Hope (1903–2003), actor și comedian american (n. t.).

— Dar voi erați prea puri pentru asta.

— Prea puri? Nu, nu era asta. Am început să mă gândesc însă la ultimii cincisprezece ani ca fiind un fel de joc Monopoly grotesc. Francis Gary Powers[1] este doborât în avionul lui, model U-2. Stai un tur. Negrii sunt împrăștiați cu furtunurile pompierilor în Selma[2]. Mergi direct la închisoare. Demonstranții pentru libertate sunt împușcați în Mississippi, marșuri, mitinguri. Lester Maddox[3] cu cozile de topor, Kennedy cu craniul pulverizat în Dallas, Vietnam, alte marșuri, Kent State University, greve studențești, mișcarea pentru eliberarea femeilor – și toate astea, pentru ce? Pentru ca niște tipi să poată sta drogați într-un apartament ca vai de lume și să se uite la Bob Hope? Mă fut – nu-mi doresc așa ceva. Așa c-am decis să plec.

— Și Jeff?

Ea ridică din umeri.

— El are bursă. Merge bine. Zicea c-o să vină vara viitoare, dar n-o să-l caut, până nu-l văd.

Pe fața ei se citea o expresie de clară dezamăgire, pe care o simțea probabil dificil de controlat.

— Îi duci dorul?

— În fiecare noapte.

— De ce tocmai Vegas? Cunoști pe cineva acolo?

— Nu.

— Pare un loc neașteptat pentru o idealistă.

— Asta crezi că sunt? (Izbucni în râs și-și aprinse o țigară.) Poate că ai dreptate. Nu cred însă că un ideal are nevoie de o locație anumită. Vreau să văd orașul ăla. Este

1. Pilotul american al avionului de spionaj U-2, capturat deasupra URSS, în mai 1960 (n. t.).

2. Marșuri de protest pentru drepturile negrilor organizate de Martin Luther King, în martie 1965 (n. t.).

3. Segregaționist care în 1960 a câștigat alegerile ca guvernator al statului Georgia (n. t.).

atât de diferit de restul țării, încât trebuie să fie bun. Dar n-o să mă bag la jocurile de noroc. O să-mi iau o slujbă.

— Și după aceea?

Ea expiră fumul și strânse din umeri. Treceau pe lângă un indicator care anunța:

LANDY 8 KM

— O să-ncerc să mă adun, zise ea. N-o să mai bag droguri în mine mult timp și-o să mă las și de-astea. (Mișcă țigara prin aer și descrise din întâmplare un cerc, de parcă ar fi știut că adevărul era altul.) O să-ncetez să mai pretind că viața mea încă n-a-nceput. A început. Au trecut douăzeci la sută din ea. I-am luat caimacul.

— Uite, acolo este intrarea pe autostradă.

Opri mașina pe dreapta.

— Dar tu? Tu ce vei face?

El răspunse precaut:

— O să văd ce se-ntâmplă. O să-mi păstrez opțiunile deschise.

— Dacă nu te superi că ți-o spun, nu ești cel mai popular om din oraș.

— Nu, nu mă supăr.

— Poftim! Ține asta.

Îi întinse un pachețel învelit în staniol, pe care-l ținea între degetele arătător și mijlociu de la mâna dreaptă.

Îl luă și-l privi. Staniolul reflectă soarele strălucitor al dimineții și-i trimise în ochi săgeți de lumină.

— Ce este?

— Produsul IV, mescalină sintetică. Cel mai tare și mai curat drog artificial fabricat vreodată. (Șovăi.) Poate c-ar trebui s-o arunci la closet, după ce ajungi acasă. S-ar putea să te dea peste cap și mai rău decât ești deja. Dar s-ar putea să te ajute. Am auzit și de cazuri din astea.

— Le-ai văzut vreodată ?

Ea surâse amar.

— Nu.

— Vrei să faci ceva pentru mine ? Dacă poți ?

— Dacă pot...

— Sună-mă în ziua de Crăciun.

— De ce ?

— Ești ca o carte pe care încă n-am terminat-o. Vreau să știu ce s-a mai întâmplat, chiar dacă numai puțin. Telefonează cu taxă inversă. Uite, îți scriu numărul meu.

Scotocea după un pix în buzunar, când ea spuse:

— Nu.

O privi, derutat și rănit.

— Nu ?

— Dacă am nevoie de număr, îl pot găsi în cartea de telefoane. Dar poate c-ar fi mai bine să n-o fac.

— De ce ?

— Nu știu. Îmi place de tine, însă parcă te-ar fi rănit cineva. Nu știu cum să-ți explic. Ca și cum ai fi pe punctul să faci ceva cu totul irațional.

— Mă crezi nebun, se auzi el rostind. Du-te-n mă-ta !

Ea coborî din mașină, rigid. El se aplecă peste scaunul de alături.

— Olivia...

— Poate că nu-i numele meu.

— Poate că este. Te rog, telefonează-mi !

— Fii atent cu chestia aia, îi arătă ea pachețelul în staniol. Și tu te plimbi singur prin spațiul cosmic.

— La revedere. Ai grijă !

— Grijă – ce-i aia ? (Din nou surâsul amar.) La revedere, domnule Dawes. Mulțumesc. Ești bun la pat, te deranjează că ți-o spun ? Ești bun. La revedere !

Trânti portiera, închizând-o, traversă Ruta 7 și rămase

la baza rampei de intrare pe autostradă. O privi, făcând semn cu degetul mare spre două mașini. Nici una nu opri. Apoi șoseaua fu liberă și el întoarse, claxonând o dată. În oglinda retrovizoare, văzu un facsimil micuț al brațului ei fluturat.

Proasta dracului, gândi el, plină de toate aerele posibile din lume. Cu toate acestea, când întinse mâna ca să deschidă radioul, degetele îi tremurau.

***

Conduse înapoi spre oraș, ieși pe autostradă și șofă trei sute douăzeci de kilometri cu 115 km/h. O dată, fu cât pe aici să arunce pe geam pachețelul învelit în staniol. O dată, fu cât pe aici să înghită pastila dinăuntru. În cele din urmă, o puse pur și simplu în buzunarul hainei.

***

Când ajunse acasă, se simțea secătuit, golit de orice sentimente. Derivația 784 progresase în timpul zilei; peste două săptămâni, spălătoria avea să fie gata pentru demolare. Deja demontaseră utilajele grele. Cu trei seri în urmă, Tom Granger îi povestise despre asta într-o conversație telefonică ciudată și poticnită. Ziua demolării avea să și-o petreacă acolo, privind. Avea chiar să-și pregătească un pachețel cu mâncare.

Sosise o scrisoare pentru Mary, de la fratele ei din Jacksonville. Când o scrisese, nu știa despre separarea lor. O puse deoparte, absent, alături de alte scrisori adresate lui Mary pe care uita mereu să i le trimită.

Băgă la cuptor un semipreparat congelat și se gândi să-și prepare ceva de băut. Decise să n-o facă. Voia să se gândească la întâlnirea sa sexuală din noaptea trecută, s-o

savureze şi să-i exploreze nuanţele. Câteva pahare, şi ar fi căpătat culoarea nefirească, febrilă a unui film porno prost – *Studente insomniace, Numai peste 21 de ani* – şi nu voia să se gândească în felul acela la ea.

Fata nu reapărea totuşi aşa cum o dorise el. Nu-şi putea reaminti senzaţia precisă de fermitate a sânilor sau gustul secret al sfârcurilor. Ştia că frecarea reală a actului sexual fusese mult mai plăcută cu ea decât cu Mary. Olivia i se împotrivise mai strâns şi o dată penisul lui scăpase din vaginul ei cu un sunet audibil, ca pocnetul unui dop de şampanie. În acelaşi timp, nu putea să spună cu adevărat care fusese plăcerea. În loc de a fi capabil s-o simtă, dorea să se masturbeze. Dorinţa aceea îl dezgustă. În plus, dezgustul lui îl dezgusta. Nu era o sfântă, se asigură, aşezându-se să-şi consume cina. Nu era decât o târfă hoinară. Ba încă se ducea la Las Vegas. Se trezi dorindu-şi să poată vedea episodul prin ochiul sceptic al lui Magliore, iar asta-l dezgustă cel mai mult dintre toate.

Spre sfârşitul serii, se îmbătă, în ciuda bunelor lui intenţii, şi pe la ora 22 îl apucă din nou imboldul familiar şi sentimental de a-i telefona lui Mary. În loc s-o facă, se masturbă înaintea televizorului şi ejaculă în timp ce un prezentator demonstra, indiscutabil, că Anacin atingea şi menţinea cel mai înalt nivel de reducere a durerilor dintre toate analgezicele.

8 decembrie 1973

Sâmbătă nu ieși cu mașina. Rătăci fără țel prin casă, amânând lucrul care trebuia făcut. În cele din urmă, sună la socrii lui. Lester și Jean Calloway, părinții lui Mary, se apropiau amândoi de șaptezeci de ani. La apelurile lui anterioare, Jean (căreia Charlie îi spusese mereu „Mama Jean") răspunsese la telefon, cu glasul transformându-se în cuburi de gheață când își dăduse seama cine sunase. Pentru Jean și, neîndoios, pentru Lester, el era un animal care o luase razna și le mușcase fiica. Acum animalul telefona întruna, evident beat, scâncind ca fata lor să se întoarcă, pentru ca s-o poată mușca din nou.

— Alo ? o auzi răspunzând chiar pe Mary și fu suficient de ușurat pentru a putea vorbi normal.

— Eu sunt, Mary.

— Ah, Bart. Ce faci ?

Era imposibil să-i descifreze glasul.

— Binișor.

— Cum rezistă rezervele de Southern Comfort ?

— Mary, nu beau.

— Este o victorie ?

Vorbea rece, și el simți un fior de panică, mai ales pentru că aprecierea sa fusese cu totul eronată. Era posibil ca o persoană pe care o cunoscuse de atâta vreme și despre care crezuse că o cunoscuse atât de bine să se îndepărteze atât de ușor ?

— Cred că da, răspunse jalnic.

— Am auzit că spălătoria s-a închis, spuse ea.

— Probabil numai temporar.

Avea senzaţia bizară că se afla într-un ascensor şi discuta, stânjenit, cu cineva care-l considera plictisitor.

— Soţia lui Tom Granger mi-a spus altceva.

În sfârşit, o acuzaţie. O acuzaţie era mai bună decât nimic.

— Tom n-o să aibă probleme. Concurenţa din centru era demult cu ochii pe el. Tipii de la Brite-Kleen...

I se păru că ea oftase.

— De ce ai telefonat, Bart?

— Cred c-ar trebui să ne vedem, rosti precaut. Trebuie să discutăm despre situaţia asta, Mary.

— Te referi la un divorţ?

Pronunţase cuvântul cu destul calm, dar avu impresia că simţise panică în vocea ei.

— Tu ai vrea un divorţ?

— Nu ştiu ce vreau. (Calmul ei se fractură şi glasul îi sună mânios şi speriat.) Credeam că totul era bine. Eram fericită şi credeam că şi tu eşti fericit. Acum, pe neaşteptate, totul s-a schimbat.

— Credeai că totul era bine, repetă el şi brusc se înfurie. Trebuie să fi fost destul de idioată ca să gândeşti aşa ceva. Crezi că i-am tras un şut slujbei, ca un fel de glumă, ca un licean din ultimul an, care aruncă o pocnitoare în toaleta fetelor?

— Atunci, ce-i, Bart? Ce s-a-ntâmplat?

Furia i se năruí ca un troian de zăpadă îngălbenită şi roasă pe dedesubt şi descoperi că dincolo de ea erau lacrimi. Se luptă cu ele, înverşunat, simţindu-se trădat. Chestia asta nu trebuia să se întâmple când era treaz. Când eşti treaz, ar trebui să-ţi poţi menţine dracului controlul. Simţea însă că era

gata să se descarce de toate și să plângă în poala ei, ca un puști cu patina stricată și genunchiul julit. Nu-i putea totuși spune ce anume se întâmplase, fiindcă nu știa nici el cu exactitate, și plânsul fără motiv ar fi semănat prea mult cu vecinătatea spitalului de nebuni.

— Nu știu, răspunse în cele din urmă.

— Charlie ?

Neajutorat, el spuse:

— Dacă asta a fost o parte, cum ai putut să fii atât de oarbă față de restul ?

— Și mie îmi lipsește, Bart. Îmi lipsește și acum. În fiecare zi.

Din nou, resentimente. *În cazul ăsta, ai un mod tare ciudat de a o demonstra.*

— Nu-i bine, spuse el, în cele din urmă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar le opri să i se strecoare în glas. *Domnilor, cred că i-am ras*, se gândi și fu gata să chicotească.

— Nu prin telefon. Am sunat să-ți propun să ne întâlnim luni și să prânzim. La Handy Andy.

— Bine. La ce oră ?

— Nu contează. Pot să-mi iau liber de la slujbă.

Gluma căzu pe podea și muri sleită.

— La unu ? întrebă ea.

— Sigur că da. O să ocup o masă.

— Mai bine fă o rezervare. Să nu te duci acolo de la unsprezece și să începi să bei.

— N-o s-o fac, spuse el, umil, știind că probabil o va face.

Se făcu tăcere. Părea că nu mai era nimic de spus. Vag, aproape pierdute în bâzâitul liniei telefonice, alte voci spectrale discutau alte probleme spectrale. După aceea, ea spuse ceva care-l luă cu totul prin surprindere:

— Bart, trebuie să consulţi un psihiatru.

— Ce să consult ?

— Un psihiatru. Ştiu cum sună asta – s-o auzi spusă aşa, direct. Vreau însă să ştii că indiferent ce vom decide, eu nu mă-ntorc să stau cu tine, dacă nu eşti de acord.

— La revedere, Mary, zise el încet. Ne vedem luni.

— Bart, ai nevoie de un ajutor pe care eu nu ţi-l pot oferi.

Lent, înfigând cuţitul pe cât de bine putea prin trei kilometri de cablu telefonic nevăzut, el spuse:

— Asta ştiam oricum. La revedere, Mary.

Închise înainte de a putea auzi rezultatul şi constată că se simţea mulţumit. Game, set şi meci. Azvârli cât colo un recipient de plastic pentru lapte şi constată că se simţea mulţumit că nu aruncase un obiect care se putea sparge. Deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei, smulse primele două pahare peste care dădu cu mâna şi le trânti de podea. Se făcură ţăndări.

Futu-ţi gura mă-tii ! îşi urlă. *De ce pizda mă-tii nu-ţi ţii pur şi simplu răsuflarea până CRĂPI în gura mă-tii* ? !

Izbi cu pumnul în perete pentru a reduce la tăcere glasul acela şi răcni de durere. Îşi strânse pumnul drept rănit în cealaltă mână şi rămase în mijlocul încăperii, tremurând. După ce-şi recăpătă controlul, luă mătura şi făraşul şi făcu curăţenie, simţindu-se speriat, posac şi mahmur.

9 decembrie 1973

Ieși pe autostradă, șofă două sute patruzeci de kilometri, după care se întoarse. Nu cuteză să meargă mai departe. Era prima duminică fără benzină și toate benzinăriile de pe autostradă erau închise. Și nu dorea să meargă pe jos. Vezi ? își spuse. Așa păcălesc rahați ca tine, Georgie.

Fred ? Tu ești ? Cui datorez onoarea acestei vizite, Freddy ?

Hai sictir, amice !

Pe drumul spre casă, auzi la radio un mesaj publicitar național:

„Vă îngrijorează criza de benzină și doriți să vă asigurați că dumneavoastră și familia dumneavoastră nu veți fi luați prin surprindere de gerurile iernii ? Ați pornit spre cea mai apropiată benzinărie cu o duzină de canistre de douăzeci de litri. Dacă țineți însă cu adevărat la familia dumneavoastră, ar fi mai bine să vă întoarceți acasă. Depozitarea necorespunzătoare a benzinei este periculoasă. Este și ilegală, dar să lăsăm la o parte deocamdată aspectul acesta. Gândiți-vă: Atunci când vaporii de benzină intră în combinație cu aerul, ei devin explozivi, iar patru litri de benzină au potențialul exploziv a douăsprezece batoane de dinamită. Gândiți-vă la asta, înainte de a umple canistrele. Apoi gândiți-vă la familia dumneavoastră. Noi dorim să trăiți.

Acesta a fost un mesaj publicitar național din partea postului WLDM. Oamenii Muzicii vă reamintesc să lăsați depozitarea benzinei în seama celor care sunt echipați pentru a o face corespunzător."

Închise radioul, încetini la 80 km/h și reveni pe banda întâi.

— Douăsprezece batoane de dinamită, spuse el. Incredibil.

Dacă s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare, ar fi văzut că rânjea.

10 decembrie 1973

Ajunse la Handy Andy la ora 11:30 și șeful de sală îi oferi o masă lângă ușile batante în formă de aripi stilizate ce duceau spre fumoar – fără să aibă o poziție grozavă, era una dintre puținele rămase neocupate pe măsură ce localul se umplea pentru prânz. Handy Andy era specializat în antricoate, cotlete și ceva denumit „Andyburger", care aducea cu o salată asortată cu ouă fierte tari și carne, înghesuită într-o chiflă uriașă cu susan, în care se înfigea o scobitoare pentru a ține totul laolaltă. Ca toate restaurantele mari din centrul orașului, și acesta cunoștea cicluri inefabile de aglomerație și pustietate. Cu două luni în urmă, ar fi putut să intre aici la amiază și să-și aleagă orice masă dorea... poate că peste trei luni, putea să procedeze la fel. Pentru el, fusese dintotdeauna unul dintre misterele mărunte ale vieții, aidoma incidentelor din cărțile lui Charles Fort[1] sau instinctului care readucea rândunelele la Capistrano, orășelul acela din sudul Californiei, întotdeauna la aceeași dată.

Când se așeză, privi iute în jur, temându-se că-i va vedea pe Vinnie Mason, Steve Ordner sau pe alt șef de la spălătorie. Localul era însă ticsit cu străini. În stânga, un tânăr încerca să-și convingă prietena că în luna februarie își puteau permite trei zile în Valea Soarelui. Restul conversației din sală era doar o rumoare blândă, liniștitoare.

---

1 Charles (Hoy) Fort (1874–1932), autor american de cărți despre incidente și fenomene inexplicabile (n. t.).

— Beți ceva, domnule?

Chelnerul apăruse în spatele său.

— Un scotch mic cu gheață, te rog, îi spuse.

— Da, domnule.

O lungi cu primul pahar până la 12:00, apoi mai rase două până la 12:30, după care, pur și simplu de-al naibii, comandă unul dublu. Tocmai îl scurgea, când o văzu pe Mary intrând și oprindu-se în ușa dintre fumoar și sala de mese, căutându-l din ochi. Mai multe capete se întoarseră s-o privească și el gândi: *Mary, ar trebui să-mi mulțumești – ești frumoasă.* Ridică brațul drept și-l flutură.

Ea ridică de asemenea brațul, răspunzându-i, și porni spre masa lui. Purta o rochie de lână, lungă până la genunchi, cu modele cenușii pastelate. Avea părul împletit într-o singură coadă groasă, care-i cobora până la omoplați, într-o coafură pe care nu-și reamintea s-o mai fi văzut (și poate că tocmai de aceea se pieptănase așa). O făcea să pară tânără și se simți cuprins de un fulgerător fior de vinovăție, amintindu-și de Olivia, sub el, pe patul pe care-l împărțise de atâtea ori cu Mary.

— Bună, Bart, rosti ea.

— Bună. Arăți extraordinar de drăguță.

— Mulțumesc.

— Vrei să bei ceva?

— Nu... o să mănânc doar un Andyburger. Ai venit de mult?

— Nu, nu de mult.

Clienții care veniseră pentru prânz se mai împuținaseră și chelnerul lui apăru aproape imediat.

— Doriți să comandați acum, domnule?

— Da. Doi Andyburger. Un pahar cu lapte pentru doamna și încă unul dublu pentru mine.

Privi spre Mary, dar fața ei nu trăda nimic. Asta era rău.

Dacă ea ar fi spus ceva, ar fi renunțat la scotch-ul dublu. Spera că nu va fi nevoit să se ducă la toaletă, fiindcă nu era sigur că ar fi putut să umble drept. Ar fi fost un amănunt picant cu care să se întoarcă acasă la părinții ei. „Du-mă-n buna mea Virginie..." Fu cât pe aici să chicotească.

— Nu ești beat, dar ești pe cale, spuse ea și-și despături șervetul pe genunchi.

— Bună replică. Ai făcut repetiție ?

— Bart, haide să nu-ncepem să ne certăm !

— Bine, încuviință el.

Ea învârti paharul cu apă, el își plimbă un deget pe suportul paharului.

— Ei bine ? zise ea în cele din urmă.

— Ei bine – ce ?

— Când mi-ai telefonat, am crezut că ai un plan. Acum, când ai curajul beției, despre ce-i vorba ?

— Nu mai ești gripată, comentă el prostește și făcu o gaură în suportul paharului, fără să fi vrut.

Nu-i putea spune care era principalul lui gând: cât de mult părea ea să se fi schimbat, cum devenise deodată sofisticată și periculoasă, aidoma unei secretare care a negociat o oră de prânz mai târzie și care ar refuza orice invitație la un păhărel care n-ar veni din partea unui bărbat într-un costum de patru sute de dolari. Și cine ar fi putut ști adevărul, doar privind croiala materialului ?

— Bart, ce vom face noi ?

— Dacă vrei, o să mă duc la un psihiatru, coborî el glasul.

— Când ?

— În curând.

— Poți să-ți faci o programare chiar azi după-amiază, dacă vrei.

— Nu cunosc pe nici unul.

— Poți căuta în Pagini Aurii.

— Mi se pare un mod cam aiurea ca să alegi un doctor de nebuni.

Ea îl privi în tăcere şi el îşi feri ochii, stânjenit.

— Eşti furios pe mine, nu-i aşa ? îl întrebă.

— Păi, chestia-i că n-am o slujbă. Cincizeci de dolari pe oră consultaţia mi se pare cam multişor pentru un şomer.

— Tu din ce crezi că trăiesc eu ? îi replică ea, tăios. Din mila alor mei. După câte ţii minte, amândoi sunt pensionari.

— După câte ţin minte, taică-tău are destule acţiuni în SOI şi Beechcraft ca să vă ajungă la toţi trei fără griji până-n secolul următor.

— Bart, nu-i aşa.

Părea surprinsă şi rănită.

— *Rahat*, nu-i aşa. Iarna trecută au fost în Jamaica, cu un an înainte la Miami, iar cu un an *mai înainte*, tocmai la Fountainbleau şi Honolulu. Nimeni nu face aşa ceva dintr-o pensie de inginer. Aşa că nu mă lua cu texte despre sărăcie...

— Termină, Bart ! Pari gelos.

— Ca să nu mai amintesc de un Cadillac Gran DeVille şi de un break Bonneville. Nu-i rău ! Pe care dintre ele o folosesc atunci când se duc să-şi ridice ajutorul social ?

— *Termină* ! şuieră ea, cu buzele dezvelindu-i puţin dinţii albi şi mici, şi strânse cu degetele marginea mesei.

— Scuze, mormăi el.

— Vine ospătarul.

Temperatura dintre ei mai coborî puţin, în timp ce ospătarul le puse în faţă Andyburgerii şi cartofii prăjiţi, adăugă castronaşe minuscule cu mazăre şi ceapă verde, apoi se retrase. O vreme, mâncară fără să schimbe nici o vorbă, concentrându-se să nu se murdărească pe bărbie ori să nu le cadă firimituri în poală. Mă întreb câte căsnicii a

salvat Andyburger? se gândi el. Pur și simplu, prin atributul lui providențial – când îl mănânci, trebuie să taci.

Ea își lăsă în farfurie Andyburgerul pe jumătate mâncat, își tamponă buzele cu șervetul și spuse:

— Este la fel de bun pe cât îl țineam minte. Bart, ai vreo idee cât de cât rațională despre ce-i de făcut?

— Sigur că da, replică el, jignit.

Nu știa însă care era ideea lui. Poate c-ar fi știut, dacă ar mai fi dat pe gât unul dublu.

— Vrei să divorțezi?

— Nu.

Părea necesar ceva pozitiv.

— Vrei să mă întorc?

— Tu vrei?

— Nu știu, zise ea. Vrei să-ți spun ceva, Bart? Pentru prima dată după douăzeci de ani, îmi fac griji pentru mine. Trebuie să-mi port *singură* de grijă. (Ridică Andyburgerul la gură, după care îl puse înapoi în farfurie.) Știai că a fost cât pe aici să nu mă mărit cu tine? Ți-a trecut vreodată asta prin minte?

Surpriza de pe chipul lui păru c-o mulțumește.

— Nu cred că ți-a trecut. Eram însărcinată, așa că, bineînțeles, voiam să mă mărit cu tine. Totuși, o parte din mine nu voia. Ceva îmi tot șoptea că va fi cea mai mare greșeală din viața mea. Trei zile m-am perpelit la foc mic, vomitând în fiecare dimineață când mă trezeam, urându-te pe *tine* pentru asta, gândindu-mă la fel de fel de lucruri. Să fug... Să avortez... Să nasc și apoi să încredințez pruncul pentru adopție... Să nasc și să păstrez pruncul... În cele din urmă însă, am decis să aleg calea rațională. Calea rațională! (Izbucni în râs.) După aceea, oricum am pierdut pruncul.

— Da, murmură el, dorindu-și ca discuția să se îndrepte în altă direcție.

Aducea prea mult cu deschiderea uşii unui separeu dintr-o toaletă publică pentru ca apoi să calci într-o baltă de vomă.

— Dar am fost fericită alături de tine, Bart.

— Ai fost? întrebă automat.

Constată că dorea să plece. Nu mergea. Cel puţin, pentru el nu mergea.

— Da. Însă cu o femeie căsătorită se întâmplă ceva care nu se întâmplă cu un bărbat căsătorit. Mai ţii minte că atunci când erai mic nu-ţi făceai niciodată griji în legătură cu părinţii tăi? Te aşteptai pur şi simplu ca ei să fie acolo şi chiar erau, la fel cum erau mâncarea, căldura şi hainele.

— Cred că da. Sigur că da.

— Iar prostuţa de mine a rămas gravidă. Şi pentru trei zile, în jurul meu s-a deschis o lume complet nouă.

Se aplecase peste masă, cu ochii scăpărători şi încordaţi, iar el îşi dădu seama, brusc şi şocat, că declaraţia aceea era *importantă* pentru ea, că însemna mai mult decât a se întâlni cu prietenele ei fără copii, a decide ce pereche de pantaloni să cumpere în magazinul Banberry's ori a ghici celebrităţile cu care Merv Griffin va pălăvrăgi la 16:30. Asta era *important* pentru ea şi oare străbătuse într-adevăr douăzeci de ani de căsnicie având doar acest unic gând important? O făcuse *cu adevărat*? Aproape că asta declarase. Douăzeci de ani, Dumnezeule! Simţi că-i vine să vomite. Îi plăcea mult mai mult imaginea ei ridicând sticla goală şi fluturând-o fericită de pe cealaltă parte a drumului.

— M-am văzut ca o persoană independentă, spunea ea. O persoană independentă care nu trebuie să dea explicaţii nimănui sau să se subordoneze cuiva. În jurul meu nu exista nimeni care să-ncerce să mă schimbe, fiindcă ştiam că *puteam* să fiu schimbată. Întotdeauna am fost slabă în felul acesta. În acelaşi timp, nu exista nimeni spre care să

mă întorc dacă eram bolnavă, speriată sau poate falită. Așa că am făcut ceea ce era logic. Ca mama și ca mama *ei*. Ca prietenele mele. Mă săturasem să fiu domnișoară de onoare și să-ncerc să prind buchetul miresei, pe la nunți. De aceea am spus „da", adică ceea ce te așteptai tu, și lucrurile s-au derulat mai departe. N-au existat griji, iar când pruncul a murit și când Charlie a murit, tu erai alături de mine. Și ai fost mereu bun cu mine. Știu asta și o apreciez. Totuși, era un mediu închis. Am încetat să mai gândesc. Credeam că gândesc, dar nu era așa. Iar acum mă doare când gândesc. *Mă doare.*

Îl privi pentru un minut cu un resentiment evident, care se destrămă.

— Te rog, de aceea, să gândești tu pentru mine, Bart. Ce vom face în continuare?

— O să-mi iau o slujbă, minți el.

— O slujbă...

— Și o să mă duc la un psihiatru. Mary, lucrurile se vor îndrepta. Îmi dau cuvântul. Am luat-o nițel razna, dar o să-mi revin pe făgaș. Sunt...

— Vrei să vin acasă?

— Peste vreo două săptămâni, sigur că da. Trebuie să-mi adun nițel gândurile și...

— Acasă? Ce prostii tot vorbesc? O vor demola. Ce tot spun aici – acasă?! Iisuse, gemu ea, ce dezastru. De ce-a fost nevoie să mă târăști în dezastrul ăsta oribil?

N-o putea suporta în felul acela. Nu semăna cu Mary, câtuși de puțin.

— Poate că nu, îi spuse și o prinse de mână peste masă. Poate că n-o vor demola, Mary, s-ar putea să se răzgândească, dacă mă duc și stau de vorbă cu ei, dacă le explic situația, poate că...

Ea își smulse mâna. Îl privea oripilată.

— Bart, îi şopti.

— Ce-i...

Se opri, nesigur. Ce vorbise? Oare ce putuse spune pentru ca faţa ei să fie atât de îngrozită?

— *Ştii* c-o vor demola! O ştiai de mult timp. Iar acum stăm aici şi ne-nvârtim mereu în cerc...

— Nu, nu-i aşa, zise el. Nu-i aşa. Pe cuvânt. Nu ne-nvârtim în cerc. Noi... noi...

Dar *ce* făceau ei? Se simţea ireal.

— Bart, cred că ar fi mai bine să plec.

— O să-mi iau o slujbă...

— Mai vorbim...

Se sculă repede şi se lovi cu coapsa de muchia mesei, făcând să zăngăne vesela şi tacâmurile.

— Psihiatrul, Mary, îţi promit...

— Mama voia să mă duc la un magazin...

— *Atunci, du-te*! urlă el şi în jur se întoarseră capete. Cară-te dracului de-aici! Ţi-am dat tot ce-aveam mai bun şi cu ce m-am ales? C-o casă pe care o s-o demoleze municipalitatea. Dispari şi să *nu te mai văd*!

Ea ieşi în fugă. O tăcere oribilă pluti parcă o veşnicie în local. După aceea, conversaţiile se reluară. Îşi coborî privirea spre hamburgerul pe jumătate mâncat, din care picura maioneză, şi tremură, temându-se că avea să vomite. Când ştiu că nu avea s-o facă, achită nota de plată şi ieşi fără să privească în jur.

12 decembrie 1973

În seara anterioară (fiind beat), întocmise o listă pentru Crăciun și acum se afla în centru, bifând o versiune prescurtată a ei. Lista inițială fusese copleșitoare – peste o sută douăzeci de nume, cuprinzând toate rudele apropiate și îndepărtate ale lui și ale lui Mary, mulți prieteni și cunoștințe, iar la sfârșit – „Dumnezeu s-o apere pe regină"! – Steve Ordner, nevastă-sa și, *să dea dracii*! fata lor în casă.

Eliminase majoritatea numelor de pe listă, chicotind amuzat la unele dintre ele și acum mergea fără grabă pe lângă vitrine ticsite de cadouri pentru Crăciun, toate urmând să fie dăruite în numele vechiului hoț olandez, care se strecura pe horn în casele oamenilor și fura tot ce găsea. O mână înmănușată pipăi în buzunar sulul de cinci sute de dolari format din bancnote de zece dolari.

Trăia din banii de asigurare, iar prima mie de dolari se topise cu viteză uluitoare. Apreciase că în ritmul acela avea să fie falit pe la jumătatea lunii martie, poate chiar mai devreme, dar constată că gândul nu-l neliniștea defel. Răspunsul la întrebarea: unde putea el să fie sau ce putea să facă în luna martie, era tot atât de incomprehensibil cât și analiza matematică.

Intră într-o giuvaiergerie și cumpără un ac de argint bătut în formă de bufniță, pentru Mary. Bufnița avea ochii din diamante ce scânteiau rece. Costa o sută cincizeci de dolari,

plus TVA. Vânzătoarea era expansivă. Era convinsă că soţiei lui avea să-i placă. El zâmbi. Costul a trei şedinţe cu dr. Psiho, Freddy. Ce crezi despre asta ?

Freddy nu vorbea.

Intră într-un supermagazin mare şi luă ascensorul până la raionul de jucării, care era dominat de un gigantic peisaj cu trenuleţ electric – dealuri din plastic verde sfredelite de tuneluri, gări din plastic, pasaje superioare, pasaje inferioare de nivel, macazuri şi o locomotivă Lionel care gonea prin toate, pufăind panglici de fum sintetic pe coş şi trăgând un şir lung de vagoane de marfă – B&O, SOO LINE, GREAT NORTHERN, GREAT WESTERN, WARNER BROTHERS (WARNER BROTHERS ? ? ?), DIAMOND INTERNATIONAL, SOUTHERN PACIFIC. Copiii şi taţii lor stăteau lângă balustrada din lemn care înconjura peisajul şi simţi pentru ei un val cald de dragoste, nepângărit de invidie. Simţea că s-ar fi putut duce la ei să le povestească despre dragostea lui pentru ei, să le mulţumească pentru existenţa lor şi pentru anotimp. De asemenea, le-ar fi atras atenţia să aibă grijă.

Merse printre două rafturi cu păpuşi şi alese câte una pentru fiecare dintre cele trei nepoate: „Vorbăreaţa" Cathy pentru Tina, „Acrobata" Maisie pentru Cindy şi o Barbie pentru Sylvia, care împlinise unsprezece ani. De pe următorul culoar dintre rafturi, luă un soldat pentru Bill şi, după ce se gândi, un joc de şah pentru Andy. Andy avea doisprezece ani şi constituia un subiect de îngrijorare în familie. Bătrâna Bea din Baltimore îi mărturisise lui Mary că găsea întruna pete consistente pe cearşafurile lui Andy. Putea fi posibil ? Atât de devreme ? Mary îi spusese lui Bea că, în fiecare an, copiii deveneau tot mai precoce. Bea spunea că ea credea că de vină era laptele pe care-l beau şi vitaminele, dar *ar fi dorit* ca lui Andy să-i placă mai mult sporturile de echipă. Sau taberele de vară. Sau călăria. Sau orice.

Nu contează, Andy, gândi el, strecurând jocul de şah sub braţ. Sacrifici calul, muţi regina în faţa turei şi-o freci pe sub masă dacă vrei.

În faţa raionului de jucării se afla un tron uriaş pentru Moş Crăciun. Tronul era gol şi pe stativul din faţa lui fusese proptit un afiş:

MOŞUL PRÂNZEŞTE LA FAIMOSUL NOSTRU
MID-TOWN GRILL
De ce nu veniţi cu el ?

Un tânăr în blugi şi jachetă de blugi, cu braţele pline de pachete, privea înspre tron. Când se întoarse, văzu că era Vinnie Mason.

— Vinnie ! rosti el.

Vinnie zâmbi şi se îmbujoră uşor, de parcă ar fi fost prins făcând o prostie.

— Salut, Bart, zise el, apropiindu-se.

Nu există nici un moment stânjenitor cauzat de strângerea mâinilor, deoarece aveau braţele prea ticsite de pachete.

— Cumpărăturile de Crăciun ? îl întrebă.

— Da, chicoti Vinnie. Le-am adus sâmbătă pe Sharon şi Bobbie – fiică-mea, Roberta. A împlinit trei ani şi voiam să-i facem o poză cu Moş Crăciun. Sâmbăta este zi de poze şi costă numai un dolar. Dar n-a vrut, şi pace. A plâns de s-a umflat. Sharon a fost destul de necăjită.

— Este totuşi un moş ciudat cu o barbă mare. Uneori, copiii se mai sperie. Poate că la anul o să se ducă la el.

— Poate, surâse scurt Vinnie.

Îi răspunse la zâmbet, gândindu-se că acum era mult mai uşor cu Vinnie. Ar fi dorit să-i spună să nu-l urască prea mult. Ar fi dorit să-i spună că-i părea rău dacă-i belise viaţa.

— Cu ce te mai ocupi, Vinnie ?

Vinnie radia pur și simplu.

— N-o să-ți vină să crezi, dar e ceva excelent! Sunt managerul unei săli de cinema, iar de la vară o să mă ocup de alte trei săli.

— Media Associates?

Era una dintre companiile corporației.

— Exact. Facem parte din lanțul Cinemate Releasing. Ne trimit toate filmele... chestiile de succes la box-office. Eu însă mă ocup complet de Westfall Cinema.

— O să-i adauge alte săli?

— Da, Cinema II și III, la vară. Plus Beacon, cinematograful în aer liber pentru automobile. O să mă ocup și de ăla.

Șovăi.

— Vinnie, să-mi spui dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar dacă lanțul ăsta Cinemate alege filmele și le distribuie, tu ce mai faci?

— Păi, mă ocup de bani, bineînțeles. Mă ocup de aprovizionări – astea-s foarte importante. Știai că standul de bomboane, dacă-i bine condus, îți scoate *singur* banii pentru aproape o zi de închiriere a filmului? Apoi întreținerea și... – se împăună vizibil – angajările și concedierile. Îmi ia foarte mult timp. Lui Sharon îi place, fiindcă se dă în vânt după filme, mai ales alea cu Paul Newman și Clint Eastwood. Mie-mi place pentru că, brusc, am sărit de la 9000 la 11 5000.

Îl privi mohorât pentru o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească. Așadar, aceasta era răsplata lui Ordner. Bravo, cățelușule! Ia osciorul!

— Șterge-o de-acolo, Vinnie, îi spuse. Șterge-o cât poți mai repede.

— Ce-ai zis, Bart?

Fruntea lui Vinnie se încreți, realmente derutată.

— Știi ce-nseamnă „comisionar", Vinnie?

— Comisar? Sigur că da. Este un ofițer de poliție...

— Nu comisar, ci comisionar. C-O-M-I-S-I-O-N-A-R.

— Cred că nu știu, Bart. Provine din altă limbă?

— Nu, este un termen din lumea birourilor. Este o persoană care face servicii. Un fel de curier. Du-te după cafea, du-te după brânză, fă o cursă, fiule. Comisionar.

— Nu-nțeleg despre ce vorbești, Bart. Adică...

— Adică Steve Ordner a discutat despre cazul tău special cu ceilalți membri ai Consiliului de Administrație – oricum, cu cei care contează – și le-a zis: „Fiți atenți, băieți, trebuie să facem ceva cu Vinnie Mason, care-i un caz delicat. El ne-a prevenit că Bart Dawes ăla umbla cu fofârlica și, chiar dacă n-a avut destulă forță de a ne permite să-l oprim pe Dawes înainte să ne facă să plângem, îi datorăm ceva. Desigur, nu-i putem acorda însă prea multă responsabilitate." Știi de ce, Vinnie?

Vinnie se uita la el, cu nemulțumire.

— Știu că nu mai trebuie să-ți înghit rahaturile, Bart. Asta știu.

Îl privi deschis.

— Nu-ncerc să-ți vând rahat. Slujba ta nu mai înseamnă nimic pentru mine. Dar, pentru Dumnezeu, Vinnie, tu ești tânăr. Nu vreau să-l văd belindu-te în felul ăsta. Slujba pe care-ai căpătat-o este dulce pe termen scurt, dar acră pe termen lung. Cea mai dură decizie pe care va trebui s-o iei este când să rearanjezi containerele cu Buttercup și Milky Way. Iar Ordner va avea grijă să rămână așa atâta vreme cât vei mai face parte din corporație.

Spiritul Crăciunului, dacă existase, se acri în ochii lui Vinnie. Își strângea pachetele cu destulă putere pentru ca ambalajele să trosnească, iar ochii i se întunecaseră de ranchiună. Era imaginea unui tânăr care iese pe ușa casei, fluierând, pregătit pentru întâlnirea importantă a serii, și vede

că toate cele patru cauciucuri ale noului său automobil sport i-au fost sparte. *Şi nu ascultă. I-aş putea reda înregistrări şi tot nu m-ar crede.*

— După cum s-a dovedit, ai făcut lucrul demn de încredere. Nu ştiu ce spun oamenii acum despre mine...

— Spun că eşti nebun, Bart, zise Vinnie cu glas ascuţit şi ostil.

— Este un termen la fel de bun ca oricare altul. Aşa că ai avut dreptate. Dar, în acelaşi timp, ai greşit. Ai divulgat un secret. Ei nu oferă poziţii de responsabilitate celor care divulgă secrete, nici chiar atunci când aveau dreptul s-o facă, nici chiar dacă suferă corporaţia de pe urma tăcerii lor. Indivizii de la etajul patruzeci, Vinnie, sunt ca nişte doctori. Şi nu le plac limbile dezlegate, tot aşa cum unui doctor nu-i place un intern care poartă vorba despre un chirurg care a belit o operaţie fiindcă răsese prea multe cocteiluri la prânz.

— Eşti realmente decis să-mi nenoroceşti viaţa, aşa-i? întrebă Vinnie. Dar nu mai lucrez pentru tine, Bart. Du-te şi împroaşcă-ţi veninul pe altcineva!

Moş Crăciun revenea, cu un sac imens pe un umăr, hohotind sonor şi urmat de copii, ca un fum multicolor de eşapament.

— Vinnie, Vinnie, nu fi orb! Ei îndulcesc hapul cel amar. Sigur că da, anul ăsta câştigi unsprezece mii cinci sute, iar la anul, când te vei ocupa de celelalte săli, poate că-ţi vor da chiar paisprezece mii. Şi acolo vei rămâne şi peste doisprezece ani, când n-o să mai poţi cumpăra o amărâtă de Coca-Cola cu treizeci de cenţi. Du-te după noile mochete, du-te după conosamentul scaunelor, du-te după rolele de film care au ajuns din greşeală la cinematograful din celălalt capăt al oraşului. Vrei să faci rahaturile astea şi când o să ai patruzeci de ani, Vinnie, fără să ai alt obiectiv decât ceasul de aur de la pensionare?

— Mai bine decât ce faci tu.

Vinnie se întoarse brusc, aproape lovindu-se de Moș Crăciun, care bolborosi ceva ce suna suspicios de mult cu *cască ochii pe-unde pizda mă-tii umbli*!

El porni după Vinnie. Ceva din expresia de îndârjire de pe fața acestuia îl convinsese că-l atinsese, în ciuda defensivelor. Doamne, Doamne, gândi el. Dă să fie așa!

— Lasă-mă-n pace, Bart. Pleacă!

— Șterge-o de-acolo! îi repetă. S-ar putea să fie prea târziu dacă aștepți chiar și numai până la vară. Dacă va lua amploare criza asta energetică, se va strânge cureaua mai tare decât centura de castitate a unei virgine. Asta s-ar putea să fie ultima ta șansă. S-ar...

Vinnie se răsuci fulgerător.

— Ți-o spun pentru ultima dată, Bart!

— Îți arunci viitorul la closet, Vinnie. Viața-i prea scurtă pentru așa ceva. Ce-o să-i spui fiicei tale, când...

Vinnie îl pocni drept în ochi. Un fulger de durere orbitoare îi scăpără în cap, și el se împletici spre înapoi, fluturând din brațe. Puștii care-l urmaseră pe Moș Crăciun se risipiră în toate părțile, când pachetele lui – păpușile, soldatul și jocul de șah – zburară prin aer. Se lovi de un raft cu telefoane de jucărie, care se revărsară pe podea. De undeva, o fetiță țipă ca un animal rănit, și el gândi: *Nu plânge, scumpo, e doar prostul de George care cade, în ultima vreme o pățesc tot mai des prin casă*, iar altcineva – poate veselul Moș Crăciun – înjura de zor și striga după bodyguarzii magazinului. Apoi se trezi pe jos, printre telefoanele de jucărie, care erau prevăzute cu baterii și mesaje ce se repetau în buclă, iar unul dintre ele îi spunea mereu la ureche:

— Vrei să mergi la circ? Vrei să mergi la circ? Vrei...

17 decembrie 1973

Țârâitul strident al telefonului îl smulse din moțăiala agitată de după-amiază. Visase că un tânăr savant descoperise că, printr-o modificare minoră a compoziției atomice a arahidelor, America putea produce cantități nelimitate de benzină nepoluantă. Totul părea că-și revine la normal, pe plan personal și național, iar tonul visului era de jubilare crescândă. Țârâitul telefonului fu un element contrastant care crescu și tot crescu, până ce visul plesni, lăsând să pătrundă realitatea nepoftită.

Se sculă de pe canapea, merse la telefon și bâjbâi, ridicându-l la ureche. Ochiul nu-l mai durea, dar, în oglinda de pe hol, vedea limpede vânătaia multicoloră.

— Alo?

— Salut, Bart. Sunt Tom.

— Salut, Tom. Ce mai faci?

— Bine. Ți-am telefonat, fiindcă m-am gândit că s-ar putea să te intereseze... Mâine demolează „Panglica Albastră".

Ochii lui se lărgiră brusc.

— Mâine? Nu se poate! Ce dracu'... i-aproape Crăciunul!

— Exact de-aia!

— Da' încă nu-s pregătiți!

— E singura clădire industrială rămasă în cale, zise Tom. Vor s-o demoleze, înainte să se oprească pentru Crăciun.

— Eşti sigur ?

— Da. În programul matinal au avut o rubrică de ştiri. „Ziua Oraşului".

— O să vii ?

— Sigur că da, spuse Tom. Mi-am petrecut prea mult din viaţă în măgăoaia aia, ca să pot sta deoparte.

— Atunci cred că ne vedem acolo.

— Aşa mă gândisem şi eu.

El şovăi.

— Tom, vreau să-mi cer scuze. Nu cred că „Panglica Albastră" se va mai redeschide, nici în Waterford, nici altundeva. Dacă ţi-am distrus...

— Nu-i nici o supărare. M-am mutat la Brite-Kleen, la întreţinere. Programul e mai scurt şi salariul mai bun. Cred c-am descoperit trandafirul din mormanul de băligar.

— Cum i-acolo ?

Tom oftă la celălalt capăt al firului.

— Nu-i chiar grozav. Dar acum sunt trecut de cincizeci de ani. E greu să te mai schimbi. Ar fi fost la fel şi-n Waterford.

— Tom, în legătură cu ceea ce-am făcut...

— Nu vreau să mai aud despre povestea aia, Bart, făcu Tom pe un ton stânjenit. E treaba ta şi a lui Mary. Pe cuvânt !

— Bine.

— Ăăă... tu te descurci ?

— Sigur că da. Am vreo două chestii la care mă gândesc.

— Mă bucur s-aud asta !

Tom făcu o pauză atât de prelungă, încât tăcerea din receptor deveni apăsătoare, apoi, când el era gata să-i mulţumească pentru telefon şi să închidă, adăugă:

— Steve Ordner m-a sunat în legătură cu tine. M-a sunat acasă.

— Serios ? Când ?

— Săptămâna trecută. E șucărit rău de tot pe tine, Bart. M-a întrebat întruna cum s-a făcut că nici unul dintre noi n-avea habar că tu sabotai proiectul Waterford. Da' n-a fost numai asta. M-a-ntrebat și multe altele.

— De pildă ?

— Dacă ai luat vreodată chestii acasă, consumabile de la birou și lucruri d-astea ? Dacă-ai luat vreodată bani din casa de marcat, fără să pui chitanță ? Sau dacă ți-ai spălat rufele personale în timpul programului ? M-a întrebat chiar și dacă nu cumva primeai bani de la motelurile cu care aveam contracte ?

— Nenorocitu' dracului ! murmură el, uluit.

— Cum ți-am zis, iscodește doar-doar o găsi ceva cu care să te-nfunde, Bart. Cred că i-ar plăcea să descopere vreo chestie cu care să te poată acuza legal.

— E imposibil ! Totul a fost în familie, iar familia s-a destrămat de-acum.

— S-a destrămat cu mult timp în urmă, rosti Tom inexpresiv. Când a murit Ray Tarkington. Nu știu pe nimeni altul care să fie șucărit pe tine, cu excepția lui Ordner. Șefii de sus... pentru ei nu-nsemna nimic decât dolari și cenți. Ei n-au habar care-i treaba într-o spălătorie și nici că-i interesează să afle.

Nu știu ce să-i răspundă.

— Ei bine..., oftă Tom, m-am gândit c-ar trebui să știi toate astea. Despre fratele lui Johnny Walker cred c-ai auzit, nu ?

— Arnie ? Nu, ce-i cu el ?

— S-a sinucis.

— *Poftim* ?

Se auzi un sunet ca și cum Tom și-ar fi supt placa dentară.

— A tras prin geamul din spate al mașinii un furtun de la țeava de eșapament și a-nchis totul. L-a găsit băiatul care aducea ziarele.

— Dumnezeule..., murmură el. (Și-l aminti pe Arnie Walker în scaunul din sala de așteptare și se înfioră, de parcă un fulg i-ar fi căzut pe lespedea mormântului.) E-ngrozitor!

— Mda...

Zgomotul de sugere se repetă.

— Atunci ne vedem acolo, Bart.

— Sigur că da. Mulțumesc pentru telefon!

— Cu plăcere. La revedere!

Închise fără grabă, gândindu-se tot la Arnie Walker și la icnetul straniu și șuierat, pe care-l scosese când apăruse preotul. *Iisuse, avea artoforul la el, l-ați văzut?*

— Nasol de tot, se adresă camerei pustii și cuvintele căzură moarte când le rosti, apoi trecu în bucătărie să-și prepare ceva de băut.

Sinucigaș.

Cuvântul ascundea un șuierat înăbușit, ca un șarpe strecurându-se printr-o fisură minusculă. Luneca printre limbă și cerul gurii, aidoma unui deținut evadat.

Sinucigaș.

Mâna îi tremură când își turnă Southern Comfort, și gâtul sticlei zăngăni pe buza paharului. De ce-a făcut-o, Freddy? Nu erau decât doi bătrâni bășinoși care locuiau împreună. Iisuse Hristoase, de ce ar face *cineva* una ca asta?

Dar credea că știa motivul.

18-19 decembrie 1973

Ajunse la spălătorie pe la 8 dimineața, dar demolarea nu începu până la 9, totuși chiar la ora 8 erau prezenți destui spectatori, stând în ger, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetelor și cu aburii răsuflărilor ieșindu-le pe gură ca balonașele cu dialoguri din benzile desenate – Tom Granger, Ron Stone, Ethel Diment, fata de la cămăși, care de obicei se pilea în timpul pauzei de prânz și apoi pârlea ca dracu' gulerele cămășilor nevinovate toată după-amiaza, Gracie Floyd și verișoara ei, Maureen, care lucraseră amândouă la călcător, și alte zece-cincisprezece persoane.

Departamentul Autostrăzi instalase capre galbene, fumigene și indicatoare mari, cu negru și portocaliu, pe care scria:

OCOLIRE

Indicatoarele aveau să devieze traficul din zonă. Trotuarul din fața spălătoriei fusese și el închis.

Tom Granger ridică un deget spre el, dar nu se apropie. Ceilalți din spălătorie îl priviră curioși, după care începură să șușotească laolaltă.

Visul unui paranoic, Freddy. Cine se va apropia primul și-mi va răcni în față *j'accuse!*?

Dar Fred nu vorbea.

Pe la 8:45, apăru un automobil nou Toyota Corolla '74, cu plăcuțele provizorii încă prinse înapoia geamului din spate, din care coborî Vinnie Mason, strălucitor și ușor jenat, cu un palton modern din păr de cămilă și mănuși de piele. Vinnie îi aruncă o privire acră, care-ți strepezea dinții, și se îndreptă spre locul unde Ron Stone stătea cu Dave și Pollack.

La 8:50, aduseră pe stradă o macara rulantă, cu bila pentru demolare legănându-se din vârful suportului, ca mamelonul unui etiopian fără trup. Macaraua avansa foarte încet pe cele zece roți înalte până la pieptul unui om, iar pârâiturile constante ale țevii de eșapament loveau gerul argintiu al dimineții precum ciocanul unui artizan, modelând o sculptură importată dintr-un loc necunoscut.

Un bărbat cu cască galbenă de protecție o conduse peste trotuar și prin parcare; îl vedea sus în cabină, schimbând vitezele și ambreind cu piciorul cât o cărămidă. Un fuior brun țâșni din eșapamentul vertical al macaralei.

Un sentiment straniu, diafan, pusese stăpânire pe el încă de când își parcase automobilul la trei cvartale depărtare și venise pe jos până aici – o comparație evazivă, pe care n-o putea asocia cu nimic. Acum, privind macaraua care se opri la baza clădirii lungi din cărămidă, în stânga fostelor rampe de încărcare, sentimentul îi reveni. Parcă ar fi intrat în ultimul capitol al unui roman polițist de Ellery Queen, în care toți participanții au fost adunați pentru a li se explica modul de comitere a crimei și pentru a fi demascat vinovatul. În curând, cineva – cel mai probabil, Steve Ordner – avea să se desprindă din mulțime, să arate spre el și să strige: *El este de vină! Bart Dawes! El a ucis „Panglica Albastră"*! Iar în clipa aceea, el și-ar fi scos pistolul pentru a-și reduce la tăcere acuzatorul, însă ar fi fost ciuruit de gloanțele polițiștilor.

Închipuirea aceea îl tulbură. Privi spre stradă pentru a-şi reveni şi avu în stomac senzaţia pe care o încerci într-un lift care coboară brusc, văzând automobilul Delta 88 verde-închis al lui Ordner, staţionând imediat dincolo de barierele galbene, cu fumul ieşind prin ţevile gemene de eşapament.

Steve Ordner îl privea calm prin geamul polarizat.

În momentul acela, bila pentru demolare pendulă, descriindu-şi arcul de cerc, cu un ţipăt grav, răpăit, iar pâlcul de spectatori icni, când bila lovi peretele de cărămizi şi trecu prin el cu un bubuit surd, ca al unei salve de tun.

Până la ora 16, din „Panglica Albastră" nu mai rămase decât un morman neregulat de cărămizi şi sticlă, prin care răzbăteau la suprafaţă grinzile principale rupte, aidoma scheletului frânt al unui monstru exhumat.

***

Faptele lui de după aceea nu se bizuiseră pe examinarea conştientă a viitorului sau a consecinţelor. Acţionă aproape în aceeaşi stare în care fusese când cumpărase cele două arme de la Magazinul de arme Harvey, cu o lună în urmă. Atât doar că nu mai trebuia să folosească întrerupătorul de circuit, deoarece Freddy amuţise.

Merse la o benzinărie şi făcu plinul cu benzină cu cifră octanică ridicată. Peste zi, norii se adunaseră deasupra oraşului şi buletinele meteo prognozau viscol şi cincisprezece-douăzeci de centimetri de zăpadă. Se întoarse acasă, băgă maşina în garaj şi coborî în beci.

Sub scară se găseau două cutii de carton mari cu sticle returnabile de bere şi apă gazoasă; cele de deasupra erau acoperite cu un strat gros de praf. Unele erau probabil vechi de cinci ani. De vreun an, până şi Mary uitase de existenţa lor şi renunţase să-l mai cicălească să le ducă la magazin pentru a încasa contravaloarea. De fapt, în prezent, cele mai multe

magazine nici măcar nu mai acceptau sticle returnabile. Folosește-le și apoi aruncă-le. Ce mama dracu' !

Puse cutiile una peste alta și le duse în garaj. Când merse în bucătărie pentru a lua un cuțit, o pâlnie și găleata pe care Mary o folosea pentru spălat pe jos, începuse să viscolească.

Aprinse lumina în garaj și desprinse furtunul de grădină din plastic verde din agățătoarea lui, unde fusese făcut colac în a treia săptămână din septembrie. Îi tăie duza pentru stropit, care căzu pe cimentul podelei cu un zăngănit inexpresiv. Măsură un metru și tăie din nou. Împinse restul cu piciorul într-o parte și, pentru o clipă, privi gânditor bucata tăiată. Deșurubă bușonul rezervorului mașinii și introduse furtunul lin, ca un amant delicat.

Văzuse cum se scotea benzina din rezervor și cunoștea principiul, dar n-o făcuse niciodată el însuși. Se pregăti pentru gustul ei, după care supse prin capătul furtunului. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, ci simți doar o rezistență cleioasă, invizibilă, după care gura i se umplu cu un lichid atât de rece și de străin, încât fu nevoit să-și înfrâneze impulsul de a icni și a-l înghiți. Îl scuipă, cu un rictus, continuând să-i simtă gustul pe limbă ca un anume soi de moarte. Aduse furtunul peste găleata lui Mary și dinăuntru țâșni un jet de benzină care bătea în roșu. Jetul se reduse la dimensiunile unui firicel și se gândi că va trebui să reia ritualul. Apoi însă, curgerea se mai înteți și rămase constantă. Benzina se deșerta în găleată cu sunetul urinatului în pisoarul unui closet public.

Scuipă pe podea, își clăti gura cu salivă și scuipă din nou. Era mai bine. Se gândi că, deși se folosise de benzină în aproape toate zilele vieții sale de adult, nu avusese până acum o relație atât de intimă cu ea. Unica ocazie în care o atinsese cu adevărat fusese atunci când umpluse peste preaplin rezervorul micuț al mașinii sale de tuns gazon,

model Briggs & Stratton. Brusc se simți fericit de ceea ce făcea. Până și gustul rezidual din gură i se părea acceptabil.

În timp ce găleata se umplea, reveni în casă (ningea mai tare) și scoase câteva cârpe vechi din dulăpiorul de sub chiuvetă în care Mary ținea obiectele pentru curățenie. Le aduse în garaj și le rupse în fâșii lungi, pe care le întinse pe capota LTD-ului.

Când găleata pentru spălat se umplu pe jumătate, trecu furtunul în găleata de inox în care obișnuia să pună zgură și cenușă pentru a le arunca pe alee, când se anunța polei. În timp ce benzina curgea în ea, aranjă douăzeci de sticle de bere și apă gazoasă în patru șiruri ordonate și le umplu pe trei sferturi, folosind pâlnia. După ce termină, scoase furtunul din rezervor și deșertă găleata de inox în găleata lui Mary. Se umplu aproape până sus.

Îndesă câte un fitil din cârpă în fiecare sticlă, astupându-le complet gâturile. Se întoarse în casă, cu pâlnia. Zăpada acoperea solul cu dâre piezișe, suflate de vânt. Aleea era deja albă. Lăsă pâlnia în chiuvetă și luă capacul găleții din dulăpiorul lui Mary. Îl duse în garaj și-l fixă etanș peste găleata cu benzină. Deschise portbagajul LTD-ului și puse înăuntru găleata. Așeză sticlele cu cocteil Molotov într-una dintre cutii; lipindu-le strâns una de cealaltă, astfel încât să stea perfect vertical, ca niște soldați disciplinați. Puse cutia pe scaunul de lângă șofer, la îndemână. Reveni după aceea în casă, se așeză în fotoliul lui și deschise televizorul Zenith cu modulul Comandă Spațială. Începuse „Filmul de marți". Era un western, cu David Janssen în rolul principal. Lui i se părea că David Janssen era un cow-boy de rahat.

***

După ce filmul se termină, îl privi pe Marcus Welby tratând împotriva epilepsiei o adolescentă cu probleme.

Adolescenta cu probleme cădea în mod repetat în locuri publice. Welby o vindecă. După Marcus, urmă grila de identificare a postului de emisie și două reclame, una pentru Miracle Chopper și una pentru un album muzical care conținea patruzeci și una de melodii favorite aparținând genului negro spiritual, apoi știrile. Meteorologul anunță că avea să ningă toată noaptea și mare parte din ziua de mâine. Îi sfătui pe oameni să stea acasă. Drumurile erau periculoase și cele mai multe utilaje pentru deszăpezire nu aveau să poată ieși pe trasee decât după ora 2 noaptea. Vântul puternic provoca viscol și meteorologul sugeră că, în general, vremea avea să fie păcătoasă pentru cel puțin o zi.

Știrile fură urmate de Dick Cavett. Se uită o jumătate de oră, după care închise televizorul. Așadar, Ordner dorea să-l prindă cu o ilegalitate, da? Ei bine, dacă se-mpotmolea cu LTD-ul după ce o făcea, dorința lui Ordner s-ar fi împlinit. Considera totuși că nu existau șanse în privința asta. LTD-ul era o mașină robustă și pe roțile din spate avea pneuri cu nituri.

Își puse haina, pălăria și mănușile în intrarea bucătăriei și rămase locului o clipă. Se întoarse prin casa bine încălzită, o privi cu atenție – masa din bucătărie, aragazul, tejgheaua din sufragerie cu ceștile de ceai atârnate de stinghia de deasupra, violetele africane de pe polița căminului în living – și simți un val cald de dragoste, un val de dorință de a o proteja. Se gândi la bila pentru demolare vuind prin ea, năruind pereții în mormane de ruine, distrugând ferestrele, vomitând dărâmături pe podele. Nu avea să lase să se întâmple așa ceva. Charlie mersese de-a bușilea peste podelele acelea, făcuse primii lui pași în living, odată căzuse pe scara din față și-i speriase de moarte pe părinți, care se repeziseră, împleticindu-se, spre el. Camera lui Charlie de la etaj fusese transformată în birou de lucru, dar, în încăperea aceea, fiul lui simțise pentru prima dată

durerile de cap, avusese parte de vederea dublă a obiectelor și simțise mirosurile stranii, uneori de friptură de porc, uneori de iarbă arsă, uneori de talaș. După ce Charlie murise, aproape o sută de oameni veniseră acasă, iar Mary îi tratase cu plăcintă cu carne și prăjituri, în living.

Nu, Charlie, gândi el. *Dacă pot, nu se va întâmpla așa.*

***

Ridică ușa garajului și văzu că pe alee se așternuseră deja zece centimetri de zăpadă, ca o pulbere foarte ușoară. Sui în LTD și porni motorul. Rezervorul era plin mai bine de trei sferturi. Lăsă mașina să se încălzească și, așteptând la volan, în strălucirea verzuie și mistică a luminilor bordului, începu să se gândească la Amie Walker. Pur și simplu, o bucată de furtun... nu era chiar așa rău. Ar fi fost ca și cum ai fi adormit. Citise undeva că așa era intoxicarea cu monoxid de carbon. Ba chiar îți aducea culoare în obraji, astfel încât arătai rumen și sănătos, plesnind de vitalitate și energie. Era...

Începu să tremure, cu fulgul mișcându-se iar înainte și înapoi pe lespedea lui de mormânt, și deschise încălzirea. Când înăuntru se făcu cald și el încetă să mai tremure, băgă în marșarier și ieși cu spatele din garaj. Auzi benzina clipocind în găleata lui Mary și-și dădu seama că uitase ceva.

Opri motorul și trase frâna de mână, apoi se întoarse în casă. În sertarul tejghelei era o cutie de carton în care erau chibrituri și-și umplu buzunarele hainei cu vreo douăzeci de plicuri. După aceea, ieși.

***

Străzile erau foarte alunecoase.

În unele locuri, pe sub zăpada proaspăt depusă erau petice de gheață și o dată, când frână la semaforul de la

intersecția dintre Crestallen și Garner, LTD-ul derapă în lateral. Când izbuti să oprească derapajul, inima îi bubuia înfundat sub coaste. Ceea ce făcea, era într-adevăr o nebunie. Cu benzina pe care o avea în portbagaj, dacă-l lovea ceva în spate, îl puteau râcâi cu șpaclul și îngropa într-o cutie de conserve pentru câini.

Mai bine decât sinuciderea. Sinuciderea este un păcat de moarte.

Cel puțin așa afirma doctrina catolică. Nu credea totuși că avea să fie lovit. Traficul se redusese până aproape de dispariția completă și nu văzu nici măcar un echipaj de poliție. Probabil că toate parcaseră pe străduțe lăturalnice, la adăpost.

Viră precaut pe promenada Kennedy, căreia bănuia că avea să-i spună întotdeauna strada Dumont, așa cum se numise înainte ca o ședință specială a Consiliului Municipal să-i schimbe denumirea în ianuarie 1964. Promenada Dumont/Kennedy mergea din Westside până în centru și pe trei kilometri era aproximativ paralelă cu șantierul derivației 784. Avea să meargă pe ea un kilometru și jumătate, după care să cotească la stânga pe Grand. După vreo opt sute de metri, strada Grand dispărea, la fel ca vechiul cinematograf Grand, odihnească-se-n pace ! Până în vara viitoare, Grand urma să renască sub forma unui pasaj suspendat (unul dintre cele trei despre care-i pomenise lui Magliore), dar n-ar mai fost aceeași stradă. În loc să vezi cinematograful în dreapta, ai vedea doar șase – sau opt ? – benzi de trafic gonind pe dedesubt. Asimilase foarte multe despre derivația autostrăzii, de la radio, televizor și din presa zilnică, nu în urma unui efort realmente conștient, ci prin osmoză. Poate că stocase toate materialele acelea în mod instinctiv, așa cum o veveriță depozitează alune. Știa că firmele de construcții care contractaseră derivația terminaseră cu lucrările de iarnă, dar mai știa și că se așteptau să încheie

toate demolările (*demolări*, ăsta-i un termen pentru tine, Fred... dar Fred nu ridică mănuşa) intravilane până la sfârşitul lunii februarie. Ele includeau şi Crestallen West. Cumva, era o ironie a sorţii. Dacă el şi Mary s-ar fi aflat la un kilometru şi jumătate mai departe, nu ar fi fost afectaţi de demolare decât spre sfârşitul primăverii – luna mai sau începutul lunii iunie 1974. Şi dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar călări bidivii poleiţi cu aur. Din observaţii personale *conştiente*, mai ştia că cele mai multe utilaje de construcţii fuseseră aduse sub locul unde fusese ucisă strada Grand.

Intră pe Grand şi spatele maşinii încercă să fugă de sub el. Se lăsă dus de derapaj, înşelând automobilul, amăgindu-l cu mâinile şi LTD-ul toarse mai departe, trecând prin zăpadă aproape neatinsă – urmele lăsate de ultima maşină care trecuse pe aici erau deja estompate. Cumva, vederea unei cantităţi atât de mare de nea proaspătă îl făcu să se simtă mai bine. Era bine să se mişte, să *facă ceva*.

Mergând pe Grant, fără grabă, cu 40 km/h, gândurile sale plutiră spre Mary şi conceptul de păcat, păcatul de moarte şi păcatul ce poate fi iertat. Ea se născuse şi crescuse într-o familie catolică, urmase un gimnaziu parohial şi, cu toate că până se cunoscuseră, abandonase majoritatea conceptelor religioase – cel puţin, din punct de vedere intelectual –, unele doctrine fundamentale îi rămăseseră în suflet, cele care ţi se infiltrează pe furiş. Aşa cum spusese chiar Mary, călugăriţele îi aplicaseră şase straturi de lac şi trei de ceară. După avort, maică-sa trimisese un preot la spital, ca Mary să se spovedească, iar ea izbucnise în plâns când îl văzuse. Fusese alături de ea când sosise preotul cu artoforul, şi plânsetele soţiei lui îi sfâşiaseră inima aşa cum numai un lucru o mai făcuse de atunci.

Odată, la cererea lui, ea înşirase o listă întreagă de păcate de moarte şi care puteau fi iertate. Deşi le învăţase

la orele de catehism, cu douăzeci-douăzeci şi cinci, ba chiar treizeci de ani în urmă, lista păruse (cel puţin, pentru el) completă şi perfectă. Exista totuşi o problemă de interpretare pe care el n-o putea lămuri. Uneori un act constituia un păcat de moarte, alteori acelaşi act era doar un păcat de iertat. Părea că ar fi depins de starea sufletească a făptaşului. *Voinţa conştientă de a face rău.* Era ceva ce-i spusese ea în discuţiile acelea purtate cu atâta timp în urmă sau i-o şoptise Freddy în ureche chiar acum ? Îl nedumerea, îl îngrijora. *Voinţa conştientă de a face rău.*

În cele din urmă, el considerase că depistase cele două păcate supreme, cele mai de neiertat: sinuciderea şi crima. Pe de altă parte, o conversaţie ulterioară – o purtase oare cu Ron Stone ? da, credea că da – începeţoşase şi jumătate din convingerea respectivă. Potrivit spuselor lui Ron (băuseră împreună parcă într-un bar, cu vreo zece ani în urmă), uneori crima în sine era doar un păcat de iertat. Sau poate că nu era chiar deloc un păcat. Dacă plănuiai cu sânge rece să ucizi pe cineva care-ţi violase nevasta, aşa ceva s-ar putea să fi fost la limită un păcat de iertat. Iar dacă ucideai pe cineva *într-un război drept* – exact acelea fuseseră cuvintele lui Ron, aproape că-l putea auzi rostindu-le într-un bar imaginar –, atunci nu era deloc un păcat. Potrivit spuselor lui Ron, toţi soldaţii americani care uciseseră nazişti şi japonezi n-aveau să păţească nimic după ce va suna trâmbiţa Judecăţii de Apoi.

În felul acesta, rămâneau numai sinuciderea şi sinucigaşul, cuvântul acela şuierat.

Se apropia de şantier. Zări bariere vopsite în alb-negru având deasupra discuri reflectorizante şi indicatoare portocalii care străluceau puternic şi fulgerător în lumina farurilor sale. Unul dintre ele anunţa:

DRUM ÎNCHIS TEMPORAR

Altul anunța:

OCOLIRE – RESPECTAȚI INDICATOARELE

Altul anunța:

ZONĂ DE DETONARE!
ÎNCHIDEȚI EMIȚĂTOARELE RADIO

Opri, puse schimbătorul de viteze în punctul mort, aprinse luminile de avarie și coborî din mașină. Porni spre barierele vopsite în alb-negru. Indicatoarele portocalii făceau ca ninsoarea să pară mai deasă și absurd colorată.

Își amintea, de asemenea, că fusese derutat în privința dezlegării de păcate. La început, crezuse că era destul de simplu: Dacă săvârșeai un păcat mortal, erai condamnat pieirii, damnat. Puteai să te rogi Fecioarei Maria până-ți cădea limba din gură, fiindcă tot în iad aveai s-ajungi. Mary spunea însă că lucrurile nu stăteau întotdeauna așa. Existau spovedanie, căință, o nouă binecuvântare și așa mai departe. Totul era foarte derutant. Hristos spusese că orice ucigaș de oameni nu are parte de viață veșnică, dar tot El spusese că oricine va crede în Mine o să aibă viață veșnică. *Oricine*. Se părea că în doctrinele biblice existau tot atâtea fisuri, cât și într-un act de cumpărare întocmit de un avocat escroc. Cu excepția sinuciderii, desigur. Nu puteai să te spovedești pentru sinucidere, să te căiești pentru sinucidere sau să regreți sinuciderea, fiindcă actul acela în sine reteza coarda de argint și te lăsa să te îndrepți spre orice alte lumi existente. Și...

Și oricum, de ce se gândea el la asta? Nu intenționa să omoare pe nimeni și, cu certitudine, nu intenționa să se sinucidă. Nici măcar nu se gândise la sinucidere. Cel puțin, nu se gândise până de curând.

Se uită peste barierele vopsite în alb-negru și simți un fior de gheață în suflet.

Utilajele erau acolo, cu capotele acoperite de nea, dominate de macaraua cu bila pentru demolare. În imobilitatea ei amenințătoare, căpătase o dimensiune teribilă. Cu structura ei scheletică ridicându-se în bezna viscolită, îi reamintea de o insectă – călugărița – care intrase într-o perioadă necunoscută de contemplare hibernală.

Dădu la o parte o barieră. Era foarte ușoară. Se întoarse la mașină, se sui la volan și băgă în viteza întâi. Înaintă foarte încet peste marginea drumului și coborî panta în care roțile utilajelor grele săpaseră făgașe după atâtea veniri și plecări. Din cauza pământului neacoperit de dedesubt, tendința de patinare a automobilului greu se redusese. Când ajunse jos, scoase din nou din viteză și stinse farurile. Urcă panta, gâfâind și puse bariera la locul ei. După aceea, coborî.

Deschise portbagajul LTD-ului și scoase găleata lui Mary. Deschise portiera din dreapta și așeză găleata sub cutia cu bombe incendiare. Desfăcu atent capacul alb al găleții și, fredonând în șoaptă o melodie, înmuie fiecare fitil în benzină. După ce termină, duse găleata cu benzină la macara și urcă în cabina care nu era încuiată, fiind atent să nu alunece. Era surescitat acum, inima îi bătea repede și gâtul îi era încordat și uscat de o exaltare amară.

Turnă benzină peste scaun, peste comenzi și peste cutia de viteze. Ieși pe pragul îngust și nituit care înconjura capota motorului macaralei și turnă restul benzinei peste ea. Izul de hidrocarburi umplu aerul. Mănușile i se îmbibară, udându-i mâinile și amorțindu-le aproape imediat. Sări jos, își scoase mănușile și le puse în buzunarele paltonului. Primul plic de chibrituri îi căzu dintre degete, care i se păreau simple bucăți de lemn. Izbuti să nu scape al doilea plic, dar vântul stinse primele două chibrituri pe care le scăpărase.

Se întoarse cu spatele la vânt, ghemuindu-se protector asupra capacul plicului și reuși să păstreze un chibrit aprins. Îl atinse de fosforul celorlalte, și ele șuierară, aprinzându-se. Azvârli chibriturile arzânde în cabină.

La început, crezu că se stinseseră, deoarece nu văzu nimic. Apoi auzi un sunet încet de explozie – *flump* ! – și focul se revărsă din cabină într-o pală furioasă, silindu-l să se retragă doi pași. Își feri ochii înaintea florii portocaliu-strălucitor care îmbobocea acolo.

Un braț de foc se întinse din cabină, ajunse la capota motorului, se opri o clipă, parcă reflectând, după care se furișă înăuntru. De data aceasta, explozia nu mai fu slabă. KAPLUUM ! Brusc, capota se înălță în văzduh, ridicându-se dincolo de raza lui vizuală, legănându-se și rotindu-se. Ceva îi șuieră pe lângă cap.

Arde, gândi el. *Într-adevăr, arde* !

Începu să execute un dans târșâit în bezna înflăcărată, cu chipul contorsionat într-un extaz atât de măreț, încât i se păru că trăsăturile aveau să i se spargă în cioburi și să cadă pe jos într-un milion de bucățele zâmbitoare. Degetele i se încleștară în pumni pe care-i agită deasupra capului.

— *Uraaa* !

Urla în vânt și vântul îi răspundea prin urlete.

— *Uraaa, futu-i maica mă-sii, uraaa* !

Se repezi după LTD, ocolindu-l, și lunecă în zăpadă, căzu și probabil că asta îi salvă viața, deoarece în clipa aceea rezervorul cu motorină al macaralei explodă, proiectând bucăți pe o rază de cincisprezece metri. O schijă fierbinte de metal se izbi violent de geamul din dreapta al LTD-ului și făcu o gaură stelată în geamul securizat, lărgindu-se spre exterior într-o rețea de fisuri, ca plasa unui păianjen dement.

Se sculă de jos, plin de zăpadă pe față și pe piept, și se grăbi să suie la volan. Își puse mănușile – amprentele! – dar, după aceea, uită complet de orice precauție. Porni mașina cu degete care abia puteau simți cheia de contact, apoi apăsă puternic pedala acceleratiei, „călcând-o la blană" așa cum spuneau când fuseseră puști și lumea era tânără, cu partea din spate a break-ului legănându-se la stânga și la dreapta. Macaraua ardea puternic, mai tare decât și-ar fi imaginat vreodată, cabina era un infern, și parbrizul cel mare dispăruse complet.

— Atmosferă incendiară! răcni el. Incendiară *rău*, Freddy!

Derapă cu LTD-ul în fața macaralei, și lumina flăcărilor îi schiță bicolor fața, ca o mască de Halloween. Lovi cu degetul arătător drept în tabloul de bord, nimerind bricheta din a treia încercare. Utilajele pentru construcție erau în stânga și-și coborî geamul. Găleata pentru spălat a lui Mary se rostogolea înainte și înapoi pe podea, iar sticlele de bere și apă minerală zornăiau, pălăvrăgind agitate, ciocnindu-se între ele, când break-ul se hurducă peste terenul înghețat și brăzdat de făgașe.

Bricheta țâșni din locaș cu un pocnet și el apăsă puternic cu ambele picioare pe frână. Break-ul derapă, descriind un arc de cerc, și se opri. Scoase bricheta din mufă, luă o sticlă din cutie și lipi bobina strălucitoare de fitil. Acesta luă foc, și el aruncă sticla. Se sparse de șenila acoperită cu noroi înghețat a unui buldozer și flăcările se revărsară, viu colorate. Împinse bricheta înapoi în mufă, mai parcurse vreo șapte metri și aruncă alte trei sticle spre forma întunecată a unui excavator. Una își rată ținta, alta lovi un flanc al utilajului și împroșcă benzina arzătoare în zăpadă, inofensiv, dar a treia pătrunse exact în cabină.

— *Punct ochit, punct țintit în gura mă-sii*! zbieră el.

Alt buldozer. Un excavator mai mic. Ajunse după aceea la o rulotă pe cricuri. Deasupra uşii era un anunţ:

LANE CONSTRUCTION CO.
Birou de şantier
PENTRU ANGAJĂRI, NU VĂ ADRESAŢI AICI!
Vă rugăm, ştergeţi-vă pe picioare

Aduse LTD-ul cât mai aproape şi azvârli patru sticle incendiare spre fereastra mare de lângă uşă. Toate pătrunseră înăuntru; prima dintre ele sparse geamul şi târî cu ea perdeaua incendiată.

Dincolo de rulotă se afla o autofurgonetă. Coborî din LTD, încercă portiera autofurgonetei din dreapta şoferului şi constată că nu era încuiată. Aprinse fitilul uneia dintre bombele sale şi o aruncă înăuntru. Flăcările se repeziră flămânde peste bancheta din spate.

Reveni în maşină şi văzu că-i mai rămăseseră doar patru sau cinci sticle. Merse mai departe, tremurând de frig, cu nasul curgându-i, duhnind a benzină, rânjind.

Un excavator cu aburi. Aruncă restul bombelor spre el, fără să-i provoace vreo pagubă, până ce ultima detonă una dintre şenile, smulgându-i roata de antrenare din spate.

Bâjbâi din nou prin cutie, îşi aminti că era goală şi privi în oglinda retrovizoare.

— Să-mi *bag* picioarele! răcni el. Să-mi *bag*, *bag* picioarele, Freddy, bulangiule!

Înapoia lui, în bezna sufocată de ninsoare, se distingea o linie de incendii izolate aidoma balizelor unei piste din aeroport. Flăcările răbufneau nebuneşte prin ferestrele rulotei cu birouri. Autofurgoneta era o sferă de foc. Cabina excavatorului se transformase într-un cazan portocaliu. Dar adevărata capodoperă rămânea macaraua,

deoarece era un far vuitor de lumină galbenă, o torță sfârâitoare în mijlocul șantierului.

— *Na, demolare, futu-vă-n neam*! urlă el.

O urmă de rațiune începu să-i revină. Nu îndrăzni să se întoarcă prin locul pe unde intrase. Poliția avea să pornească încoace în scurt timp, dacă nu o și făcuse deja. Plus pompierii. Ar fi putut s-o șteargă înainte de apariția lor sau rămăsese blocat aici?

Heron Place... poate c-ar fi putut să iasă la Heron Place. Ar fi însemnat să urce o pantă de 25, poate chiar de 30 de grade, și să treacă printr-o barieră a Departamentului autostrăzi, dar balustradele laterale nu mai existau. Se gândi că ar fi fost posibil s-o facă. Da. *Putea* s-o facă. În noaptea asta putea să facă orice.

Șofă LTD-ul pe fundația nefinisată a învelișului de asfalt, derapând și patinând, folosind doar luminile de poziție. Când zări lămpile stradale din Heron Place deasupra și în dreapta lui, ambală mai mult și privi acul vitezometrului îndreptându-se spre cifra cincizeci, în timp ce se îndrepta spre taluz. Avea 65 km/h când ajunse la baza pantei și se năpusti în sus. Cam la jumătatea urcușului, roțile din spate începură să piardă tracțiune și trecu într-o treaptă de viteze inferioară. Vuietul motorului deveni mai grav, și mașina se opinti înainte. Aproape că trecuse cu botul peste muchia superioară a pantei, când roțile porniră să patineze iarăși, mitraliind spre înapoi zăpadă, pietricele și bucăți de pământ înghețat. Pentru un moment, fu în impas, după care simpla inerție a LTD-ului – cuplată, poate, cu puterea voinței sale – purtă automobilul pe terenul plat.

Botul mașinii izbi bariera vopsită în alb-negru, care se răsturnă într-un troian de zăpadă, transformându-se într-un bulgăre de vată-de-zahăr desprins din vise. Trecu peste bordură și fu șocat să-și dea seama că revenise pe o stradă

obișnuită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Schimbă viteza și merse încet, cu 50 km/h.

Se pregătea să se îndrepte spre casă, când își aminti că avea să lase urme pe care plugurile sau ninsoarea nu aveau să le șteargă pentru două ore sau mai bine. În loc să cotească pe Crestallen, continuă pe Heron Place până la strada River, apoi ieși în Ruta 7. După întețirea ninsorii, circulația fusese slabă pe aici, totuși pe șosea trecuseră destule mașini pentru a transforma zăpada de pe asfalt într-un vălmășag afânat și neregulat.

Se alătură făgașelor lăsate de celelalte mașini care mergeau spre est și mări viteza până la 65 km/h.

Parcurse cincisprezece kilometri pe Ruta 7, după care reveni în oraș și merse spre Crestallen. Apăruseră deja pluguri, care mergeau prin noapte, aidoma unor gigantici buldogi portocalii cu ochi galbeni arzători. În câteva rânduri, privi spre șantierul derivației 784, dar nu putu distinge nimic prin viscol.

La jumătatea drumului spre casă, își dădu seama că, deși ridicase toate geamurile și încălzirea funcționa la maximum, în mașină era tot frig. Se uită înapoi și văzu gaura neregulată din geamul din spate. Pe banchetă erau cioburi și zăpadă.

Când naiba s-a-ntâmplat asta? se întrebă, stupefiat. Pur și simplu, nu-și aducea aminte.

Pătrunse pe strada lui prin capătul nordic și se îndreptă direct spre casă. O văzu așa cum o lăsase; lumina din bucătărie era singura care strălucea în această porțiune întunecată a străzii. În fața casei nu staționa nici o mașină de poliție, dar ușa garajului rămăsese deschisă, iar asta fusese pur și simplu prostie curată. Întotdeauna când ninge, închizi ușa garajului. De asta ai garaj, pentru ca vremea rea să nu-ți strice lucrurile. Așa obișnuia să spună taică-său. Taică-său

murise într-un garaj, exact ca fratele lui Johnny, doar că Ralph Dawes nu se sinucisese. Avusese un accident cerebral. Un vecin îl găsise cu foarfecele de tuns iarba în mâna stângă care începuse să înțepenească și cu o piatră de polizor lângă mâna dreaptă. O moarte în suburbii. Doamne Dumnezeule, trimite sufletul acestui alb într-un rai unde nu există pir și unde negrii știu întotdeauna să fie la locul lor!

Intră cu break-ul în garaj, coborî ușa și intră în casă. Tremura din tot corpul, de oboseală și ca reacție la ceea ce făcuse. Era ora 3:15. Își atârnă paltonul și pălăria în debaraua din hol și tocmai îi închidea ușa, când simți un fulger fierbinte de groază, la fel de puternic ca un pahar de scotch whiskey sec dat peste cap. Bâjbâi disperat prin buzunarele paltonului și răsuflă șuierat când găsi mănușile, încă îmbibate de benzină, transformate în ghemotoace ude.

Se gândi să-și facă o cafea, dar abandonă ideea. Avea o durere de cap oribilă, cu pulsații, cauzată probabil de vaporii de benzină și sporită de cursa înspăimântătoare prin noaptea viscolită. Urcă în dormitor, își scoase hainele și le aruncă pe un scaun, fără să se mai sinchisească să le împăturească. Crezuse că avea să adoarmă imediat ce punea capul pe pernă, dar nu se întâmplă așa. Acum, când ajunsese acasă și, probabil, în siguranță, insomnia îl înhăță și rămase cu ochii deschiși, privind în întuneric. Insomnia aduse în ajutor și teama. Îl vor prinde și-l vor arunca în închisoare. Fotografia lui va apărea în ziare. Oamenii care-l cunoșteau vor clătina din cap și vor discuta pe tema respectivă în cantine și săli de mese. Vinnie Mason îi va spune soției că el știuse de la început că Dawes era nebun. Părinții lui Mary aveau probabil s-o ducă la Reno, unde va obține mai întâi rezidența, apoi divorțul. Poate că-și va găsi pe cineva s-o fute. N-ar fi fost surprins.

Rămase treaz, spunându-și că nu aveau să-l prindă. Purtase mănuși. Nu lăsase amprente. Luase înapoi găleata lui Mary cu capacul alb. Își ascunsese urmele, scăpând de posibilii urmăritori la fel cum un evadat ar fi scăpat de copoi, mergând prin albia unui pârâu. Nici unul dintre gândurile acelea nu-i aduse somnul sau liniștea. Îl vor prinde. Poate că cineva din Heron Place îi văzuse mașina și i se păruse suspect ca un vehicul să fie pe stradă la o oră atât de târzie, într-o noapte cu viscol. Poate că cineva îi notase numărul de înmatriculare și primea chiar în clipa aceasta felicitările poliției. Poate că prelevaseră urme de vopsea de la bariera pentru construcție din Heron Place și îi căutau numele vinovat într-un calculator cu toate înregistrările auto. Poate că...

Se foi și se suci în pat, așteptând ca umbrele albăstrui ale zorilor să pătrundă dansând prin fereastră, așteptând ca un glas kafkian fără trup să strige: *Deschide*! Iar când, în cele din urmă, adormi, o făcu fără să știe, deoarece gândurile continuară mereu, comutând practic fără întrerupere de la rumegarea conștientă la lumea distorsionată a viselor, aidoma unei mașini care trece de la o treaptă de viteză la cea următoare. Chiar și în visele sale, se gândi că era treaz, iar în vise se sinucidea repetat: își dădea foc, își strivea craniul stând sub o nicovală și trăgând de o frânghie, se spânzura, deschidea gazul la toate cele patru ochiuri ale aragazului și la cuptor, se împușca, se arunca pe geam, pășea în calea unui autobuz Ogarul Cenușiu, înghițea pilule, înghițea dezinfectant Vanish pentru closete, își vâra în gură un tub de spray Glade Pine Fresh, apăsa butonul și inhala până ce capul îi plutea spre cer ca balonul unui copil, își făcea harachiri îngenuncheat în confesionalul de la St. Dom, mărturisindu-și sinuciderea unui preot tânăr și buimăcit chiar în timp ce măruntaiele i se revărsau pe banchetă, ca o tocană, căindu-se cu glas tot mai slab și ametit, zăcând în

propriul său sânge şi în cârnaţii aburinzi ai intestinelor. Dar în imaginea cea mai vie, care se repeta la nesfârşit, se văzu la volanul LTD-ului, ambalând uşor motorul în garajul închis, inspirând adânc şi răsfoind un exemplar din *National Geographic*, examinând fotografii cu peisaje din Tahiti şi Aukland şi de la festivalul Mardi Gras din New Orleans, întorcând paginile tot mai lent, până ce duduitul motorului se diminua într-un zumzet dulce şi îndepărtat, iar apele verzui ale Pacificului de Sud îl inundau în căldură legănătoare şi-l purtau în adâncuri argintii.

19 decembrie 1973

Era ora 12:30, când se trezi și coborî din pat. Se simțea ca și cum ar fi fost tras pe roată. Capul îl durea incredibil. Vezica urinară îi plesnea. Simțea în gură un gust de șarpe mort. Când pășea, inima îi bubuia ca o tobă. Nu i se îngăduise nici măcar luxul de a crede (indiferent pentru cât de puțin timp) că visase tot ceea ce-și amintea din noaptea anterioară, deoarece mirosul de benzină părea că-i fusese impregnat în piele și se ridica, dezgustător de puternic din maldărul de haine. Ninsoarea se oprise, cerul era senin și ochii săi implorară iertare soarelui puternic.

Intră în baie, se așeză pe colac și o diaree gigantică se revărsă din el ca un tren expres gonind printr-o haltă pustie. Excrementele căzură în apă în serii dizgrațioase de jeturi și plescăituri, care-l făcură să geamă și să-și coboare capul în palme. Urină fără să se scoale, cu mirosul greu și puturos al produselor finale fetide ale digestiei ridicându-se dens în jur.

Trase apa și coborî pe picioare de lut, luând cu el haine curate. Avea să aștepte până ce duhoarea pestilențială dispărea din baie, după care avea să-și facă duș, poate toată după-amiaza.

Deșertă trei pastile de Excedrin analgezic din flaconul verde de pe policioara de deasupra chiuvetei din bucătărie și le înghiți cu două guri mari de Pepto-Bismol. Puse la fiert apă pentru cafea și-și sparse cana preferată în timp ce

bâjbâia s-o desprindă din cârligul ei. Mătură cioburile, luă altă cană, turnă în ea ness Maxwell House şi intră în living.

Deschise radioul şi baleie frecvenţele, căutând un buletin de ştiri, care, la fel ca poliţia, era de negăsit atunci când aveai nevoie de ele. Muzică pop. Reportaje agricole. Emisiunea „Golden Nugget 'Cause You Dug It". Un talk-show cu ascultătorii. Un program de anunţuri şi oferte. Paul Harvey vânzând asigurări pe viaţă de la compania Banker's. Altă muzică pop. Nici un buletin de ştiri.

Apa pentru cafea fierbea. Lăsă radioul pe unul dintre posturile cu muzică pop, îşi aduse cafeaua la masă şi o bău fără zahăr. La primele două guri îi veni să vomite, dar după aceea îi fu mai uşor.

Începu buletinul de ştiri, mai întâi ştirile naţionale, apoi cele locale.

În timpul nopţii, un incendiu a izbucnit în şantierul derivaţiei şoselei 784, în apropiere de strada Grand. Locotenentul de poliţie Henry King a declarat că este vorba despre un act de vandalism în care s-au folosit probabil bombe cu benzină pentru a incendia o macara, două excavatoare, două buldozere, o autofurgonetă şi biroul de şantier al companiei de construcţii Lane, care a fost complet distrus.

O jubilare la fel de amară şi neagră ca şi gustul ness-ului fără zahăr îi strânse beregata la auzul cuvintelor *complet distrus.*

Avariile suferite de excavatoare şi buldozere au fost minore, potrivit declaraţiei lui Francis Lane, a cărui companie a căpătat un subcontract substanţial în construirea derivaţiei 784, dar se pare că macaraua pentru demolare, evaluată la 60 000$, nu va putea fi reparată mai devreme de două săptămâni.

Două săptămâni ? Doar *atât* ?

Potrivit declaraţiei lui Lane, problema cea mai serioasă o reprezintă distrugerea biroului de şantier, care conţinea fişele de pontaj, registrele de lucru şi nouăzeci la sută din documentele de contabilitate analitică din ultimele trei luni. „Va fi foarte greu să reconstituim totul", a afirmat Lane. „S-ar putea să ne întârzie cu o lună sau chiar mai mult."

Poate că asta era o veste bună. Poate că o lună de întârziere merita efortul.

Potrivit declaraţiei locotenentului King, vandalii au fugit din şantier într-un automobil break, posibil un Chevrolet de ultimul tip. Poliţia aşteaptă orice informaţii din partea persoanelor care au văzut maşina părăsind şantierul prin Heron Place. Francis Lane estimează că daunele totale se ridică la 100 000 $.

Alte ştiri locale: Muriel Reston, membru al Camerei Reprezentanţilor, a apelat din nou...

Închise radioul.

Acum după ce auzise, şi o făcuse la lumina zilei, situaţia părea ceva mai bună. Putea să examineze lucrurile raţional. Bineînţeles, poliţia nu-şi divulgase toate pistele, dar, dacă într-adevăr căuta un Chevrolet, nu un Ford, şi dacă solicita ajutorul martorilor oculari, atunci poate că el se afla în siguranţă, cel puţin deocamdată. Iar dacă existase un martor ocular, n-ar fi putut schimba lucrurile oricâte griji şi-ar fi făcut.

Trebuia să arunce găleata de spălat a lui Mary şi să deschidă uşa garajului, ca să iasă mirosul de benzină. Să inventeze o poveste pentru a explica geamul spart din spate, dacă l-ar fi întrebat cineva. Şi, cel mai important, să încerce să se pregătească psihic pentru o vizită a poliţiei. Ca ultim locuitor al străzii Crestallen West, putea fi perfect logic ca

polițiștii să-l verifice. Și n-ar fi trebuit să iscodească foarte mult în trecutul lui pentru a afla că se comportase straniu. Nenorocise spălătoria. Soția îl părăsise. Un fost coleg de serviciu îi trăsese un pumn într-un magazin. Și, desigur, avea un break, chiar dacă nu era Chevrolet. Toate acestea erau detalii suspicioase. Totuși, nici unul nu reprezenta o dovadă.

Iar dacă descopereau dovezi, bănuia că avea să meargă la închisoare. Pe de altă parte, existau și locuri mai rele decât închisoarea. Închisoarea nu era capătul lumii. Aveau să-l pună la muncă și să-l hrănească. N-ar mai fi trebuit să-și facă griji despre ce se va întâmpla după ce se vor termina banii de asigurare. În mod cert, existau foarte multe lucruri mai rele decât închisoarea. De exemplu, sinuciderea. Sinuciderea era mult mai rea. Sui la etaj și-și făcu duș.

Mai târziu în după-amiaza aceea, o sună pe Mary. Îi răspunse mama ei și plecă s-o caute pe Mary, pufnind. Glasul lui Mary se auzi însă aproape vesel.

— Bună, Bart. Îți urez Crăciun fericit, în avans. Despre ce-i vorba ?

— Păi, am niște cadouri... niște fleacuri, pur și simplu... pentru tine, nepoate și nepoți. Mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni undeva, să ți le dau. N-am ambalat cadourile copiilor...

— Le pot ambala și eu. Nu trebuia totuși să faci așa ceva. Nu lucrezi.

— Dar lucrez în direcția asta, replică el.

— Bart, te-ai... ai făcut ceva cu chestia aia despre care am vorbit ?

— Psihiatrul ?

— Da.

— Am telefonat la doi. Unul este complet ocupat până-n iunie. Celălalt este în Bahamas și se-ntoarce abia la sfârșitul lui martie. A zis că m-ar putea programa atunci.

— Cum îi cheamă ?

— Cum îi cheamă ? Să fiu sincer, cred c-ar trebui să mă mai uit o dată, ca să-mi reamintesc. Cred că pe primul îl chema Adams. Nicholas Adams.

— Bart..., rosti ea pe un ton trist.

— Sau este posibil să fi fost Aarons, continuă el iute.

— Bart, repetă ea.

— Bine, crede ce vrei. Oricum așa o să faci.

— Bart, dacă te-ai...

— Cum rămâne cu cadourile ? Te-am sunat să vorbim despre cadouri, nu despre blestematul ăla de doctor de *nebuni*.

Ea suspină.

— Nu poți să le aduci tu, vineri ? Aș putea...

— De ce, ca ai tăi să-l poată angaja pe Charles Manson[1] să m-aștepte la ușă ? Haide să ne-ntâlnim pe teren neutru, de-acord ?

— Nu vor fi aici, răspunse ea. Vor petrece Crăciunul cu Joanna.

Joanna St. Claire era verișoara lui Jean Calloway și locuia în Minnesota. Fuseseră prietene apropiate în copilărie (în epoca de acalmie plăcută dintre războiul din 1812 și începutul războiului civil, se gândea el uneori), dar, în iulie, Joanna suferise un accident cerebrovascular. Se străduia să depășească momentul, însă Jean le spusese că medicii afirmaseră că putea să moară oricând. Trebuie să fie drăguț, gândi el, să ai în cap o bombă cu ceas, ca asta. Salut, bombă, azi va fi ? Te rog, nu azi. Încă n-am terminat ultimul roman al Victoriei Holt[2].

— Bart ? Ai închis ?

1. Charles Manson (n. 1934), lider de cult și ucigaș american (n. t.).

2. Pseudonimul lui Eleanor Alice Burford (1906–1993), autoare britanică de romane istorice (n. t.).

— Nu. Mă gândeam.
— Ora unu îți convine?
— E perfect.
— Mai era ceva?
— Nu, nu...
— Ei bine, atunci...
— Ai grijă, Mary.
— Bine. La revedere, Bart.
— La revedere.

Închiseră, și el reveni în bucătărie să-și pregătească ceva de băut. Femeia cu care tocmai vorbise la telefon nu era aceeași care stătuse înlăcrimată pe canapeaua din living cu mai puțin de o lună în urmă, implorând un motiv pentru a explica valul *tsunami* care tocmai măturase semeț prin viața ei ordonată, distrugând munca de douăzeci de ani și lăsând numai câteva bețe frânte ce se înălțau deasupra inundației și noroiului. Era uluitor. Clătină din cap, gândindu-se la asta, așa cum ar fi clătinat din cap dacă ar fi aflat că Iisus se pogorâse din ceruri și-l purtase pe Richard Nixon în rai într-un car de foc. Ea se regăsise. Mai mult chiar, ea regăsise o persoană pe care el realmente abia o cunoștea, o fată-femeie de care abia își amintea. Precum un arheolog, ea excavase persoana aceea, care era cu articulațiile niței cam înțepenite după depozitarea îndelungată, dar încă în stare perfectă de funcționare. Articulațiile aveau să-și dea drumul și persoana nouă-veche avea să redevină o femeie întreagă, poate cu cicatrice de pe urma aducerii la suprafață, totuși fără să fie serios afectată. El o cunoștea poate mai bine decât credea ea și putuse să-și dea seama, pur și simplu numai din tonul vocii ei, că se apropia tot mai mult de ideea divorțului, de ideea unei rupturi definitive de trecut... o fractură care avea să se vindece bine, fără să lase nici urmă de șchiopătat. Ea avea treizeci și opt de ani. Jumătate din

viață i se întindea încă înainte. Nu existau copii care să fie mutilați cu nepăsare în accidentul rutier al căsniciei. El nu va propune divorțul, dar nu i se va opune dacă o făcea ea. Invidia noua ei persoană și noua ei frumusețe. Iar dacă, peste zece ani, ea ar fi considerat căsătoria aceea ca pe un coridor lung și întunecat care dusese spre lumina soarelui, lui i-ar fi părut rău pentru asta, însă n-ar fi putut s-o învinuiască. Nu, n-ar fi putut s-o învinuiască.

21 decembrie 1973

Îi dăduse cadourile în livingul ticăitor, cu bronzuri aurite, al lui Jean Calloway, iar conversația ce urmase fusese șchioapă și stângace. Nu fusese niciodată singur cu ea în încăperea aceasta și continua să aibă impresia că ar trebui să se îmbrățișeze și să se sărute. Era un reflex rotulian ruginit, care-l făcea să se simtă ca o supraimpresiune proastă a tânărului care fusese în colegiu.

— Ți-ai decolorat părul ? o întrebă.

— Nițel, strânse ea ușor din umeri.

— Îți stă bine. Te face mai tânără.

— Tu încărunțești la tâmple, Bart. Îți dă un aer distins.

— Rahat, mă face s-arăt ca un senil.

Ea râse – puțin prea ascuțit – și se uită la cadourile de pe măsuța din lateral. El ambalase acul în formă de bufniță, lăsând jucăriile și cutia de șah în seama ei. Păpușile priveau inexpresiv către tavan, așteptând ca mâinile unei fetițe să le aducă la viață.

Se uită la Mary. Ochii lor se încrucișară cu seriozitate pentru un moment și el se gândi că ea avea să pronunțe ceva irevocabil și i se făcu frică. Apoi cucul țâșni din ceas, anunțând ora 13:30, și amândoi tresăriră, după care izbucniră în râs. Clipa aceea trecuse. El se sculă, pentru ca așa ceva să nu se mai întâmple. Salvat de un cuc zănatic, se gândi. Se potrivește la fix.

— Trebuie să plec, îi spuse.

— Ai vreo întâlnire ?

— Un interviu pentru o slujbă.

— Serios ? păru ea bucuroasă. Unde ? Cine ? Cât ?

El râse şi clătină din cap.

— Mai există încă o duzină de solicitanţi care au şanse la fel de bune ca mine. O să-ţi spun după ce o capăt.

— Eşti sigur de tine.

— Normal.

— Bart, ce faci de Crăciun ?

Părea preocupată şi solemnă, iar el îşi dădu seama brusc că pe buzele ei fusese tot timpul invitaţia la cina de Crăciun, nu la tribunalul de divorţ cu ocazia noului an. Dumnezeule ! Aproape că izbucni în râs.

— O să cinez acasă.

— Poţi să vii aici, zise ea. N-am fi decât noi doi.

— Nu, răspunse el gânditor şi repetă mai ferm: Nu. În timpul sărbătorilor, emoţiile au tendinţa de a scăpa de sub control. Altă dată.

Ea încuviinţă din cap, la fel de gânditor.

— Cinezi singură ? o întrebă.

— M-aş putea duce la Bob şi Janet. Vorbesc serios – eşti sigur ?

— Da.

— Bine...

Părea însă uşurată.

Merseră împreună spre uşă şi schimbară un sărut fără viaţă.

— O să te sun, spuse el.

— Să nu uiţi.

— Salută-l pe Bobby din partea mea.

— O să-l salut.

La jumătatea drumului spre maşină, ea îl strigă:

— Bart! Bart, stai un minut!

Se întoarse aproape temător.

— Era cât pe-aici să uit, zise ea. A telefonat Wally Hamner și ne-a invitat la petrecerea lui de revelion. Am acceptat, dar dacă tu nu vrei să...

— Wally?

Se încruntă. Walter Hamner era probabil singurul lor prieten din partea opusă a orașului. Lucra pentru o agenție de publicitate locală.

— Nu știe că suntem... separați?

— Știe, dar îl cunoști prea bine pe Walt. Chestii de-astea nu-l deranjează cine știe ce.

Era adevărat, nu-l deranjau. Zâmbi, pur și simplu gândindu-se la Walter. Întotdeauna amenința că va părăsi domeniul reclamelor în favoarea proiectării de construcții civile. Compunea poezioare obscene și parodii chiar mai obscene ale unor cântece la modă. Divorțase de două ori și de fiecare dată cu tinichele de coadă. Acum era impotent, dacă dădeai crezare bârfelor, iar el credea că bârfele erau probabil adevărate. De cât timp nu-l mai văzuse pe Walt? De patru luni? De șase? Oricum, trecuse prea multă vreme.

— S-ar putea să fie amuzant, spuse, și în clipa aceea îi veni un gând.

Ea îi cercetă chipul în felul ei vechi, dintotdeauna, și adăugă:

— Nu va fi nimeni de la spălătorie.

— Wally și Steve Ordner se cunosc.

— Da, sigur că da, dar *el*...

Ridică din umeri, pentru a-i arăta cât de improbabil considera ca *el* să fie acolo, apoi își continuă gestul prinzându-și umerii cu palmele și cutremurându-se. Erau – 4°C.

— Intră imediat în casă, îi spuse. O să-ngheți, prostuțo.

— Vrei să vii?

— Nu ştiu. Va trebui să mă gândesc.

O sărută iarăşi, de data aceasta mai apăsat, şi ea îi răspunse în acelaşi fel. Într-un astfel de moment, el putea să regrete totul... însă regretul era îndepărtat, clinic.

— Crăciun fericit, Bart! zise ea şi văzu că lăcrima.

— La anul va fi mai bine, rosti el fraza liniştitoare, dar fără nici un înţeles esenţial. Intră, până nu faci pneumonie!

Ea intră, şi el porni maşina, gândindu-se la petrecerea de revelion a lui Wally Hamner. Credea că se va duce.

24 decembrie 1973

În Norton, găsi un atelier auto micuț, care-i putea înlocui geamul spart din spate pentru nouăzeci de dolari. Când îl întrebă pe mecanic dacă lucra în ajunul Crăciunului, acesta îi răspunse:

— Bineînțeles că da, ce dracu', pentru bani lucrez oricând.

Pe drum, se opri la o spălătorie automată din lanțul U-Wash-It și-și puse hainele în două mașini de spălat. În mod reflex, roti agitatoarele ca să vadă în ce stare erau amortizoarele, apoi le încărcă atent, astfel încât fiecare mașină să stoarcă (în spălătoriile automate se zicea să „centrifugheze la uscat") fără să descentreze excesul de încărcătură. Se opri și surâse ușor. Poți să iei băiatul din spălătorie, Fred, dar nu poți lua spălătoria din băiat. Este, Fred? Oh, mai du-te-n mă-ta!

***

— I-o gaură serioasă, zise mecanicul, examinând geamul acoperit cu pânza de păianjen.

— Un puști a aruncat cu un bulgăre de zăpadă, îi spuse. Da-n mijlocul bulgărelui era o piatră.

— Să știi că era, zise mecanicul. Să știi că era!

***

După ce înlocui geamul, reveni la U-Wash-It, își puse hainele în uscător, îl reglă la mediu-fierbinte și băgă treizeci

de cenți în fantă. Se așeză și luă un ziar abandonat de cineva. Singurul client din U-Wash-It era o tânără cu un aer obosit, care avea ochelari cu rame din sârmă și un păr lung, castaniu-roșcat, cu șuvițe blonde. Era însoțită de o fetiță, care făcea o criză de isterie.

— Vreau *sticla*!

— La naiba, Rachel...

— *STICLA*!

— Să știi că tati o să te bată la fundulet când ajungem acasă, îi promise tânăra, încruntându-se. Și s-a terminat cu poveștile dinainte de culcare.

— STIIIIICLAAAA!

De ce oare o tânără ca asta dorește să-și facă șuvițe? se întrebă el și se uită pe ziar. Titlurile anunțau:

PUȚINĂ LUME ÎN BETHLEHEM
PELERINII SE TEM DE TERORIȘTI

În partea de jos a primei pagini, un articol scurt îi atrase privirea și-l citi cu atenție:

WINTERBURGER AFIRMĂ CĂ ACTELE DE VANDALISM NU VOR FI TOLERATE

(*Local*) Ieri, Victor Winterburger, candidatul democrat pentru locul rămas vacant în urma dispariției lui Donald P. Naish, decedat luna trecută într-un accident auto, a afirmat că „într-un oraș american civilizat" nu pot fi tolerate acte de vandalism, precum cel care, miercurea trecută, a provocat pagube în valoare de aproape o sută de mii de dolari în șantierul Rutei 784. Winterburger a făcut declarația la un dineu al organizației veteranilor de război American Legion și a fost aplaudat frenetic.

„Am văzut ce se întâmplă în alte orașe", a spus Winterburger. „Autobuze și vagoane de metrou deteriorate în New York, ferestre sparte și școli scrijelite prostește în Detroit și San Francisco, degradarea localurilor, a muzeelor și a galeriilor publice. Nu trebuie să îngăduim ca țara cea mai mare din lume să fie invadată de huni și barbari."

Poliția a fost chemată în zona străzii Grand a șantierului, unde focuri și explozii fuseseră văzute de

(Continuare în pag. 5, col. 2)

Împături ziarul și-l puse pe un teanc de reviste zdrențuite. Mașina de spălat bâzâia și zumzăia, cu sunete discrete, soporifice. Huni. Barbari. Ei erau hunii. Ei erau spintecătorii, mestecătorii și sfârtecătorii, care alungau oamenii din căminele lor, călcând viețile în picioare, așa cum un băiețel ar fi călcat în picioare un mușuroi de furnici...

Tânăra își târî copila, care continua să zbiere după o sticlă, afară din U-Wash-It. Închise ochii și moțăi, așteptând să i se usuce hainele. După câteva minute, se trezi brusc, crezând că auzise soneria de incendiu, dar era doar un Moș Crăciun de la Armata Salvării care se instalase în fața spălătoriei. Când ieși cu coșul de haine, își deșertă tot mărunțișul din buzunare în tava lui.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu ! zise Moș Crăciun.

25 decembrie 1973

Telefonul îl trezi pe la ora 10. Bâjbâi după aparatul de pe noptieră, duse receptorul la ureche și glasul unei centraliste îi pătrunse energic în somn.

— Acceptați o convorbire cu taxă inversă de la Olivia Brenner ?

Era buimăcit și nu izbuti decât să bolborosească:

— Ce ? Cine ? Dorm...

— Pentru numele lui Dumnezeu ! spuse o voce îndepărtată și vag familiară și atunci știu.

— Da, rosti, o accept.

Oare închisese ? Se ridică într-un cot.

— Olivia ? Tu ești ?

— Vorbiți, vă rog, îl întrerupse centralista, nedorind să-și modifice psalmodia.

— Olivia, tu ești ?

— Eu sunt.

Glasul era îndepărtat și se auzea printre pârâituri.

— Mă bucur c-ai sunat.

— Nu credeam c-o să mai răspunzi.

— Acum m-am trezit. Unde ești ? În Las Vegas ?

— Da, răspunse ea, scurt.

Cuvântul se auzi cu o soliditate straniu de seacă, aidoma unei scânduri groase trântite pe o pardoseală de beton.

— Și... cum este ? Cum îți merge ?

Suspinul ei fu atât de amar, încât semănă de-a dreptul cu un icnet fără lacrimi.

— Nu prea bine.

— Nu?

— În a doua... ba nu, în a treia seară după ce-am ajuns aici, am cunoscut un tip. Am mers la o petrecere și m-am făcut atâât de nasol...

— Droguri? întrebă precaut, știind că era o convorbire interurbană și că guvernul avea urechi peste tot.

— Droguri? repetă ea îmbufnat. Bineînțeles că droguri. O chestie naspa, plină de dextroamfetamină sau așa ceva... Cred c-am fost violată.

Ultimul cuvânt se pierdu în asemenea hal, încât el trebui să întrebe:

— Ce-ai zis?

— *Violată*! răcni ea, atât de tare încât receptorul distorsionă. Asta-i când un labagiu idiot care face pe hippy-ul în week-end ți-o proptește, în timp ce creierii ți s-au dus de *mult și se scurg pe perete*! Viol – nu știi ce-i violul?

— Știu.

— Știi un căcat!

— Ai nevoie de bani?

— De ce mă-ntrebi asta? Nu mă pot fute cu tine prin telefon. Nu pot nici măcar să ți-o iau la labă.

— Am niște bani, spuse el. Ți i-aș putea trimite. Asta-i tot. Ăsta-i motivul.

Instinctiv, se pomeni vorbind nu liniștitor, ci încet, astfel încât ea să fie nevoită să încetinească și să-l asculte.

— Da, da.

— Ai o adresă?

— *Post-restant, asta-i adresa mea.*

— N-ai un apartament?

— Ba da, eu și cealaltă amărâtă stăm într-un

apartament. Cutiile poștale sunt sparte. Nu contează. Păstrează banii. Am o slujbă. Futu-i – cred c-o să-mi dau demisia și-o să mă-ntorc. Îmi doresc un Crăciun fericit.

— Ce slujbă ai?

— Mișc hamburgeri într-o bombă de fast-food. În hol au automate de jocuri, la care oamenii joacă și-nfulecă hamburgeri toată noaptea, dacă-ți vine *să crezi* așa ceva! Ultima chestie pe care trebuie s-o faci când ieși din tură este să ștergi manetele automatelor de jocuri. Sunt acoperite cu muștar, maioneză și ketchup. Și să-i vezi pe *indivizii* de aici. Toți sunt grași. Fie bronzați, fie arși de soare. Ori vor să te fute, ori faci pur și simplu parte din mobilier. Am primit oferte din partea ambelor sexe. Slavă cerului că pe colega mea de cameră o interesează sexul la fel de mult ca pe-un tufiș. Eu... Hristoase, de ce-ți spun toate astea? Nici măcar nu știu de ce te-am sunat. O s-o șterg de-aici la sfârșitul săptămânii, când îmi iau chenzina.

— Încearcă să stai o lună, se auzi rostind.

— *Ce*?!

— Nu fi lașă! Dacă pleci acum, te vei întreba toată viața pentru ce te-ai dus acolo.

— Ai jucat fotbal în echipa liceului? Fac prinsoare c-ai jucat.

— N-am fost nici măcar băiatul care le-aducea apă la teren.

— Atunci, nu știi nimic, este?

— Mă gândesc să mă sinucid.

— Nu știi nici... ce-ai zis?

— Mă gândesc să mă sinucid.

O rostise calm. Nu se mai gândea la convorbirile interurbane și la cei care puteau monitoriza astfel de convorbiri pur și simplu ca să se-amuze – compania de telefoane, Casa Albă, CIA, febei.

— Încerc fel de fel de lucruri, da' tot nu merg. Cred că asta se-ntâmplă fiindcă-s nițel cam bătrân ca să mai meargă. Acum câțiva ani s-a-ntâmplat ceva urât și am știut că era rău, dar n-am știut că era rău pentru mine. Am crezut că s-a-ntâmplat pur și simplu și că dup-aia o să depășesc momentul. Dar lucrurile continuă să se prăbușească în mine. M-am săturat de ele. Fac tot felul de chestii...

— Ai cancer? șopti ea.

— Cred că da.

— Ar trebui să te duci la un spital, să...

— E cancer la suflet.

— Te consideri buricul pământului, omule!

— Poate c-așa-i, zise el. Nu contează. Într-un fel sau altul, lucrurile sunt stabilite și poate că se vor petrece așa cum doresc. O singură chestie mă deranjează – la răstimpuri, am senzația că sunt eroul din romanul unui scriitor fără talent și că el a decis deja cum se vor sfârși lucrurile și de ce. Ba-i chiar mai ușor să vezi totul în lumina asta, decât să dai vina pe Dumnezeu... apropo, ce-a făcut El pentru mine, într-un fel sau altul? Nu, e clar, vina-i aparține numai scriitorului ăsta fără talent. El mi-a omorât fiul, băgând în carte o tumoare cerebrală. Ăla a fost capitolul unu. Sinucidere sau nu, asta se-ntâmplă imediat înainte de epilog. Este un subiect idiot.

— Fii atent, spuse ea neliniștită, dacă-n orașul tău există linii telefonice gratuite pentru ajutor, poate c-ar trebui să...

— Nu m-ar putea ajuta cu nimic și nu contează. Vreau să te-ajut *pe tine*. Pentru Dumnezeu, uită-te ce se-ntâmplă-n jurul tău, înainte să fugi ca o lașă! Lasă-te de droguri – ai promis c-o să faci! Data viitoare când te vei uita în jur, o să ai patruzeci de ani, și opțiunile tale aproape că vor fi dispărut.

— Nu, nu mai pot rezista aici. Poate că-n alt loc...

— Toate locurile sunt la fel, dacă mintea ta nu se schimbă.

Nu există un loc fermecat care să-ți domolească mintea. Dacă te simți ca un rahat, tot ce vezi va arăta ca un rahat. *Știu* asta! Titlurile ziarelor, ba chiar și indicatoarele pe care le văd spun toate, da, așa-i, Georgie, termin-o! Atât ți-a fost!

— Ascultă...

— Nu, nu, ascultă *tu*. Deschide bine urechile. Când îmbătrânești, e ca și cum ai conduce printr-o zăpadă care se face tot mai mare. Când, în cele din urmă, îți trece de capacele roților, ele se-nvârt în gol, și tu stai pe loc. Asta-i *viața*. Nu există pluguri care să vină și să te deszăpezească. Corabia ta nu se mai întoarce în port, fato! Nu există barcă de salvare pentru nimeni. N-o să câștigi niciodată un concurs. Nu-i nici o cameră tv care să te urmărească și oameni care să se uite la tine cum te zbați. Asta-i *chestia*. Toată. *Totul*.

— Habar n-ai *cum* i-aici! strigă ea.

— Nu, dar știu cum i-aici.

— Nu-mi dirijezi tu viața.

— O să-ți trimit cinci sute de dolari – Olivia Brenner, post-restant, Las Vegas.

— N-o să fiu aici. O să-ți trimită banii-napoi.

— N-o să mi-i trimită, fiindcă n-o să pun adresă de retur.

— Atunci, aruncă-i!

— Folosește-i ca să-ți găsești o slujbă mai bună.

— Nu.

— Atunci cumpără-ți cu ei hârtie igienică, zise scurt și închise.

Mâinile îi tremurau.

Telefonul sună peste cinci minute. Centralista rosti:

— Acceptați...

***

— Nu, spuse el și închise.

În ziua aceea, telefonul mai sună de două ori, dar nu era Olivia.

***

Pe la ora 14, Mary îl sună de la Bob și Janet Preston de acasă – Bob și Janet, care-i reaminteau întotdeauna, indiferent dacă era sau nu plăcut, de Barney și Wilma Flintstone. Ce făcea ? Bine. O minciună. Ce făcea la cina de Crăciun ? Se ducea la Old Customhouse pentru curcan cu toate garniturile. O minciună. N-ar fi preferat să vină aici ? Janet avea prea multe bunătăți și s-ar fi bucurat să mai scape de unele dintre ele. Nu, realmente nu-i era prea foame. Adevărul. Era destul de pilit și, purtat de amețeala momentului, îi spuse că avea să vină la petrecerea lui Walter. Ea păru încântată. Știa că fiecare își aducea mâncarea și băutura ? Când dăduse Wally Hamner o petrecere care să fie altfel ? întrebă el, și ea râse. Închiseră și el reveni în fața televizorului cu un pahar.

***

Telefonul sună iarăși pe la 19:30 și de acum el nu mai putea fi descris printr-un termen politicos ca „pilit" – era mache, trosnit rău de tot.

— 'Lo ?

— Dawes ?

— Io-s, cine-i ?

— Magliore, Dawes. Sal Magliore.

Clipi și privi în pahar. Se uită la televizorul color Zenith, unde rula filmul *Crăciun în familie*. Era vorba despre rudele care se reuniseră în ajunul Crăciunului la casa patriarhului familiei și erau omorâte una câte una de un necunoscut. Perfect în tonul Crăciunului.

— Domnu' Magliore, pronunță el cuvintele cu atenție. Crăciun fericit, stimate domn ! Și tot ce vă doriți mai bun pentru noul an !

— Nici măcar nu bănuiești cât de mult detest anul '74, răspunse trist Magliore. E anul în care baronii petrolului vor prelua conducerea țării, Dawes. Să vezi tu dacă n-o să fie așa! Uită-te la vânzările mele din decembrie, dacă nu mă crezi. Ieri am plasat un Chevy Impala model 1971, o mașină perfect curată, pe care-am vândut-o pentru o mie de dolari. *O mie de dolari*! Poți să crezi? O reducere cu patruzeci și cinci la sută într-un an. Pe de altă parte, pot să vând toate mașinile Vegas model '71 pe care le pot găsi pentru o mie cinci sute, o mie șase sute de dolari. Și te-ntreb – ce sunt ele?

— Mașini micuțe? întrebă el prudent.

— Sunt niște căcăcioase de cutii de conserve, aia-s! răcni Magliore. Cutii de sardele pe roți! De fiecare dată când te uiți chiorâș la mizeriile alea și le zici bau-bau, motorul se dereglează sau cade toba, sau se duce direcția. Pinto, Vega, Gremlin – toate-s la fel, cutiuțe pentru sinucigași. Pe ele le vând cu ambele mâini și nu pot să mișc un Chevy Impala elegant, decât dacă-l fac dracu' cadou! Și tu-mi zici an fericit, Iisuse, Maria și dulgherul Iosif!

— E ceva sezonier, spuse el.

— Oricum, nu de-asta te-am sunat, replică Magliore. Te-am sunat să-ți zic felicitări.

— F-felisitări?

Era cu adevărat buimăcit.

— Știi tu. Trosc-pleosc, bum-bum.

— Ah, te referi la...

— S-s-tt. Nu la telefon. Fii calm, Dawes.

— Sigur că da. Trosc-pleosc, bum-bum. A fost bună. Chicoti.

— Tu ai fost, nu-i așa, Dawes?

— Față de tine n-o să recunosc nici cum îl chema pe tata.

Magliore hohoti.

— Tare! Eşti *tare*, Dawes. Eşti ţăcănit, dar eşti un ţăcănit *inteligent*. Eu admir asta.

— Mulţumesc, îi spuse şi deşertă paharul.

— Vreau să-ţi mai spun că acolo totul merge după grafic. Motoarele rulează-n forţă.

— *Poftim*?

Paharul pe care-l ţinea îi căzu dintre degete şi se rostogoli pe carpetă.

— Au duplicate după toate documentele alea, Dawes. La cele mai multe au şi câte trei exemplare. O să plătească cu banii jos până o să-şi aranjeze registrele, dar totul merge mai departe.

— Eşti nebun!

— Nu. Mi-am spus c-ar trebui să ştii. Ţi-am zis, Dawes. Nu poţi să scapi de unele chestii.

— Eşti un ticălos. Minţi. De ce mă suni în noaptea de Crăciun şi-mi spui minciuni?

— Nu mint. Acum e iarăşi tura ta, Dawes. În jocul ăsta, va fi *întotdeauna* tura ta.

— Nu te cred.

— Amărăşteanule, zise Magliore. (Suna ca şi cum i-ar fi părut realmente rău, iar asta era partea cea mai rea.) Nu cred c-o să fie un an foarte fericit nici pentru tine.

Închise telefonul.

Aşa trecu Crăciunul.

26 decembrie 1973

În cutie era o scrisoare de la *ei* (așa începuse să-i vadă pe anonimii din centru, cu pronumele personal scris cu litere cursive, care se prelingeau amenințător, ca titlurile de pe afișul unui film horror), parcă pentru a confirma spusele lui Magliore.

Ținu în mână plicul lunguieț, alb și rigid și rămase privindu-l, cu mintea plină de toate emoțiile neplăcute pe care le poate simți omul. Disperare, ură, teamă, furie, pierdere. Fu cât pe aici să-l rupă în bucățele mici și să le azvârle în zăpada de lângă casă, dar apoi știu că nu putea face asta. Deschise plicul, aproape sfâșiindu-l în două, și-și dădu seama că sentimentul cel mai acut era acela de înșelare. Fusese tras pe sfoară. Fusese prostit. Le distrusese utilajele și registrele, iar ei aduseseră imediat altele în loc. Era ca și cum ar fi încercat să se lupte cu mâinile goale împotriva armatei chineze.

E iarăși tura ta, Dawes. În jocul ăsta, va fi întotdeauna tura ta.

Celelalte scrisori fuseseră standard, expediate de secretariatul Departamentului autostrăzi. *Dragă prietene, o macara mare va veni în curând la casa ta. Fii pe față pentru acest eveniment incitant, în timp ce ÎȚI FACEM UN ORAȘ MAI BUN!*

Scrisoarea aceasta fusese trimisă de Consiliul Municipal și era personalizată. Avea următorul conținut:

20 decembrie 1973

Dl. Barton G. Dawes
Str. Crestallen West, nr. 1 241

Stimate domnule Dawes,

Am constatat că sunteți ultimul locatar care nu s-a mutat de pe strada Crestallen West. Sperăm că nu aveți probleme financiare în această privință. Deținem în arhivă formularul 19 642-A (confirmarea primirii informațiilor despre Proiectul drumuri urbane 6 983-426-73-74-HC), dar nu am primit încă formularul dumneavoastră de mutare (6 983-426-73-74-HC-9 004, dosarul albastru). Așa cum știți, fără acest formular nu putem începe procesarea cecului pentru a vă rambursa. În conformitate cu estimarea impozitară din 1973, proprietatea de pe strada Crestallen West, nr. 1 241 a fost evaluată la 63 500 $, astfel încât știm că sunteți la fel de conștient ca și noi de urgența situației. Potrivit legii, trebuie să vă mutați până la data de 20 ianuarie 1974, data la care este programată începerea acțiunii de demolare pe strada Crestallen West.

De asemenea, vă reatragem atenția că, potrivit Decretului statal al puterii discreționare (S. L. 19 452-36), rămânerea dumneavoastră în locația prezentă după ora 24 a zilei de 19 ianuarie 1974 constituie o încălcare a legii. Suntem siguri că știți toate acestea, dar vi le repetăm, astfel încât să fie clare.

Dacă aveți probleme cu mutarea, sper că-mi veți telefona în timpul orelor de program sau, și mai bine, că-mi veți face o vizită pentru a discuta situația. Sunt sigur că lucrurile pot fi rezolvate; ne veți găsi perfect doritori să

cooperăm în această privință. Între timp, pot să vă doresc Crăciun fericit și un An Nou rodnic?

Cu sinceritate,

Din partea Consiliului Municipal

JTG/tk

— Nu, murmură el. Nu poți să-mi dorești. Nu poți. Rupse scrisoarea în bucățele și o aruncă la coșul de gunoi.

***

În seara aceea, stând în fața televizorului Zenith, se pomeni gândindu-se la felul în care el și Mary descoperiseră, cu aproape patruzeci și două de luni în urmă, că Dumnezeu decisese să deschidă un mic șantier în creierul fiului lor, Charlie.

Pe medic îl chema Younger. Numele îi era urmat de un șir de prescurtări pe diplomele înrămate ce atârnau pe pereții lambrisați în culori calde ale cabinetului său, dar tot ceea ce înțelesese el cu certitudine fusese că Younger era neurolog; un tip care nu pierdea timpul în fața unei boli cerebrale de calitate.

El și Mary merseseră să-l vadă la solicitarea lui Younger, într-o după-amiază caldă de iunie, la nouăsprezece zile după ce Charlie fusese internat în spitalul Doctors. Avea probabil în jur de patruzeci și cinci de ani și era un bărbat arătos, în excelentă formă fizică după numeroasele partide de golf jucate fără să se deplaseze cu mașinuțele electrice. Era puternic bronzat, cu pielea arămie. Îl fascinaseră mâinile lui. Erau uriașe, cu aspect greoi, dar se deplasau peste birou – ridicând un pix, răsfoindu-și registrul

de programări, jucându-se neatent pe suprafața unui prespapier incrustat cu argint – cu o grație suplă, de-a dreptul repulsivă.

— Fiul dumneavoastră are o tumoare cerebrală, le spusese el.

Vorbea sec, cu puține inflexiuni, dar ochii lui îi urmăriseră foarte atent, de parcă tocmai ar fi armat un exploziv instabil.

— Tumoare, repetase Mary, încet, inexpresiv.

— Cât este de rău ? întrebase el.

Simptomele se amplificaseră pe durata a opt luni. Mai întâi dureri de cap, la început ocazionale, apoi tot mai dese. După aceea, diplopie, care apărea și dispărea, mai ales după eforturi fizice. Urmaseră, extrem de stânjenitor pentru Charlie, episoade de enurezis nocturn. Nu-l duseseră însă la medicul de familie, decât atunci când se petrecuse o teribilă orbire temporară a ochiului stâng, care devenise roșu ca un apus de soare, acoperind retina albastră a lui Charlie. Medicul de familie îl internase pentru analize și urmaseră celelalte simptome: mirosuri-fantomă de portocale și talaș, amorțeli ocazionale ale mâinii stângi, lunecări temporare în absurdități și obscenități copilărești.

— Este rău, spusese Younger. Trebuie să vă pregătiți pentru ce-i mai rău. Este inoperabilă.

Inoperabilă.

Cuvântul îi răsuna în urechi după atâția ani. Nu se gândise niciodată că vorbele ar fi avut un gust, dar cuvântul acela avusese. Avusese un gust rău și în același timp zemos, ca un hamburger în sânge intrat în putrefacție.

Inoperabilă.

Undeva adânc în creierul lui Charlie, explicase Younger, se afla un grup de celule bolnave aproximativ de mărimea unei nuci. Dacă ați avea celulele bolnave pe masă, în fața voastră, le-ați putea strivi printr-o lovitură puternică. Dar ele nu erau pe

masă. Erau adânc în carnea minții lui Charlie, continuând să crească mulțumite, umplându-l de ciudățenii aleatorii.

Într-o zi, la puțin timp după internare, își vizitase fiul în timpul pauzei de prânz. Vorbeau despre baseball, discutând, de fapt, dacă aveau sau nu să meargă la meciurile din Liga națională de baseball, în cazul în care echipa orașului se califica.

Charlie spusese:

— Cred că dacă prinzătorii mmmmm mmmm mmmm prinzătorii lor se țin mmmmm nn mmmm prinzătorii mmmm...

El se aplecase în față.

— Ce-i, Fred ? Nu te înțeleg.

Ochii lui Charlie se dăduseră violent peste cap.

— Fred ? șoptise George. Freddy... ?

— *Futu-ți dumnezeii și morții nnnnn mă-tii* ! urlase fiul său din patul alb imaculat de spital. *Limbist muist futencurist labagiumorților ormătii...*

— *SORĂ* ! urlase el, când Charlie leșinase. *DOAMNE DUMNEZEULE, SORĂ* !

Celulele, știți, îl făceau să vorbească așa. Un grup mic de celule bolnave, nu mai mare decât, să zicem, o nucă obișnuită. O dată, îi spusese infirmiera din tura de noapte, urlase cuvântul *chix*, repetându-l timp de aproape cinci minute. Pur și simplu, celule bolnave, știți ? Nu mai mari decât o nucă obișnuită din grădină. Ele îl făceau pe fiul lui să bată câmpii ca un cretin dus cu sorcova, îl făceau să urineze în pat, îi dădeau dureri de cap, îl făceau – în prima săptămână fierbinte din luna iulie – să-și piardă capacitatea de a-și mișca mâna stângă.

— Priviți, le spusese medicul Younger în ziua aceea luminoasă de iunie, numai bună pentru golf.

Derulase un sul lung de hârtie, trasajul cu tuș al undelor cerebrale ale fiului lor. Îi alăturase drept comparație o undă cerebrală sănătoasă, dar el nu avusese nevoie de aceea. Se uitase la ce se întâmpla în capul băiatului său și

simțise în gură același gust putred, totuși suculent. Hârtia prezenta o suită neregulată de munți și văi ascuțite, ca niște cuțite grosolan desenate.

Inoperabilă.

Vedeți dumneavoastră, dacă grupul de celule bolnave, care nu-i mai mare decât o nucă, ar fi decis să crească pe exteriorul creierului lui Charlie, o operație chirurgicală minoră l-ar fi rezolvat ca pe nimic. Simplu și ușor, jap, jap, fără dureri de cap, cum ziceau ei când erau copii. Dar în loc de asta, crescuse în interiorul creierului și se dezvolta tot mai mult, cu fiecare zi. Dacă medicii ar fi încercat bisturiul, laserul sau criochirurgia, ar fi rămas cu o superbă, sănătoasă și vie bucată de carne fără minte. Dacă n-ar fi încercat nimic din toate acelea, în scurt timp aveau să le împacheteze băiatul într-un coșciug.

Medicul Younger le spusese toate lucrurile acelea în generalități, acoperindu-le lipsa de opțiuni sub învelișul liniștitor al limbajului tehnic, care avea să se tocească destul de repede. Mary continuase să clatine din cap într-o uluire blândă, însă el înțelesese totul exact și complet. Primul lui gând, luminos și clar, imposibil de uitat vreodată fusese: *Mulțumescu-ți, Doamne, că nu mi s-a întâmplat mie!* Iar gustul straniu revenise și începuse să-l jelească pe fiul său.

Azi o nucă, mâine întreaga lume. Necunoscutul care se furișa. Fiul care murea incredibil. Ce era de înțeles aici?

Charlie murise în octombrie. În clipa morții, nu rostise nici un cuvânt dramatic. Era în comă de trei săptămâni.

***

Oftă, se duse în bucătărie și-și pregăti ceva de băut. Bezna nopții apăsa egal pe toate ferestrele. Casa era extrem de pustie acum, după plecarea lui Mary. Se împiedica la tot pasul de bucățele mici ale lui – instantanee, treningul vechi într-o debara la etaj, o pereche de papuci sub

birou. Era rău, foarte rău, să pățească mereu așa.

După moartea lui Charlie, nu plânsese niciodată; nici chiar la înmormântare. Mary plânsese foarte mult. Săptămâni întregi, umblase mereu cu ochii roșii și umflați. Dar, în cele din urmă, ea se vindecase.

Charlie îi lăsase cicatrice, asta nu se putea nega. La exterior, ea avea toate cicatricele. Mary înainte-și-după. Înainte, nu ar fi băut alcool decât dacă ar fi apreciat că poate fi util din punct de vedere social pentru viitorul lui. La petreceri, lua câte un pahar cu votcă diluată mult cu suc de portocale și-l purta cu ea toată seara. Un grog cald cu rom înainte de culcare, când era zdravăn răcită. Asta fusese tot. După, bea câte un cocteil împreună cu el spre sfârșitul după-amiezei, când venea de la serviciu, și întotdeauna câte ceva înainte de culcare. Nu bea în mod serios după etalonul nimănui, nu bea într-atât încât să i se facă rău și să vomite în baie, totuși mai mult decât înainte. Niței înveliș protector din acela. Neîndoios, exact ceea ce ar fi prescris medicul. Înainte, ea plângea rareori din cauza unor fleacuri. După, izbucnea frecvent în plâns, întotdeauna în intimitate. Dacă se ardea cina. Dacă făcea pană de cauciuc. Atunci când li se infiltrase apă în beci, iar pompa de evacuare înghețase și boilerul se arsese. Înainte, fusese destul de pasionată de muzica folk – de folk-ul cântat de muzicieni albi și de blues, Van Ronk, Gary Davis, Tom Rush, Tom Paxton, Spider John Koerner. După, pasiunea aceea se topise treptat. Își cânta propriile blues-uri și lamentări pe un circuit interior. Încetase să mai vorbească despre excursia lor în Anglia, dacă el avea să fie promovat. Începuse să se coafeze acasă și imaginea ei stând cu bigudiurile în fața televizorului devenise obișnuită. Prietenii lor o compătimeau – și el bănuia că aveau dreptate. El ar fi vrut să se compătimească pe sine, și o făcea, dar o ținea în secret. Ea reușise să fie vulnerabilă și

să se folosească de tot ceea ce primise din cauza vulnerabilității, iar în cele din urmă asta o salvase. O împiedicase de la oribila contemplare care-l ținea pe el treaz atâtea nopți după ce păhărelul dinainte de culcare o adormea pe ea. Iar în timp ce ea dormea, el reflecta la faptul că în lumea aceasta un grup de celule nu mai mare decât o nucă putea să ia viața unui fiu și să-l ducă pentru totdeauna.

N-o urâse niciodată fiindcă se vindecase ori pentru considerația pe care alte femei i-o acordau ca pe un drept. Ele o priveau așa cum un tânăr petrolist se poate uita la un veteran ale cărui mâini, spate sau obraji sunt lucioase cu țesutul roz și încreștit al arsurilor – cu respectul pe care cei niciodată răniți îl au mereu față de cel cândva-rănit-acum-vindecat. Ea își petrecuse sorocul în iadul morții lui Charlie, și celelalte femei o știau. Dar ieșise de acolo. Existase Înainte, existase Iad, existase După și existase chiar și După-După, când ea revenise în două dintre cluburile mondene din care făcuse parte, se apucase de împletit macrameuri (el avea un cordon pe care i-l făcuse cu un an în urmă – o creație dintr-un șnur superb răsucit, cu o cataramă masivă din argint cu monograma BGD), începuse să se uite la telenovelele de după-amiază și la Merv Griffin pălăvrăgind cu celebritățile.

Ce devenise acum? se întrebă el, revenind în living. După-După-După? Așa se părea. O femeie nouă, o femeie întreagă, ridicându-se din tăciunii vechi pe care el îi stârnise atât de nepriceput. Bătrânul petrolist cu grefe de piele peste arsuri, păstrându-și înțelepciunea experienței, dar căpătând o nouă înfățișare. Frumusețe doar pe adâncimea epidermei? Nu. Frumusețea se găsește în ochiul privitorului. Putea să se întindă pe kilometri.

Pentru el, toate cicatricele fuseseră la interior. El își examinase rănile, una câte una, în nopțile lungi de după moartea lui Charlie, catalogându-le cu fascinația morbidă a unui

om care-şi studiază excrementele, căutând sângerări. Dorise să-l vadă pe Charlie jucând într-o echipă de baseball din Liga pentru copii. Dorise să-i ia carnetul de note şi să se înfurie de ceea ce găsea acolo. Dorise să-i spună, iar şi iar, să-şi facă ordine în cameră. Dorise să-şi facă griji despre fetele cu care ieşea, despre prietenii pe care şi-i alegea, despre starea vremii interioare a băiatului. Dorise să vadă ce avea să devină fiul său şi dacă ei puteau să se mai iubească aşa cum se iubiseră înainte ca acele celule bolnave, nu mai mari decât o nucă, să intervină între ei precum o femeie misterioasă şi lacomă.

Mary spusese *A fost al tău.*

Era adevărat. Ei doi se înţeleseseră atât de bine, încât numele erau ridicole, ba chiar şi prenumele erau nitel obscene. De aceea deveniseră George şi Fred, un fel de combinaţie de vodevil, doi clovni împotriva lumii.

Iar dacă un grup de celule bolnave, nu mai mare decât o nucă, poate să distrugă toate lucrurile acelea, lucruri care sunt atât de personale încât nu pot fi niciodată exprimate corect, atât de personale încât abia cutezi să le recunoşti existenţa faţă de tine însuţi, ce mai rămânea? Cum ai fi putut să mai ai încredere vreodată în viaţă? Cum ai fi putut s-o mai vezi ca fiind ceva mai important decât o cursă de distrugere între maşini, într-o seară de sâmbătă?

Toate acestea se aflau înlăuntrul său, dar el nu-şi dăduse realmente seama că gândurile lui îl schimbau atât de profund, atât de irecuperabil. Şi acum totul ieşise la suprafaţă, ca o porcărie obscenă vomitată pe măsuţa pentru cafea, puţind de sucuri gastrice, plină de cocoloaşe nedigerate, iar dacă lumea nu era decât o cursă de distrugere între maşini, n-ai fi fost justificat să cobori din maşină? Dar după aceea? Viaţa părea doar o pregătire pentru iad.

Observă că-şi terminase băutura în bucătărie; venise cu paharul gol în living.

31 decembrie 1973

Se afla la numai două cvartale de locuința lui Wally Hamner, când strecură mâna în buzunarul paltonului ca să caute o tabletă de mentă rătăcită pe acolo. Nu găsi nici una, dar scoase un pătrățel de staniol care sclipi mat sub luminile verzi ale bordului break-ului. Îi azvârli o privire nedumerită, absentă, și fu gata să-l arunce în scrumieră, când își aminti ce era.

Glasul Oliviei îi rosti în minte: *Mescalină sintetică. I se spune produsul IV. O chestie foarte tare*. Uitase complet de el.

Puse pachețelul de staniol în buzunarul hainei și coti pe strada lui Walter. Pe jumătate din lungimea străzii, mașinile se înșiruiau de ambele părți. Ăsta era Walter, așa era firea lui – nu fusese niciodată un tip care să organizeze ceva simplu ca o petrecere, când la orizont se putea întrevedea o pipăială în grup. Principiul Presării Plăcute, îi spusese Wally, care pretindea că într-o bună zi va patenta ideea și va publica manuale cu instrucțiuni de folosire. Wally Hamner susținea că, dacă adunai destui oameni laolaltă, erai silit să te simți bine – erai presat s-o faci. Odată, când Wally își expunea teoria într-un bar, el amintise de linșaj.

— Vedeți, replicase Wally, cu blândețe. Bart tocmai mi-a întărit ideea.

Se întrebă ce făcea Olivia în clipa aceea. Nu încercase să-i mai telefoneze, deși, dacă ar fi făcut-o, probabil că el ar fi cedat și ar fi acceptat convorbirea. Poate că rămă-

sese în Vegas doar atât cât să încaseze banii şi apoi luase un autobuz spre... unde ? Maine ? Exista oare cineva care să părăsească Las Vegas pentru Maine în mijlocul iernii ? În nici un caz !

I se spune produsul IV. O chestie foarte tare.

Apropie break-ul de bordura trotuarului în spatele unui GTX sport roşu, cu o dungă neagră ca a maşinilor de curse, şi coborî. Ajunul Anului Nou era senin, dar muşcător de geros. O coajă îngheţată de lună atârna pe cerul de deasupra, ca o hârtie decupată de un copil. În jurul ei, stelele erau paiete risipite cu dărnicie exagerată. Mucusul din nas îi îngheţă într-o glazură care se fisură, atunci când dilată nările. Răsuflarea îi ieşi aidoma unui norişor în aerul întunecat.

Auzi duduitul basilor din instalaţia stereo de la trei case depărtare de locuinţa lui Walter. O porniseră deja bine. Se gândi că petrecerile lui Wally aveau ceva aparte, indiferent dacă se aplica sau nu Principiul Presării Plăcute. Cele mai bine intenţionate dintre persoanele care anunţaseră la venire ne-am-gândit-să-trecem-doar-pentru-niţel-timp ajungeau să rămână şi să bea până ce capetele le erau pline de zurgălăi de argint, care a doua zi aveau să se preschimbe în clopote grele de plumb. Cei mai înrăiţi disprefuitori ai muzicii rock ajungeau prin a dansa în living în ritmurile nesfârşitelor succese pe care Wally le scotea atunci când toţi se îmbătau suficient de crunt pentru a privi sfârşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960 ca fiind apogeul vieţilor lor. Beau şi dansau, dansau şi beau, până ce gâfâiau ca nişte căţeluşi speriaţi pe 4 Iulie. În bucătărie se schimbau mai multe sărutări între jumătăţi provenite din căsnicii separate, erau mai multe pipăieli pe centimetru pătrat şi apăreau pe neaşteptate mai mulţi fazani, tipi în mod obişnuit sobri, care se trezeau pe 1 ianuarie cu mahmureli dureroase şi amintiri oribil de clare ale ţopăielilor cu abajururi pe cap sau ale deciziei finale de a-i

spune şefului câteva adevăruri neplăcute. Wally părea să inspire toate lucrurile acelea, nu printr-un efort conştient, ci pur şi simplu prin faptul că era Wally... şi, desigur, nu exista nici o petrecere care să fie comparabilă cu cea de revelion.

Se trezi cercetând maşinile parcate în căutarea Deltei 88 verde-închis a lui Steve Ordner, dar n-o zări nicăieri.

Apropiindu-se de casă, restul formaţiei rock se coagulă în jurul semnăturii persistente a basului şi al strigătelor lui Mick Jagger:

Ooooh, children...
It's just a kiss away.
Kiss away, kiss away...

Toate luminile din casă ardeau – dă-o-n gura mă-sii de criză energetică ! – cu excepţia, desigur, a livingului, unde se derulau mozolurile în timpul dansurilor lente. În ciuda sonorităţii muzicii amplificate, putea să audă o sută de voci ridicate în cincizeci de conversaţii diferite, de parcă turnul Babel s-ar fi năruit cu numai câteva secunde în urmă.

Se gândi că, dacă ar fi fost vară (sau chiar toamnă), ar fi fost mult mai plăcut să stai, pur şi simplu, afară şi să asculţi hărmălaia, consemnându-i urcuşul spre zenit şi apoi declinul treptat. Avu o viziune bruscă – surprinzătoare, înspăimântătoare – a propriei sale persoane stând pe peluza lui Wally Hamner, ţinând în mâini un sul de hârtie milimetrică pentru encefalografii acoperită cu piscurile şi prăvălişurile neregulate ale funcţiei mentale vătămate: înregistrarea monitorizată a unui gigantic Creier Petrecere cu tumoare. Se cutremură uşor şi-şi vârî mâinile în buzunarele paltonului ca să le încălzească.

Degetele mâinii drepte descoperiră din nou pachetelul în staniol şi-l scoaseră din buzunar. Curios, îl desfăcu,

ignorând gerul care-l mușca de vârfurile degetelor cu dinți bonți. Înăuntrul staniolului era o pilulă violet, micuță, care ar fi putut încăpea pe unghia degetului său mic fără să-i atingă marginile. Mult mai mică decât, să zicem, o nucă. Era posibil ca o pastilă atât de mică să-i provoace nebunie, să-l determine să vadă lucruri care nu existau, să gândească într-un fel în care nu gândise niciodată? Era posibil, pe scurt, să simuleze toate circumstanțele bolii mortale a fiului său?

Nepăsător, aproape neatent, puse pilula în gură. Nu avea nici un gust. O înghiți.

***

— *BART*! zbieră femeia. *BART DAWES*!

Purta o rochie neagră de seară, fără umeri și ținea în mână un pahar de martini. Avea păr negru, coafat special pentru această ocazie, prins cu un șnur sclipitor presărat cu strasuri.

El intrase pe ușa bucătăriei. Bucătăria era ticsită, înțesată de oameni. Era abia ora 20:30 și Efectul Centrifugare încă nu ajunsese departe. Efectul Centrifugare era altă parte a teoriei lui Walter; pe măsură ce o petrecere continuă, afirma el, participanții vor migra spre cele patru colțuri ale casei.

— Centrul nu rezistă, susținea Wally, clipind înțelept. Asta a spus-o T. S. Eliot[1].

Potrivit spuselor lui, odată găsise un tip rătăcind prin podul locuinței, la optsprezece ore după sfârșitul unei petreceri.

Femeia în rochie neagră îl sărută cald pe buze, lipindu-și sânii generoși de pieptul lui. O parte din martini se vărsă pe podea între ei.

— Bună, zise el. Cine ești?

— Tina *Howard*, Bart. Nu mai ții minte excursia cu

1. Thomas Steams Eliot (1888–1965), poet și critic englez (n. t.).

anul ? (Flutură sub nasul lui o unghie lungă, de forma unei lopățele.) *BĂIAT OBRAZ-nic* !

— Tina *Howard* ? ! Dumnezeule, tu ești !

Un surâs stupefiat îi lăți gura. Acesta era alt atribut al petrecerilor lui Walter – persoane din trecutul tău apăreau la tot pasul, aidoma unor fotografii vechi. Cel mai bun prieten al tău de pe stradă de acum treizeci de ani, fata pe care fusese cât pe aici s-o seduci în colegiu, un tip împreună cu care lucrași timp de o lună, în vacanța de vară, cu optsprezece ani în urmă.

— Atât doar că acum mă numesc Tina Howard Wallace, zise femeia cu rochie neagră. Soțul meu este pe-aici... pe undeva...

Privi vag în jur, mai vărsă niște martini și înghiți restul înainte de a-l pierde pe tot.

— Nu așa că-i GROAZNIC ? Se pare că l-am pierdut.

Îl privi cald, speculativ, și Bart abia putu să creadă că ea îi oferise prima atingere a cărnii de femeie – excursia din anul II, în liceul Grover Cleveland, cu o sută nouă ani în urmă. Îi pipăise sânul prin bluza de marinar, albă, din bumbac, lângă...

— Pârâul Cotter, rosti cu glas tare.

Ea se îmbujoră și chicoti.

— Da, da, văd că ții minte.

Într-un reflex perfect involuntar, ochii lui coborâră spre decolteul rochiei, și femeia izbucni în hohote de râs. El îi oferi din nou surâsul neajutorat.

— Cred că timpul zboară mai repede decât...

— Bart ! răcni Wally Hamner peste vacarmul general al petrecerii. Mă bucur tare mult c-ai putut să vii !

Străbătu încăperea spre ei, în Zigzagul de Petrecere Walter Hamner, pe care urma, de asemenea, să-l patenteze – un bărbat slab, care chelise aproape complet, purtând o

cămașă impecabilă cu dungulițe, ultimul răcnet al modei în 1962, și ochelari cu rame de baga. Scutură mâna întinsă de Walter și strânsoarea lui era pe atât de zdravănă pe cât și-o reamintea.

— Văd c-ai făcut cunoștință cu Tina Wallace, zise Walter.

— Ce dracu', noi doi ne cunoaștem de mult timp! spuse el și surâse stingher spre Tina.

— Să nu-i spui soțului meu asta, băiat obraznic, chicoti Tina. Scuzați-mă, vă rog! Ne vedem mai târziu, Bart?

— Sigur că da, îi răspunse.

Ea dispăru după un grup adunat lângă o masă încărcată de aperitive și trecu apoi în living. El arătă din cap în urma ei.

— De unde-i culegi, Walter? Tipa aia a fost prima mea aventură. Parc-aș fi în emisiunea „Asta-i viața ta".

***

Walter ridică modest din umeri.

— Totul face parte din Presarea Plăcută, Barton, băiete! (Indică din bărbie spre punga pe care o avea sub braț.) Ce ai în ambalajul acela simplu și nepretențios?

— Southern Comfort. Ai tonic de ghimber, nu?

— Sigur că da, încuviință Walter cu o strâmbătură. Chiar ai de gând să bei aiureala aia sudistă „pe-Swanee-în-jos"? Dintotdeauna te-am crezut un bărbat iubitor de scotch.

— În intimitatea mea, am fost dintotdeauna un bărbat Comfort-și-tonic. Acum îmi dau arama pe față.

Walter rânji.

— Mary e pe-aici, pe undeva. S-a tot uitat după tine. Toarnă-ți ceva și ne ducem s-o căutăm.

— S-a făcut.

Traversă bucătăria, salutând persoane pe care le cunoștea vag și care păreau că nu aveau habar cine era el și

răspunzând cu bună, ce mai faci, unor oameni de care nu-şi amintea şi care-l salutaseră ei primii. Fumul ţigărilor se revărsa maiestuos prin bucătărie. Conversaţiile piereau rapid, apropiindu-se şi îndepărtându-se ca posturile de radio pe frecvenţa AM în toiul nopţii, toate scăpărătoare şi lipsite de sens.

...Freddy şi Jim n-aveau fişele de pontaj aşa că

...zis că maică-sa a murit destul de recent şi că, dacă bea prea mult, îl apucă o criză de plâns

...şi când a râcâit vopseaua a văzut că era de fapt o piesă excelentă poate chiar dinaintea războiului de independenţă

...şi jidănelul a apărut la uşă, vânzând enciclopedii

...foarte nasol, nu-i de acord cu divorţul din cauza copiilor, dar el bea ca un

...rochie foarte drăguţă

...băuse prea mult şi când s-a dus să achite a borât peste chelneriţă

În faţa aragazului şi a chiuvetei fusese amplasată o masă lungă cu blatul laminat în plastic, care era deja ticsită cu sticle de tării desfăcute şi pahare de diferite mărimi şi umplute în diferite măsuri. Scrumierele debordau deja de mucuri de ţigări. În chiuvetă fuseseră înghesuite trei găletuşe pentru cuburi de gheaţă. Deasupra aragazului, un poster mare îl arăta pe Richard Nixon purtând o pereche de căşti audio. Firul căştilor dispărea în rectul unui măgar care se afla la marginea afişului. Dedesubt scria:

NOI ASCULTĂM MAI BINE!

În stânga, un bărbat cu pantaloni evazaţi, care-i atârnau lăbărţaţi, şi câte o băutură în fiecare mână (un pahar de apă care părea umplut cu whiskey şi o halbă mare cu bere) distra cu bancuri un grup mixt:

— Un tip intră într-un bar şi vede pe scaunul de lângă el o maimuţă. Comandă o bere şi când barmanul i-o duce, tipul zice: „A cui e maimuţa asta ? E drăguţă." Barmanul îi răspunde: „Păi, e maimuţa pianistului". Atunci tipul se-ntoarce şi...

Îşi prepară o băutură şi privi în jur, căutându-l pe Walt, dar acesta se dusese la uşă să întâmpine alţi musafiri – o pereche de tineri. Bărbatul avea o şapcă imensă de şofer, ochelari şi o haină lungă de protecţie, aşa cum purtau automobiliştii pe timpuri. Pe pieptul hainei scria:

ÎNTINDE-O LA DRUM

Câţiva musafiri râdeau cu gura până la urechi şi Walter hohotea. Referirea la gluma necunoscută părea să fie destul de veche.

— ...şi atunci tipul se duce la pianist şi-i zice: „Maimuţa ta s-a pişat în berea mea. Ştii ?" Iar pianistul îi zice: „Nu, dar fredonează câteva măsuri şi-o nimeresc eu".

Rafală calculată de râs. Bărbatul cu pantaloni evazaţi lăbărţaţi sorbi din whiskey, apoi se răcori cu o duşcă de bere.

Îşi luă paharul şi intră în livingul scufundat în întuneric, strecurându-se în spatele Tinei Howard Wallace înainte ca ea să-l poată vedea şi înhăţa într-un joc prelung de-a Unde Au Ajuns Ei Acum. Avea impresia că femeia arăta ca genul de persoană care-ţi putea reproduce versete sau capitole din vieţile colegilor care ajunseseră rău – mărfurile oferite erau probabil divorţurile, bolile de nervi şi delictele de tot felul –, desfiinţându-i pe cei care avuseseră succes.

Cineva pusese la picup inevitabilul album de rock and roll din anii 1950 şi vreo cincisprezece perechi se zbânţuiau prost şi amuzant. O văzu pe Mary dansând cu un bărbat înalt şi zvelt pe care-l ştia, dar nu-l putea identifica. Jack ? John ? Jason ? Scutură din cap. Nu-şi putea reaminti

numele. Mary purta o rochie de seară pe care n-o mai văzuse până atunci. Se încheia pe o parte și lăsa destui nasturi desfăcuți pentru a asigura un șliț sexi, puțin deasupra genunchiului acoperit de dresul din nailon. Aștepta o emoție puternică – gelozie sau pierdere, ba chiar dorința carnală obișnuită – , dar nu apăru nimic. Sorbi din pahar.

Ea întoarse capul și-l văzu. El ridică un deget neutru în semn de salut: *Haide, termină-ți dansul*... dar Mary se opri și veni spre el, aducându-și partenerul.

— Mă bucur tare mult că ai putut să vii, Bart, rosti ea, ridicând glasul pentru a se face auzită peste râsete, conversații și muzică. Îl mai ții minte pe Dick Jackson ?

Întinse mâna, și bărbatul zvelt i-o scuturâ.

— Tu și nevastă-ta ați locuit pe strada noastră acum cinci... ba nu, acum șapte ani. Așa-i ?

Jackson încuviință din cap.

— În prezent, locuim în Willowood.

Programul de construcții de locuințe, gândi el. Devenise hipersensibil la topografia orașului și la cartierele rezidențiale.

— Destul de bine. Mai lucrezi la Piels ?

— Nu, mi-am cumpărat două camioane și am propria mea afacere – firma Tri-State Haulers. Auzi, dacă spălătoria voastră are vreodată nevoie de transport zilnic... detergenți sau orice alte chestii din astea...

— Nu mai lucrez la spălătorie, rosti el și o văzu pe Mary schimbându-se ușor la față de parcă cineva i-ar fi atins o vânătaie sensibilă.

— Nu ? Cu ce te ocupi ?

— Liber-profesionist, răspunse și rânji. Ai participat la greva șoferilor independenți ?

Chipul lui Jackson, deja înroșit de alcool, se învăpăie și mai tare.

— Bineînțeles că da! Eu personal i-am deschis ochii unui tip care nu-i vedea rostul. Știi cât au pus prețul la motorină nemernicii ăia mizerabili din Ohio? 31,9! Asta-mi reduce marja de profit de la doisprezece la sută la nouă la sută și toată întreținerea camioanelor mele trebuie să iasă din ăia nouă la sută. Ca să nu mai amintesc de idioata aia de limitare de viteză...

În timp ce continua să vorbească despre pericolele cu care se confruntau camionagiii independenți într-o țară care se îmbolnăvise brusc și grav de boala energetică, Bart asculta și încuviința din cap la momentele cuvenite și sorbea din pahar. Mary își ceru scuze și se duse la bucătărie pentru a-și lua un punci. Bărbatul cu haină lungă de protecție executa un charleston exagerat după o melodie veche a lui Everly Brothers și lumea râdea și aplauda.

Soția lui Jackson, o fată cu sâni mari, aspect musculos și păr roșu ca morcovul, se apropie de ei și făcură prezentările. Aproape că se bălăbănea. Ochii ei semănau cu indicatoarele „Gripat" de pe un automat de pinball. Îi strânse mâna, zâmbi sticlos și i se adresă lui Dick Jackson:

— Scumpi, cred c-o să dau la bobocei. Unde-i baia?

Jackson o luă de acolo. El ocoli ringul de dans și se așeză într-un scaun de pe margine. Își termină paharul. Mary întârzia să se întoarcă. Bănui că o prinsese cineva într-o discuție.

Scotoci printr-un buzunar interior, scoase un pachet de țigări și-și aprinse una. Acum fuma numai la petreceri. Fusese o victorie de seamă, consemnată cu câțiva ani în urmă, pe când făcea parte din brigada cancerul-din-trei-pachete-pe-zi.

Fumase jumătate din țigară și se uita la ușa bucătăriei, așteptând-o pe Mary, când coborî ochii întâmplător spre propriile sale degete și văzu cât de interesante erau. Era fascinant felul în care arătătorul și mijlociul mâinii drepte știau perfect cum să țină o țigară, de parcă ar fi fumat toată viața lor.

Ideea era atât de amuzantă, încât îi fu imposibil să nu surâdă.

Se părea că-şi examinase degetele de destul timp, când sesiză un gust diferit în gură. Nu neplăcut, ci doar diferit. Saliva devenise mai vâscoasă. Iar picioarele... îşi simţea picioarele vibrând uşor, ca şi cum ar fi vrut să bată în ritmul muzicii, ca şi cum dacă ar fi bătut în ritmul muzicii s-ar fi uşurat, s-ar fi calmat şi s-ar fi simţit din nou ca nişte picioare obişnuite...

Încercă o uşoară teamă faţă de felul în care gândul acela, care se ivise atât de banal, începuse să se înşurubeze în cu totul altă direcţie, aidoma unui om care se rătăcise într-o casă mare şi urca o scară înaltă de *crrristal*...

Senzaţia se repetă şi probabil că, da, de vină era pastila pe care o înghiţise, pilula Oliviei. Nu era totuşi un mod realmente interesant de a spune cristal ? *Crrristal* oferea un sunet zornăit şi scrobit, precum costumul unei stripteuze.

Zâmbi şiret şi-şi privi ţigara, care părea uimitor de *albă*, uimitor de *rotundă*, uimitor de simbolică pentru toată bogăţia Americii. Numai în America existau ţigări cu gust atât de bun. Pufăi. Minunat! Se gândi la toate ţigările din America revărsându-se de pe liniile de producţie din Winston-Salem, o revărsare de ţigări, un corn al abundenţei nesfârşit şi imaculat de alb. Mescalina, asta era. Începuse „excursia". Şi dacă oamenii ar fi ştiut ce gândea el despre cuvântul *cristal* (alias *crrristal*), ar fi încuviinţat din capete: *Da, e nebun, aşa-i. Dilimandros rău de tot.* Dilimandros era alt cuvânt excelent. Brusc îşi dori ca Sal Magliore să fi fost acolo. El şi Sally Chioru' ar fi discutat împreună despre toate aspectele afacerilor Organizaţiei. Ar fi discutat despre târfe bătrâne şi împuşcături. În minte se văzu împreună cu Sally Chioru' mâncând linguini într-un micuţ *ristorante* italienesc, cu pereţi în nuanţe întunecate şi mese din lemn scrijelite, în timp ce

coloana sonoră din *Naşul* răsuna din difuzoare. Totul în Tehnicolor somptuos, în care te puteai prăbuşi, în care te puteai scălda ca într-o cadă cu spumă de baie.

— Crrrristal, rosti încetişor şi surâse.

Avusese impresia că stătea de foarte mult timp aici, analizând un lucru sau altul, totuşi ţigara nu avea deloc scrum. Era uluit. Trase din nou din ea.

— Bart?

Ridică ochii. Mary îi întindea un sandviş. Îi zâmbi.

— Stai jos. E pentru mine?

— Da.

I-l dădu. Era un sandviş mic şi triunghiular, cu ceva roz în mijloc. Brusc îşi dădu seama că Mary ar fi fost speriată, oripilată, dacă ar fi ştiut că se afla sub efectul drogurilor. Era posibil să cheme salvarea, poliţia, Dumnezeu mai ştie pe cine. Trebuia să se comporte normal. În acelaşi timp, ideea de a se comporta normal îl făcea să se simtă mai straniu ca oricând.

— O să-l mănânc mai târziu, zise şi puse sandvişul în buzunarul cămăşii.

— Bart, eşti beat?

— Doar niţel, răspunse el.

Îi putea distinge porii de pe faţă. Nu-şi amintea să-i mai fi văzut vreodată atât de clar. O mulţime de găurele minuscule, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost bucătar, iar ea ar fi fost crusta unei plăcinte. Chicoti, iar încruntătura care spori pe faţa ei îl determină să rostească:

— Auzi, să nu spui!

— Ce să spun?

Ridică din sprâncene, derutată.

— Despre Produsul numărul IV.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bart, ce...

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse el. Mă-ntorc imediat.

Plecă fără să se uite la ea, dar îi putea simți încruntătura radiindu-i de pe chip în valuri, precum căldura dinspre un cuptor cu microunde. Totuși, dacă nu privea înapoi, era posibil ca ea să nu ghicească. În lumea aceasta, cea mai bună dintre lumile posibile, totul era cu putință, chiar și scările din crrrristal. Zâmbi cu drag. Cuvântul îi devenise un prieten vechi.

Cumva, călătoria spre sala de baie deveni o odisee, un safari. Vacarmul petrecerii părea să fi crescut cu o pulsație ciclică. PĂREA SĂ CREASCĂ și să descrească ÎN SILABE și chiar ȘI muzica DESCREȘTEA și CREȘTEA. Mormăi spre oameni pe care credea că-i știa, dar refuză să accepte fie și măcar o singură deschidere conversațională propusă; se mulțumea să arate sub pântece, să zâmbească și să meargă mai departe. Lăsă în urmă chipuri nedumerite. De ce nu există niciodată o petrecere la care să fie numai străini, atunci când ai nevoie de ea ? se mustră în gând.

Baia era ocupată. Așteptă în afara ușii un timp care i se păru de ordinul orelor, iar când intră în cele din urmă nu putu să urineze, deși avea senzația că ar fi vrut s-o facă. Se uita la peretele de deasupra bazinului de toaletă și zidul se bomba spre înăuntru și spre afară într-un ritm ciclic, de trei bătăi. Trase apa, deși nu produsese nimic, pentru eventualitatea în care cineva ar fi ascultat la ușă, și privi apa rotindu-se în vas. Avea o culoare roz sinistră, de parcă ultimul utilizator ar fi eliminat sânge. Tulburător.

Ieși din baie și petrecerea îl izbi din nou. Fețele veneau și dispăreau ca niște baloane plutitoare. Totuși, muzica era frumoasă. Cânta Elvis. Bunul și bătrânul Elvis. Zi-le, Elvis, zi-le !

Chipul lui Mary se ivi înaintea lui și pluti staționar, părând îngrijorat.

— Bart, ce se-ntâmplă cu tine ?

— Ce să se-ntâmple ? Nu se-ntâmplă nimic.

Era uimit, uluit. Cuvintele ieșiseră într-o suită vizuală de note muzicale.

— Am halucinații.

Vorbise cu glas tare, dar de fapt vorbise numai pentru sine.

— Bart, ce-ai luat ?

Părea speriată.

— Mescalină, îi răspunse.

— Dumnezeule, Bart ! *Droguri ? De ce ?*

— De ce nu ? răspunse el, nu arogant, ci pur și simplu fiindcă era unicul răspuns la care se putuse gândi la repezeală.

Cuvintele ieșiră iarăși în note, iar acum unele dintre ele aveau codițe.

— Vrei să te duc la un doctor ?

O privi, surprins, și examină pe îndelete întrebarea în minte, pentru a vedea dacă nu avea conotații ascunse, ecouri freudiene ale casei de nebuni. Chicoti din nou și chicotele i se revărsară muzical din gură și prin fața ochilor, note de crrrristal pe liniile și spațiile portativului, întrerupte de măsuri și pauze.

— De ce să vreau la doctor ? rosti, alegându-și fiecare cuvânt. (Semnul de întrebare era o notă înaltă de o pătrime.) Este așa cum a zis ea. Nici prea bine, nici prea rău. Dar interesant.

— Cine ? întrebă ea. Cine ți-a spus ? De unde ai luat-o ?

Fața i se schimbă, părând să devină reptiliană și parțial ascunsă. Mary, în rolul detectivului dintr-un film polițist cu buget redus, proiectând lumina în ochii suspectului – *Haide, McGonigal, cum o vrei, dur sau blând ?* – , și apoi, mai rău, ea începu să-i amintească în mod neliniștitor de povestirile lui H. P. Lovecraft pe care le citise în copilărie, istoriile ciclului Cthulu, în care oameni perfect normali se

preschimbau în creaturi solzoase, târâtoare, sub acțiunea Celor Străvechi. Chipul lui Mary începuse să pară solziform, vag asemănător unui țipar.

— Nu contează, îi spuse speriat. De ce nu mă poți lăsa-n pace? Nu mă mai fute la cap! Eu nu te sâcâi.

Fața ei avu un recul, redeveni fața lui Mary, rănită, bănuitoare, și el regretă. Petrecerea bubui și se învolbură în jurul lor.

— Bine, Bart, rosti ea încetișor. Fă-ți rău în orice fel dorești. Dar, te rog, nu mă face de râs. Îți pot cere măcar atât?

— Sigur că p...

Ea nu-i așteptase însă răspunsul. Îl părăsi și intră repede în bucătărie, fără să privească înapoi. Îi păru rău, totuși în același timp se simți ușurat. Dar dacă altcineva încerca să stea de vorbă cu el? Și-ar fi dat seama. Nu putea să vorbească în mod normal cu oamenii, nu în halul ăsta. Se părea că nu-i putea prosti pe oameni să creadă că era beat.

— Corrrrect, zise rostogolind ușor literele *r* pe cerul gurii.

De data aceasta, notele ieșiră într-o linie dreaptă, alergând toate cu codițe. Putea să facă note toată noaptea și să fie perfect fericit, nu-i păsa. Dar nu aici, unde ar fi putut să vină oricine și să-l acosteze. Într-un loc intim, unde se putea auzi gândind. Petrecerea îl făcea să se simtă ca și cum ar fi stat înapoia unei cascade imense. Era greu să se gândească pe acest fundal sonor. Mai bine să găsească un locșor liniștit. Poate și c-un radio, la care să asculte. Simțea că ascultatul muzicii îi va ajuta gândirea și existau multe lucruri la care să se gândească. Tone de lucruri.

De asemenea, era destul de sigur că oamenii începuseră să-i arunce priviri. Probabil că Mary răspândise zvonul: *Sunt îngrijorată. Bart a consumat mescalină*. Zvonul avea să treacă de la un grup la altul. Ei continuau, prefăcându-se că dansează, prefăcându-se că beau și-și

văd de conversații, dar în realitate îl studiau dinapoia paharelor și șopteau despre el. Își dădea seama. Totul era limpede precum crrrristalul.

Un bărbat trecu pe lângă el, ținând în mână o sondă foarte înaltă, plină cu băutură, și clătinându-se ușor. Îl trase de sacoul sport și șopti răgușit:

— Ce se zice despre mine ?

Bărbatul îi aruncă un surâs incoerent și-i răsuflă în față un damf cald de scotch.

— O să-mi notez asta, îi spuse și trecu mai departe.

***

Ajunse în cele din urmă în bârlogul lui Walter Hamner (mai târziu, n-ar fi putut spune cum o făcuse) și, când închise ușa înapoia lui, zgomotele petrecerii amuțiră în mod binecuvântat. Începuse să se sperie. Drogul pe care-l înghițise încă nu ajunsese la apogeu, ci venea tot mai puternic și mai puternic. I se păru că traversase livingul în decursul unei clipiri de ochi, dormitorul în care fuseseră depozitate paltoanele, în altă clipire de ochi, holul, în a treia clipire de ochi. Șiragul existenței normale, treze, se desfăcuse, risipind în toate direcțiile mărgelele realității. Continuitatea se sfărâmase. Simțul lui temporal era *el destructo*. Și dacă nu-și mai revenea niciodată ? Dacă avea să fie așa de-a pururi ? Se gândi să se ghemuiască și să tragă un pui de somn până ce efectul avea să înceteze, dar nu știa dacă putea s-o facă. Iar dacă putea, Dumnezeu știa ce vise aveau să apară. Felul degajat în care înghițise pastila, sub imperiul unui imbold de moment, îl îngrozea acum. Nu era ca atunci când fusese beat; nu exista un miez de luciditate care să pâlpâie în adâncul lui, părticica aceea care nu se îmbăta niciodată. Era complet torpilat, de la un capăt la altul.

Dar era mai bine aici. Poate că aici, fiind singur, va putea să preia controlul. Şi, cel puţin, dac-o lua rău razna, n-ar fi...

— Salut!

Tresări, surprins, şi se uită spre colţul camerei. Într-un scaun cu spătar înalt, lângă unul dintre rafturile bibliotecii lui Walter, se afla un om. Ţinea în poală o carte deschisă. Sau nu era om? În odaie ardea o singură lumină, o veioză pe o măsuţă rotundă, în stânga celui care vorbise. Lumina ei proiecta umbre prelungi pe chipul lui, umbre atât de lungi, încât ochii îi erau caverne întunecate şi obrajii erau dăltuiţi în linii sardonice, malefice. Pentru o clipă, se gândi că dăduse peste Satan instalat în bârlogul lui Wally Hamner. După aceea, silueta se ridică şi văzu că era un om, un bărbat obişnuit. Un tip înalt, în jur de şaizeci de ani, cu ochi albaştri şi un nas care fusese lovit în mod repetat în meciuri pe care le pierduse cu sticla. Nu avea însă un pahar cu băutură şi nici pe masă nu se zărea vreunul.

— După cum văd, alt rătăcitor, rosti bărbatul şi întinse mâna. Phil Drake.

— Barton Dawes, spuse el, încă ameţit de sperietură.

Îşi strânseră mâinile. Palma lui Drake se simţea contorsionată şi cu cicatricea unei răni vechi – poate o arsură. Nu-l deranja totuşi să dea mâna cu străinii. *Drake*... Numele îi suna familiar, însă nu-şi putea reaminti unde-l mai auzise.

— Nu te simţi bine? întrebă Drake. Pari niţel cam...

— Sunt ameţit, zise el. Am luat nişte mescalină şi – măiculiţă! – sunt ameţit bine.

Privi rafturile cu cărţi, le văzu crescând şi descrescând şi nu-i plăcu. Aduceau prea mult cu bătăile unei inimi gigantice. Nu mai dorea să vadă lucrurile în felul acela.

— Am înţeles, rosti Drake. Stai jos. Povesteşte-mi cum este.

Îl privi, uşor surprins, apoi simţi un val incredibil de uşurare. Se aşeză.

— Știi ceva despre mescalină ? îl întrebă.

— Puțin, doar câte ceva. Am o cafenea și puștii mai vin de pe stradă, pierduți într-o „excursie"... este o „excursie" bună ? se interesă politicos.

— Bună și rea, răspunse el. Este... tare. Ăsta-i un cuvânt bun, așa cum îl folosesc ei.

— Da. Este.

— Începusem să mă sperii nițel.

Se uită pe fereastră și văzu o autostradă celestă lungă, întinzându-se peste domul negru al nopții. Își feri ochii cu un gest de indiferență, dar nu se putu abține să nu-și umezească buzele.

— Spune-mi... de obicei, cât durează asta ?

— Când ai băgat ?

— Ce să bag ?

Cuvintele ieșiră din gura lui sub formă de litere, căzură pe covor și se dizolvară.

— Când ai înghițit drogul ?

— Ah... pe la opt și jumătate.

— Iar acum este... Își consultă ceasul: Zece fără un sfert...

— *Zece* fără un sfert ? Doar *atât* ?

Drake zâmbi.

— Percepția timpului se face varză, așa-i ? Mă aștept să termini pe la unu și jumătate.

— Serios ?

— Da, așa cred. Probabil că acum ești chiar în vârf. Este foarte vizual ?

— Da. Chiar *prea* vizual.

— A vedea mai multe lucruri decât a fost menit ochiul omului să vadă, spuse Drake și-i oferi un surâs straniu, strâmb.

— Da, asta-i. Exact asta-i !

Senzația lui de ușurare în prezența bărbatului era intensă. Se simțea salvat.

— Cu ce te ocupi în afară de a sta de vorbă cu bărbați de vârstă mijlocie, care-au căzut prin vizuina iepurelui în Țara Minunilor?

Drake surâse.

— Frumos zis. De obicei, persoanele care au consumat mescalină sau LSD au probleme de exprimare și uneori devin incoerente. Mi-am petrecut majoritatea serilor la liniile telefonice gratuite pentru ajutor. În timpul săptămânii, după-amiezile lucrez în cafeneaua despre care ți-am pomenit – se numește Drop Down Mamma. Cei mai mulți clienți sunt ciudați de pe stradă și boschetari. Diminețile, umblu pur și simplu pe străzi și vorbesc cu enoriașii mei, dacă s-au trezit. Iar în restul timpului, fac comisioane la închisoarea districtuală.

— Ești preot?

— Ei îmi zic preot de stradă. Foarte romantic. Malcolm Boyd[1], păzea! Cândva, am fost preot adevărat.

— Nu mai ești?

— Am părăsit biserica-mamă, zise Drake.

Rosti cuvintele acelea încet, dar cu o finalitate teribilă. I se păru că aproape aude zăngănitul ușilor de fier, izbite și închise pe vecie.

— De ce-ai făcut-o?

Drake strânse din umeri.

— Nu contează. Dar tu? De unde ai luat mescalina?

— De la o fată care mergea spre Las Vegas. O fată la locul ei... cred. M-a sunat de Crăciun.

— Pentru ajutor?

— Așa cred.

— Ai ajutat-o?

1. Malcolm Boyd (n. 1923), autor, preot și activist american pentru drepturile omului (n. t.).

— Nu știu. (Zâmbi cu viclenie.) Părinte, povestește-mi despre sufletul meu nemuritor!

Drake avu un rictus.

— Nu sunt părintele tău.

— Nu contează asta.

— Ce vrei să știi despre *sufletul* tău?

Își coborî privirea spre degete. Putea să creeze fulgere de lumină care să țâșnească din vârfurile lor oricând ar fi dorit. Îi dădea un sentiment amețitor de putere.

— Vreau să știu ce se va întâmpla cu el, dacă mă sinucid.

Drake se foi tulburat.

— Nu-i bine să te gândești la sinucidere când ești în „excursie". Vorbește drogul, nu tu.

— Acum vorbesc *eu*, îi zise. Răspunde-mi!

— Nu pot. Nu știu ce se va întâmpla cu *sufletul* tău dacă te sinucizi. Știu însă ce se va întâmpla cu trupul tău. Va putrezi.

Surprins de ideea aceea, își examină din nou palmele. Îndatoritoare, păreau să se crape și să se năruiască în fața ochilor săi, făcându-l să se gândească la povestirea lui Poe, „Faptele în cazul domnului Valdemar". Ce mai noapte! Poe și Lovecraft. Avem vreun A. Gordon Pym pe undeva? Și ce părere aveți despre Abdul Allhazred[1], arabul nebun? Ridică privirea, oarecum deconcertat, însă nu descurajat.

— Ce-ți face corpul? se interesă Drake.

— Poftim?

Se încruntă, străduindu-se să analizeze sensul întrebării.

— „Excursiile" sunt două simultan, spuse Drake. Una a minții și alta a corpului. Ți-e greață? Ai dureri? Te simți neplăcut din vreun punct de vedere?

Își consultă corpul.

— Nu, îi răspunse. Mă simt pur și simplu... ocupat.

1. Abdul Allhazred (?-738), poet din Sanaa, inspiratorul lui Lovecraft (n. t.).

Râse puțin înaintea cuvântului acela și Drake zâmbi. Era un termen foarte bun pentru a descrie felul în care se simțea; trupul său părea foarte activ, chiar dacă nu făcea nici o mișcare. Destul de ușor, material vorbind, totuși nu eteric. Ba chiar nu se simțise niciodată atât de *corporal*, atât de conștient de felul în care se întrețeseau laolaltă procesele lui mentale și corpul fizic. Între ele nu exista nici o demarcație. Nu-l puteai desface pe unul de celălalt. Trebuia să iei pachetul complet, copilaș ! Integrare. Entropie. Ideea se revărsă peste el aidoma unui răsărit de soare rapid de la tropice. Rămase, rumegând-o în lumina situației sale actuale, străduindu-se să-i discearnă șablonul, dacă exista așa ceva. Dar...

— Dar mai este sufletul, zise el cu glas tare.

— Ce-i cu sufletul ? întrebă amabil Drake.

— Dacă ucizi creierul, ucizi corpul, articulă el lent. Și invers. Dar ce se-ntâmplă cu *sufletul* tău ? Ăsta-i misterul, pări... domnule Drake.

— „Visele din somnul morții"[1]. *Hamlet*, domnule Dawes.

— Crezi că sufletul continuă să trăiască ? Există supraviețuire ?

Ochii lui Drake se mohorâră.

— Da, îi spuse. Cred că există supraviețuire... într-o formă sau alta.

— Și crezi că sinuciderea este un păcat de moarte care condamnă sufletul în iad ?

Drake nu răspunse mult timp. După aceea spuse:

— Sinuciderea este un lucru rău. Cred asta cu toată inima mea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Drake se sculă în picioare.

— Nici nu intenționez să-ți răspund. Nu mă mai ocup de metafizică. Sunt mirean. Vrei să te întorci la petrecere ?

1. *Hamlet*, actul III, scena I (n. t.).

Se gândi la gălăgie și la agitație și clătină din cap.

— Vrei acasă ?

— N-aș putea să șofez. Mi-ar fi frică.

— Dacă dorești, te duc eu.

— Ai vrea s-o faci ? Și cum te-ntorci ?

— O să chem un taxi de la tine de acasă. Noaptea de revelion este foarte bănoasă pentru taximetriști.

— Ar fi grozav, îi spuse recunoscător. Cred că mi-ar plăcea să fiu singur. Mi-ar plăcea să mă uit la televizor.

— Ești ferit de pericole dacă rămâi singur ? întrebă Drake sumbru.

— Nimeni nu este, replică la fel de grav și amândoi izbucniră în râs.

— Bine. Vrei să-ți iei rămas-bun de la cineva ?

— Nu. Există vreo ieșire prin spate ?

— Cred că putem găsi una.

***

Nu vorbi prea mult pe drumul spre casă. Felinarele pe lângă care treceau erau singurele imagini la care mai putea să reziste. Când ajunseră lângă șantier, îi ceru părerea lui Drake.

— Construiesc șosele noi pentru hipopotamii care sug energie, în vreme ce copiii din orașul ăsta mor de foame, comentă Drake scurt. Ce cred eu ? Cred că-i pur și simplu o crimă.

Fu gata să-i povestească despre bombele cu benzină, macaraua incendiată și rulota pentru birouri arsă, apoi se răzgândi. Drake putea să creadă că fusese o halucinație. Ba chiar mai rău, putea să creadă că nu fusese.

***

Restul serii fu mai degrabă neclar. Îl îndrumă pe Drake spre casa lui. Drake observă că toți de pe stradă ori

plecaseră la alte petreceri, ori se culcaseră neobișnuit de devreme. El nu comentă. Drake chemă un taxi. Se uitară o vreme la televizor fără să vorbească – Guy Lombardo cânta cea mai dulce muzică din colțul acesta de paradis la hotelul Waldorf-Astoria. Se gândi că Guy Lombardo semăna clar cu un broscoi.

Taxiul sosi la 23:45. Drake îl mai întrebă o dată dacă totul avea să fie bine.

— Da, cred că-ncep să-mi revin.

Spunea adevărul. Halucinațiile se deșertau undeva spre fundul minții.

Drake deschise ușa de la intrare și-și ridică gulerul.

— Nu te mai gândi la sinucidere. Este un act de lașitate.

Zâmbi și încuviință din cap, dar nici nu acceptă, nici nu-i respinse sfatul. Așa cum făcea în toate privințele în zilele astea, îl luă pur și simplu la cunoștință.

— La mulți ani ! îi spuse.

— La fel, domnule Dawes !

Taxiul claxonă, nerăbdător.

Drake porni pe alee și taxiul dispăru, cu lumina galbenă strălucind pe capotă.

Reveni în living și se așeză în fața televizorului. Comutaseră de la Guy Lombardo la Times Square, unde sfera luminoasă era pregătită în vârful blocului Allis-Chalmers, gata să-și înceapă coborârea în 1974. Se simțea vlăguit, stors, finalmente somnoros. Sfera avea să coboare în curând, iar el avea să intre drogat până peste cap în noul an. Undeva prin țară, un prunc al Anului Nou își împingea capul strivit, acoperit de placentă, ieșind din uterul mamei sale și pătrunzând în această lume, cea mai bună dintre lumile posibile. La petrecerea lui Walter Hamner, oamenii ridicau paharele și numărau secundele. Deciziile Anului Nou aveau să fie testate. Cele mai multe dintre ele urmau să se

dovedească la fel de solide ca un șervețel de hârtie ud. Mânat de un imbold, luă de asemenea o hotărâre și se sculă în picioare, în pofida oboselii. Îl durea tot corpul și spinarea îi era parcă din sticlă – era un fel de mahmureală. Se duse în bucătărie și luă ciocanul de pe raftul cu scule. Când reveni în living, sfera luminoasă cobora pe pilon. Ecranul se divizase în două, în dreapta bila, iar în stânga petrecăreții din Waldorf, care scandau:

— Opt... șapte... șase... cinci...

O damă grasă din înalta societate își întrezări imaginea pe un monitor, păru surprinsă, apoi flutură din brațe spre țară.

Schimbarea anului, gândi el. În mod absurd, firișoarele de păr i se zbârliră pe brațe.

Sfera ajunse jos și o emblemă se aprinse pe vârful blocului Allis-Chalmers.

1974

În aceeași secundă, el roti ciocanul, și ecranul televizorului explodă. Sticla erupse pe covor. Se auzi sfârâit de fire încinse, dar nu izbucni nici un incendiu. Pentru a fi sigur că televizorul nu avea să-l prăjească peste noapte, drept răzbunare, trase firul din priză cu piciorul.

— La mulți ani! spuse încetișor și lăsă ciocanul să cadă pe covor.

***

Se întinse pe canapea și adormi aproape imediat. Dormi cu luminile aprinse, și somnul îi fu fără vise.

PARTEA A TREIA

IANUARIE

„Dacă nu-mi găsesc un adăpost,
O să dispar încet..."

– Rolling Stones

5 ianuarie 1974

Lucrul care se petrecu în Shop 'n' Save în ziua aceea fu singurul eveniment din toată viața lui care păruse cu adevărat planificat și conștient, nu aleatoriu. Fusese ca și cum un deget invizibil scrisese pe un seamăn de-al său, cu intenția vădită ca el să citească.

Îi plăcea să umble prin magazine. Era foarte liniștitor, foarte sănătos pentru minte. După aventura cu mescalina, îi plăcea mult să facă lucruri sănătoase pentru minte. Pe 1 ianuarie, se trezise abia după-amiaza și-și petrecuse restul zilei rătăcind dezlânat prin casă, simțindu-se confuz și straniu. Ridica obiecte și le privea, simțindu-se ca Hamlet examinând craniul lui Yorrick. Într-un grad mai redus, senzația se prelungise și a doua zi, ba chiar și a treia. Totuși, din alt punct de vedere, efectul fusese bun. Mintea i se simțea curată și curățată, ca și cum fusese întoarsă cu fundul în sus, frecată și lustruită de o gospodină interioară, energică și maniacă a curățeniei. Nu se îmbătase și de aceea nu plânsese. Când Mary îi telefonase, precaută, pe la ora 19, pe 1 ianuarie, el îi vorbise calm și rațional și părea că pozițiile lor nu se schimbaseră prea mult. Jucau un fel de joc social de-a regina pe furate, fiecare așteptându-l pe celălalt să se miște primul. Ea se mișcase puțin și amintise de divorț. Doar o posibilitate, clintirea cea mai infimă a unui deget, totuși o mișcare. Nu, unicul lucru care-l neliniștea realmente în urma

mescalinei era ecranul spart al televizorului color Zenith. Nu putea să înțeleagă motivul pentru care o făcuse. Își dorise mulți ani un asemenea televizor, deși programele lui favorite erau cele vechi, în alb-negru. Nici chiar actul în sine nu-l tulbura atât de mult pe cât o făcea dovada care dăinuia – sticla spartă și firele expuse. Părea să-i reproșeze, să-l întrebe: *De ce ai făcut asta? Te-am slujit cu credință și tu m-ai distrus. Nu ți-am făcut niciodată vreun rău și tu m-ai spart. Eram lipsit de apărare.* Și era un memento teribil a ceea ce intenționau să facă cu locuința sa. În cele din urmă, luă o cuvertură veche și acoperi ecranul. Asta îl făcu să se simtă simultan mai bine și mai rău. Mai bine, fiindcă nu-l putea vedea, mai rău, fiindcă parcă avea un cadavru în lințoliu în casă. Aruncase ciocanul ca pe o armă a crimei.

Umblatul prin magazine îi făcea însă bine, ca și cum ar fi băut o cafea la Benjy's Grill sau ar fi dus LTD-ul la spălătoria auto Clean Living Car Wash ori s-ar fi oprit la standul de ziare al lui Henry, în centru, ca să cumpere un exemplar din *Time*. Shop 'n' Save era foarte mare, iluminat cu tuburi fluorescente montate în plafon și plin de doamne care împingeau cărucioare, admonestau copiii și se încruntau la tomatele învelite în plastic transparent care le împiedica să le pipăie ca lumea. Din difuzoarele discrete de sus se revărsa muzică ambientală, care curgea atât de monoton încât nici nu putea fi auzită.

În ziua aceasta, sâmbătă, S&S era plin de cumpărători specifici pentru week-end-uri, iar bărbații erau mai mulți ca de obicei, însoțindu-și nevestele și iritându-le cu sugestii naive. El privi cu ochi netulburați soții, soțiile și rezultatele diverselor lor parteneriate. Ziua era senină și razele de soare se revărsau prin ferestrele frontale mari ale magazinului, proiectând pătrate țipătoare lângă casele de marcat și nimerind ocazional pe părul unei femei pentru a-l transforma

într-un halou de lumină. Lucrurile nu păreau foarte serioase când era așa, dar se înrăutățeau întotdeauna seara.

Căruciorul lui se umpluse cu ceea ce alegea în mod obișnuit un bărbat azvârlit cu brutalitate în menajul solitar: spaghete, un borcan cu sos de carne, paisprezece tăvițe cu semipreparate congelate, o duzină de ouă, unt și un pachet de portocale fără sâmburi, pentru a ține la distanță scorbutul.

Mergea pe o alee centrală dintre rafturi, îndreptându-se către casă, când Dumnezeu, poate, îi vorbi. În fața lui se afla o femeie cu pantaloni albaștri-cobalt și un pulover bleumarin tricotat cu model în șerpi. Părul îi era foarte galben. Avea probabil în jur de treizeci și cinci de ani și arăta bine, într-un mod deschis, vioi. Scoase un sunet ciudat, ca un croncănit bolborosit în fundul gâtului și se clătină. Flaconul din plastic cu mustar pe care-l ținuse în mână căzu pe podea și se rostogoli, arătând întruna un steguleț roșu și cuvântul FRENCH'S.

— Doamnă ? îndrăzni el. Vă simțiți bine ?

Femeia căzu pe spate și brațul ei drept, pe care-l ridicase pentru a-și păstra echilibrul, dărâmă vreo douăzeci de cutii de cafea. Pe fiecare cutie scria:

MAXWELL HOUSE
Bună până la ultima picătură

Totul se petrecu atât de repede, încât el nu se sperie cu adevărat – nu pentru sine oricum – , dar zări ceva ce nu uită și care avea să revină pentru a-i bântui visele. Ochii ei se dăduseră peste cap, la fel ca ai lui Charlie în timpul crizelor.

Femeia căzu pe podea. Croncăni slab. Picioarele încălțate în cizme din piele cu o dungă de sare de jur-împrejurul tălpilor răpăiră pe gresie. Femeia aflată chiar în

spatele lui țipă fără putere. Un angajat care punea prețuri pe conservele de supă o luă la fugă pe interval, scăpându-și marcatorul. Două casierițe veniră în capătul aleii și se holbară, cu ochii mari.

El se auzi rostind:

— Cred c-are o criză de epilepsie.

Nu era însă o criză de epilepsie. Era un fel de hemoragie cerebrală și un medic care se afla în magazin împreună cu soția lui constată decesul. Tânărul medic părea speriat, de parcă în clipa aceea și-ar fi dat seama că profesiunea lui avea să-l urmărească până în mormânt, ca un monstru răzbunător dintr-un film horror. Până ce termină examinarea, destui gură-cască se strânseseră în jurul tinerei care zăcea printre cutiile de cafea ce fuseseră ultima parte din lume asupra căreia își exercitase privilegiul omenesc de a le rearanja. Acum ea devenise parte din cealaltă lume și avea să fie rearanjată de alți oameni. Căruciorul îi era pe jumătate umplut cu provizii pentru o săptămână și vederea conservelor, cutiilor și tăvițelor cu carne trezi în el o teroare ascuțită, chinuitoare.

Privind în căruciorul moartei, se întrebă ce aveau să facă cu produsele acelea. Le puneau înapoi pe rafturi? Le depozitau lângă biroul directorului, până ce aveau să fie achitate, dovada faptului că stăpâna casei murise la post?

Cineva chemase un polițist, care își făcea loc prin mulțimea adunată lângă case.

— Faceți loc, rostea cu importanță. Nu are aer.

De parcă i-ar mai fi folosit la ceva.

Se răsuci și se împinse printre oameni, deschizându-și drum cu umărul. Calmul său din ultimele cinci zile se sfărâmase, probabil pentru totdeauna. Existase oare vreodată un semn mai clar? Cu siguranță, nu. Dar ce voia să fie semnul acela? Ce?

***

Când ajunse acasă, puse semipreparatele în congelator, apoi își făcu o băutură tare. Inima îi bubuia în piept. Pe drumul de la supermarket, tot încercase să-și reamintească ce făcuseră cu hainele lui Charlie.

Jucăriile le donaseră la Goodwill Shop din Norton, iar contul lui bancar de o mie de dolari (banii de colegiu – jumătate din tot ceea ce primise Charlie de la rude, la aniversări și cu ocazia Crăciunului, intrase în contul acela, în ciuda țipetelor lui de protest) îl transferaseră în contul lor comun. La sfatul mamei lui Jean, îi arseseră așternuturile – el nu putuse înțelege asta, dar nu avusese inima să protesteze; totul se năruise, și el să se certe pentru păstrarea unei saltele? Însă cu hainele fusese altceva. Ce făcuseră cu hainele lui Charlie?

Întrebarea îl roase toată după-amiaza, sporindu-i iritarea și, la un moment dat, fu cât pe-aici să o sune pe Mary și s-o întrebe. Aceea ar fi fost însă ultima picătură, nu? După așa ceva, ea n-ar mai fi fost nevoită să se întrebe asupra sănătății lui mentale.

Imediat înainte de apus, urcă în podul micuț, la care ajunse strecurându-se prin trapa din tavanul debaralei dormitorului mare. Fu nevoit să se suie pe un scaun și să se cațere de acolo. Nu mai fusese de foarte mult timp în pod, dar unicul bec de 100 W continua să funcționeze. Era acoperit de colb și pânze de păianjen, totuși se aprindea.

Deschise la întâmplare o cutie prăfuită și-și descoperi toate anuarele din liceu și din colegiu, așezate ordonat. Pe copertele fiecărui anuar de liceu erau ștanțate cuvintele:

CENTURIONUL
Liceul Bay...

Pe copertele fiecărui anuar de colegiu (erau mai grele, mai bogat legate) scria:

PRISMA
Să ne amintim...

Deschise mai întâi anuarele din liceu, răsfoind prin paginile cu semnături de la sfârșit („Și-n sus, și-n jos, pe unde m-am întors/ Eu sunt tipa care ți-a stricat anuarul/ Scriind totul pe dos – A.F.A., Connie"), fotografiile unor profesori de demult, încremeniți îndărătul catedrelor și lângă tablele lor, zâmbind vag, apoi ale colegilor pe care abia și-i reamintea, cu preocupările lor (Prietenii Istoriei, 1, 2; Consiliul Clasei, 2, 3, 4; Societatea Poe, 4) afișate dedesubt, alături de porecle și de un mic slogan. Cunoștea destinul unora (armată, mort în accident de mașină, director-adjunct de bancă), dar cei mai mulți dispăruseră și viitorul lor îi era ascuns.

În anuarul din ultimul an de liceu, găsi un George Barton Dawes tânăr, privind visător spre viitor dintr-o fotografie retușată, făcută la Studioul Cressey. Fu uluit cât de puține știa băiatul acela despre viitor și cât de mult semăna băiatul acela cu fiul ale cărui urme venise să le caute bărbatul acesta. Băiatul din fotografie nici nu produsese încă sperma care avea să devină jumătate din fiu. Dedesubtul fotografiei scria:

BARTON G. DAWES
„Bâzâilă"
(Clubul Turistic, 1, 2, 3, 4;
Societatea Poe, 3, 4)

Liceul Bay
Bart, Klovnul Klasei, ne-a ușurat povara!

Puse anuarele talmeş-balmeş în cutia lor şi continuă să cotrobăiască. Găsi draperiile pe care Mary le demontase cu cinci ani în urmă. Un fotoliu cu un braţ rupt. Un radio cu ceas care nu funcţiona. Un album cu poze de la nuntă, prin care se temu să privească. Teancuri de reviste – *ar trebui să le arunc,* îşi spuse. *Vara reprezintă un risc de incendiu.* Motorul unei maşini de spălat pe care îl adusese odată de la spălătorie şi pe care-l meşterise, dar fără rezultat. Şi hainele lui Charlie.

Se aflau în trei cutii de carton şi miroseau puternic a naftalină. Cămăşile lui Charlie, pantalonii şi puloverele, ba chiar şi lenjeria lui Hanes de corp. Le scoase şi privi cu atenţie fiecare obiect, încercând să şi-l închipuie pe Charlie purtând lucrurile acestea, umblând în ele, rearanjând părţi minore ale lumii îmbrăcat în ele. În cele din urmă, mirosul de naftalină îl alungă din pod, tremurând şi strâmbându-se, simţind nevoia să bea ceva. Miros de obiecte care zăcuseră tăcute şi inutile de-a lungul anilor, obiecte care nu aveau alt scop decât să rănească. Se gândi la ele aproape toată seara, până ce băutura anulă capacitatea de gândire.

7 ianuarie 1974

Soneria sună la 10:15 și, când deschise ușa din față, zări un bărbat în costum și palton, relaxat, prietenos și cumva molâu. Era proaspăt bărbierit și purta o servietă diplomat îngustă; inițial, crezu că era un comis-voiajor cu servieta plină de mostre – produse Amway, abonamente la reviste sau poate chiar mincinosul solvent Swipe – și se pregăti să-l invite înăuntru, să-i asculte prezentarea cu atenție, să pună întrebări și poate chiar să cumpere ceva. Cu excepția Oliviei, era prima persoană care intrase în casă de când plecase Mary, cu aproape cinci săptămâni în urmă.

Bărbatul nu era însă comis-voiajor. Era avocat. Se numea Philip T. Fenner și clientul său era Consiliul Municipal. Anunță toate datele acelea cu un zâmbet timid și o strângere de mână fermă.

— Intră, rosti el și oftă.

Dintr-un punct de vedere, individul *era* măcar pe jumătate un comis-voiajor. Puteai spune chiar că vindea Swipe.

Fenner continua să vorbească, neîntrerupt, cu viteza de o sută de kilometri pe oră.

—Ai o casă frumoasă. Realmente frumoasă. Eu spun mereu că un proprietar grijuliu se vede imediat. N-o să te rețin mult timp, domnule Dawes. Știu că ești foarte ocupat, dar Jack Gordon s-a gândit că aș putea să trec pe aici, fiindcă tot îmi este în drum și să-ți las formularul acesta de

mutare. Bănuiesc că l-ai cerut prin poştă, dar ştii cum este cu nebunia de Crăciun – se rătăcesc mule lucruri. Şi, bineînţeles, voi fi încântat să-ţi răspund dacă ai vreo întrebare.

— Am o întrebare, spuse fără să zâmbească.

Masca veselă a vizitatorului lunecă pentru o clipă şi îl văzu pe adevăratul Fenner pândind înapoia ei, rece şi mecanic ca un ceas Pulsar.

— Despre ce ar fi vorba, domnule Dawes ?

El zâmbi.

— Bei o cafea ?

Redevine zâmbitorul Fenner, voiosul mesager care aduce mesajele Consiliului Municipal.

— Să-ţi spun sincer, o cafea ar fi grozavă, dacă nu-i un deranj prea mare. Cam geruleţ afară – minus opt grade. Iernile devin tot mai friguroase, nu crezi ?

— Aşa este. (Apa pe care o fiersese pentru cafeaua de la micul-dejun era încă fierbinte în ibric.) Sper că n-ai nimic împotriva ness-ului. Soţia mea a plecat câteva zile în vizită la părinţi şi mă descurc cum pot.

Fenner râse politicos şi el îşi dădu seama că ştia exact care era situaţia între el şi Mary, şi probabil care era situaţia între el şi oricare alte persoane sau instituţii: Steve Ordner, Vinnie Mason, corporaţia, Dumnezeu.

— Deloc, ness-ul este perfect. Beau mereu ness. Nici nu-mi dau seama care-i diferenţa. Pot să pun nişte acte pe masa aceasta ?

— Dă-i drumul. Cu frişcă ?

— Nu, simplu. Simplu este excelent.

Fenner îşi descheie paltonul, dar nu-l scoase. Îl aranjă sub el când se aşeză, aşa cum o femeie îşi aranjează rochia pentru a nu-i mototoli spatele. Pentru un bărbat, gestul era discordant de delicat. Deschise servieta şi scoase un

formular capsat, care semăna cu cele pentru impozitul pe venit global. Îi umplu o ceașcă de cafea și i-o întinse.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Nu bei și dumneata?

— Cred c-o să-mi torn un păhărel de tărie, zise el.

— Aha, încuviință Fenner și zâmbi fermecător. (Sorbi din cafea.) Este bună, foarte bună. Exact ce-mi trebuia.

Își prepară un cocteil într-o sondă și spuse:

— Te rog să mă scuzi, domnule Fenner. Trebuie să dau un telefon.

— Sigur că da. Bineînțeles.

Sorbi iarăși din cafea și plescăi din buze.

El merse la telefonul din hol, lăsând ușa deschisă. Telefonă la reședința Calloway și-i răspunse Jean.

— Sunt Bart, spuse el. Mary este pe-acolo?

— Doarme.

Glasul lui Jean era înghețat.

— Scoal-o, te rog. Este foarte important.

— Fac prinsoare că este. Fac prinsoare. Chiar aseară i-am zis lui Lester: Lester, e momentul să ne gândim să ne schimbăm numărul și să-l dăm la secret. Și a fost de acord cu mine. Amândoi credem că ai luat-o razna, Barton Dawes, și ăsta-i adevărul adevărat, fără umbră de îndoială.

— Regret să aud asta. Totuși, trebuie realmente să...

Telefonul de la etaj fu ridicat din furcă și Mary rosti:

— Bart?

— Da. Mary, a fost pe la tine un avocat pe nume Fenner? Un tip mieros, care-ncearcă să se comporte ca Jimmy Stewart?

— Nu, răspunse ea.

Rahat, gherlă!

Apoi, ea adăugă:

— M-a sunat la telefon.

Asta-i! Fenner stătea în prag, ținând în mână ceașca de cafea și sorbind calm. Expresia pe jumătate timidă, complet voioasă și modestă dispăruse. Chipul îi era mai degrabă îndurerat.

— Mamă, închide la tine, zise Mary, și Jean Calloway închise derivația telefonică, pufnind amar.

— S-a interesat de mine ? întrebă el.

— Da.

— A discutat cu tine după petrecere ?

— Da, dar... nu i-am spus nimic despre chestia aia.

— S-ar putea să-i fi spus mai multe decât știi. Pare moale și adormit, dar este jugănarul Consiliului Municipal. (Zâmbi spre Fenner, care-i replică printr-un surâs subțire.) Ai stabilit o întâlnire cu el ?

— Păi... da, făcu ea surprinsă. Dar, Bart, vrea să discute numai despre casă...

— Așa ți-a spus ție. De fapt, vrea să discute despre mine. Cred că indivizii ăștia vor să mă târască într-o audiere de competență.

— O... ce... ?

Părea cu totul derutată.

— Încă nu le-am luat banii, în concluzie trebuie să fiu nebun. Mary, mai ții minte despre ce am discutat la Handy Andy ?

— Bart, domnul Fenner este în casă ?

— Da.

— Despre psihiatru, răspunse ea fără viață. Am menționat că ar trebui să te duci să te vadă un... oh, Bart, îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară, zise el încet și onest. Va fi în regulă, Mary. Ți-o jur. Poate că altele nu vor fi, dar asta va fi în regulă.

Închise telefonul și se întoarse către Fenner.

— Vrei să-l sun pe Steve Ordner ? întrebă el. Pe Vinnie Mason ? N-o să mă deranjez cu Ron Stone sau Tom Granger

– ei ar recunoaşte un puţoi de doi bani ca tine, chiar înainte să-ţi deschizi geanta. Dar Vinnie nu te-ar recunoaşte, iar Ordner te-ar primi cu braţele deschise. Este pe urmele mele.

— Nu-i necesar, spuse Fenner. M-ai înţeles greşit, domnule Dawes. Şi se pare că i-ai înţeles greşit şi pe clienţii mei. Aici nu există absolut nimic personal. Nimeni nu este pe urmele dumitale, însă de mai multă vreme *a existat* o ştiinţă a faptului că deteşti derivaţia 784. În luna august a anului trecut, ai trimis o scrisoare ziarului...

— În august, se minună el. Aveţi un serviciu de monitorizare a presei?

— Bineînţeles.

Se ghemui ca speriat şi dădu ochii peste cap, temător.

— Alte tăieturi din ziare! Alţi avocaţi! Ron, ieşi şi alungă-i pe reporterii ăia! Avem duşmani peste tot. Mavis, adu-mi pastilele! (Se îndreptă.) Este cineva paranoic? Hristoase, credeam că eu exageram.

— Avem de asemenea şi un serviciu de relaţii cu publicul, spuse rigid Fenner. Domnule Dawes, aici nu-i vorba despre mărunţiş, ci despre un proiect de zece milioane de dolari.

El scutură din cap, dezgustat.

— Pe voi, ăştia de la drumuri, ar trebui să vă bage într-o audiere de competenţă, nu pe mine.

— Domnule Dawes, zise Fenner, o să-mi dau toate cărţile pe faţă.

— Din experienţa mea, atunci când cineva spune că-i gata să termine cu minciunelele se pregăteşte să mănânce căcatul cel mai mare.

Fenner se înroşi la faţă, finalmente furios.

— Ai scris la ziar. Ai tărăgănat găsirea unui sediu nou pentru „Panglica Albastră" şi-n cele din urmă ai fost dat afară...

— Nu-i adevărat. Mi-am prezentat demisia cu cel puţin o jumătate de oră înainte de a putea fi dat afară.

— ...și ai ignorat toată corespondența noastră referitoare la această casă. Consensul este că s-ar putea să plănuiești o acțiune publică pe data de 20 ianuarie. Să convoci presa și televiziunea, să-i aduci pe toți aici. Eroicul proprietar, târât, în ciuda împotrivirilor și urletelor sale, din căminul lui drag de către agenții gestapoviști municipali.

— Asta vă îngrijorează, așa-i ?

— Bineînțeles că ne îngrijorează ! Opinia publică este schimbătoare, se întoarce imediat cu o sută optzeci de grade...

— Iar clienții tăi sunt oficialități care au fost alese prin vot de electorat.

Fenner îl privi inexpresiv.

— Care-i următorul pas ? întrebă el. Intenționezi să-mi faci o ofertă pe care să n-o pot refuza ?

Fenner oftă.

— Nu pot înțelege ce-i de comentat, domnule Dawes. Municipalitatea îți oferă șaizeci de mii de dolari pentru a...

— Șaizeci și trei de mii cinci sute.

— Da, perfect. Îți oferă suma respectivă pentru casă și teren. Alții capătă mult mai puțin. Ce câștigi dumneata pentru banii ăștia ? N-ai probleme, n-ai necazuri, n-ai bătaie de cap. Suma este practic neimpozabilă, fiindcă ai plătit deja statului impozite pe banii cu care ai cumpărat casa. Datorezi doar taxele pe creșterea valorii ei. Sau nu crezi că evaluarea este corectă ?

— Este corectă, spuse el gândindu-se la Charlie. În privința dolarilor și centilor, este cât se poate de corectă. Probabil că-i mai mult decât aș fi putut obține dacă doream s-o vând, ținând seama de rata dobânzilor pentru împrumuturi.

— Atunci, *de ce* ne certăm ?

— Nu ne certăm, zise el și sorbi din pahar. (Da, în cele din urmă căpătase comis-voiajorul dorit.) Tu ai o casă, domnule Fenner ?

— Da, răspunse prompt Fenner. O casă foarte frumoasă, în Greenwood. Iar dacă o să mă întrebi cum aș proceda sau cum m-aș simți eu dacă aș fi în locul dumitale, voi fi foarte cinstit. Aș mulge municipalitatea de tot ce aș putea obține, apoi aș râde în hohote pe drumul spre bancă.

— Sunt convins că așa ai proceda.

Râse și se gândi la Don și Ray Tarkington, care nu numai că ar fi muls municipalitatea, dar i-ar fi vârât în cur și coada drapelului de la intrare, pentru orice eventualitate.

— Așadar, voi credeți cu adevărat că-mi lipsește o doagă ?

— Nu știm, răspunse Fenner pe un ton judicios. Decizia pe care ai luat-o în privința mutării spălătoriei nu poate fi considerată deloc normală.

— Să-ți zic atunci o chestie. Mi-au mai rămas destule doage ca să știu că-mi pot angaja un avocat căruia să nu-i placă decretul puterii discreționare – unul care să mai creadă încă în vechiul și demodatul adagio „vatra mea, palatul meu". El ar putea obține un ordin restrictiv și v-am putea bloca pentru vreo lună, poate chiar două. Cu niței noroc și cu apelurile legale succesive, am putea amâna totul până prin septembrie.

Fenner păru mai degrabă încântat decât deconcertat, așa cum bănuise de altfel. În sfârșit, gândea Fenner. Asta-i momeala, Freddy, îți place ? Da, George, trebuie să recunosc că-mi place.

— Ce vrei ? întrebă Fenner.

— Cât sunteți pregătiți să oferiți ?

— Vom ridica prețul de evaluare cu cinci mii de dolari. Nici un bănuț mai mult. Și nimeni nu va afla despre fată.

Totul se opri. Încremeni ca mort.

— Poftim ? șopti el.

— *Fata*, domnule Dawes. Cea pe care ai regulat-o. Ai avut-o aici în zilele de 6 și 7 decembrie.

Mai multe gânduri îi goniră în spirală prin minte, pe durata câtorva secunde, unele dintre ele extrem de practice, dar majoritatea suprapuse și nedemne de încredere, cu o patină galbenă de teamă. Cu toate acestea, peste teamă și peste gândurile practice se întindea o furie uriașă și sângerie care-l împingea să sară peste masă și să-l strângă de beregată pe ticăitorul din fața lui până ce arculețele și știfturețele îi ieșeau pe urechi. Dar nu trebuia să facă asta; mai presus de orice, nu asta!

— Dă-mi un număr, zise el.

— Un număr... ?

— Un număr de telefon. O să te sun după-amiază și o să te anunț decizia mea.

— Ar fi mult mai bine, dacă am putea definitiva totul acum.

Ți-ar plăcea asta, nu-i așa ? Domnule arbitru, să mai prelungim repriza cu treizeci de secunde. Omul acesta este în corzi.

— Nu, nu cred asta. Te rog să ieși din casa mea.

Fenner ridică lin și expresiv din umeri.

— Poftim cartea mea de vizită. Ai aici numărul de telefon. Cred că voi fi la birou între orele două și jumătate și patru.

— O să-ți telefonez.

Fenner plecă. Prin fereastra de lângă ușa din față, îl privi cum se îndreptă pe alee spre Buick-ul lui albastru-închis, se sui la volan și se îndepărtă. După aceea, lovi cu pumnul în perete, puternic.

***

Își prepară altă băutură și se așeză la masa din bucătărie, ca să examineze situația. Știau despre Olivia. Erau gata să folosească informația respectivă drept pârghie. Pentru mutarea lui, nu era o pârghie foarte bună. Fără îndoială, îi

puteau termina căsnicia cu ajutorul ei, dar căsnicia lui trecea deja prin necazuri serioase. Însă îl *spionaseră*.

Întrebarea era: cum ?

Dacă existau oameni care-l supravegheau, atunci aceștia ar fi trebuit să știe fără îndoială despre trosc-pleosc, bum-bum, faimos în toată lumea. Iar dacă ar fi știut-o, s-ar fi folosit de informația respectivă. De ce să te mai deranjezi cu un fleac de felul unei mici aventuri extraconjugale, când îl poți arunca la închisoare pe proprietarul recalcitrant pentru incendiere cu premeditare ? Prin urmare, îi puseseră microfoane. Broboane mici și reci de sudoare îi năpădiră pielea, când se gândi cât de aproape fusese, în starea de beție, să-i povestească la telefon lui Magliore cum procedase. Slavă cerului că-l oprise Magliore ! Trosc-pleosc, bum-bum era destul de rău și-așa.

Locuia așadar într-o casă înțesată de microfoane și rămânea întrebarea: Ce trebuia să facă față de oferta lui Fenner și față de metodele clienților acestuia ?

Puse în cuptor un semipreparat congelat, pentru prânz, și se așeză cu alt pahar, așteptând. Îl spionaseră, încercaseră să-i cumpere bunăvoința. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare.

Scoase tăvița din cuptor și mâncă. Se plimbă prin casă, privind la obiecte. Începea să aibă o idee.

***

La ora 15, îl sună pe Fenner și-i spuse să-i trimită formularul. Avea să-l semneze, dacă Fenner va rezolva cele două chestiuni despre care discutaseră. Fenner păru foarte încântat. Îi zise că se va ocupa cu plăcere de chestiunile acelea și că-i va trimite formularul a doua zi. Îi spuse că era bucuros că decisese să fie rațional.

— Există două condiții, preciză el.

— Condiții ? repetă Fenner și păru brusc suspicios.

— Nu te speria. Nu-i vorba despre nimic ce să nu poți rezolva.

— Să le auzim, zise Fenner. Dar te previn, Dawes, ne-ai stors cam de tot ce putem oferi.

— Dacă mâine îmi trimiți formularul, miercuri ți-l aduc la birou. Vreau să mă aștepte un cec pentru șaizeci și opt de mii cinci sute de dolari. Un *bilet de bancă*. O să-ți dau formularul de eliberare în schimbul cecului.

— Domnule Dawes, noi nu putem face afaceri în felul acesta...

— Poate că nu aveți voie, dar *puteți*. În același fel în care n-aveți voie să-mi înregistrați convorbirile telefonice și Dumnezeu mai știe ce alte chestii. Nu capăt cecul, nu capeți formularul. În locul tranzacției, iau legătura cu avocatul.

Fenner tăcu. Aproape că-l putea auzi gândindu-se.

— Bine. Altceva ce mai este ?

— După ziua de miercuri, nu mai vreau să fiu deranjat. Pe 20, casa-i a voastră. Până atunci, e a mea.

— Perfect, zise prompt Fenner deoarece, desigur, aceea nu era o condiție.

Legea spunea că locuința era a lui până la ora 24 a zilei de 19 ianuarie și că devenea indiscutabil proprietatea orașului la un minut după aceea. Dacă semna formularul de eliberare și încasa banii municipalității, putea să urle la toate ziarele și posturile tv din oraș fără să capete nici măcar o privire de simpatie.

— Asta-i tot, spuse el.

— Bine, făcu Fenner, părând extrem de fericit. Mă bucur că putem, în sfârșit, să colaborăm în mod rațional, domnule...

— Du-te-n mă-ta ! zise el și închise telefonul.

8 ianuarie 1974

Nu era acasă când curierul îi vârâse în cutia poștală plicul cafeniu și gros care conținea formularul 6 983-426-73-74 (dosarul albastru). Plecase în Nortonul întunecat pentru a discuta cu Sal Magliore. Magliore nu fu în culmea fericirii să-l vadă, dar, pe măsură ce-i vorbi, deveni tot mai gânditor.

Fu adus prânzul – spaghete, carne de vițel și o sticlă de vin Gallo roșu. Era un prânz minunat. Magliore ridică mâna pentru a-l opri, când ajunse la partea cu mita de cinci mii de dolari și la informațiile lui Fenner despre Olivia. Dădu un telefon și vorbi scurt cu bărbatul de la celălalt capăt al firului. Îi dădu adresa de pe Crestallen.

— Folosește furgoneta, încheie el și închise.

Rulă mai multe spaghete pe furculiță și încuviință din cap spre el, așezat de cealaltă parte a mesei, ca să povestească mai departe.

După ce termină, Magliore spuse:

— Ai avut noroc că nu te-au urmărit. Altfel, acum ai fi fost la mititica.

Se simțea gata să plesnească de plin ce era și nu mai putea înghiți nimic. De cinci ani nu mâncase atât de bine. Îl complimentă pe Magliore, care zâmbi.

— Unii dintre amicii mei nu mai mănâncă paste. Trebuie să-și păstreze o anumită imagine și de-aia mănâncă numai

friptane sau prin localuri care servesc mâncare franțuzească, suedeză sau alte de-astea. De aia se-mbolnăvesc de ulcer. De ce ? Fiindcă nu poți să schimbi ceea ce ești.

Turnă sos pentru spaghete din recipientul de carton pătat de grăsime în care fusese adusă mâncarea. Începu să înmoaie în sos bucăți de pâine cu usturoi, se opri, privi peste masă cu ochii lui stranii, măriți și zise:

— Îmi ceri să te ajut să comiți un păcat de moarte.

Îl privi și nu-și putu ascunde surprinderea.

Magliore râse morocănos.

— Știu ce gândești. Cineva cu ocupația mea n-ar fi cel mai potrivit să vorbească despre păcate. Ți-am zis deja că am lichidat pe-un tip. De fapt, pe mai mulți. Dar n-am ucis niciodată pe vreunul care să nu merite să fie omorât. Iar eu privesc situația așa: unul care moare înainte ca Dumnezeu să fi plănuit să moară este ca un meci amânat din cauza ploii. Nu se mai pun la socoteală păcatele pe care le-a comis. Dumnezeu trebuie să le ignore, fiindcă n-a existat timpul necesar pentru căință pe care El l-a apreciat necesar pentru păcatele sale. Prin urmare, dacă-l ucizi pe un tip, de fapt îl scutești de chinurile iadului. Așa că, dintr-un anumit punct de vedere, eu am făcut pentru indivizii ăia mai mult decât ar fi putut face Papa însuși. Cred că Dumnezeu știe asta, dar nu-i deloc treaba mea. Îmi place mult de tine. Ai coaie. Îți trebuie coaie ca să faci ce ai făcut tu cu bombele incendiare. Asta, însă... Asta-i cu totul altceva.

— Nu-ți cer să faci nimic. Este liberul meu arbitru.

Magliore dădu ochii peste cap.

— Iisuse, Fecioară Maria și dulgherul Iosif ! De ce nu mă poți lăsa pur și simplu-n pace ?

— Pentru că tu ai ceea ce-mi trebuie mie.

— Dumnezeu mi-e martor că n-aș fi vrut să am.

— O să m-ajuți ?

— Nu știu.

— Acum am banii necesari. Sau îi voi avea, în scurt timp.

— Nu-i vorba despre bani. Este o chestiune de principii. Până acum n-am mai avut de-a face cu un țăcănit ca tine. Trebuie să mă gândesc. O să te sun.

Decise că ar fi fost o greșeală să mai insiste și plecă.

***

Completa formularul pentru mutare, când sosiră oamenii lui Magliore. Aveau o furgonetă albă Econoline, pe flancul căreia scria RAY: VÂNZĂRI ȘI SERVICII TV, dedesubtul unui televizor care dansa, cu un zâmbet mare pe ecran. Erau doi bărbați în salopete verzi, cu truse voluminoase de scule. În truse existau instrumente reale pentru repararea televizoarelor, dar și alte echipamente. Îi „curățară" casa. Dură o oră și jumătate. Găsiră microfoane în ambele aparate de telefon, unul în dormitor și unul în sufragerie. Nici unul în garaj, ceea ce-l făcu să se simtă ușurat.

— Ticăloșii! rosti el, ținând în mână microfoanele sclipitoare.

Le dădu drumul pe podea și le strivi sub toc.

Când ieșeau, unul dintre bărbați vorbi, ușor admirativ:

— Ați făcut praf televizorul ăla. De câte ori a trebuit să-l loviți?

— Numai o dată.

După ce ei dispăruseră în razele reci de soare ale sfârșitului după-amiezei, mătură microfoanele în făraș și aruncă resturile zdrobite și scânteietoare în coșul de gunoi din bucătărie. După aceea își prepară ceva de băut.

9 ianuarie 1974

La ora 14:30, în bancă erau numai câteva persoane, și el merse direct la una dintre mesele din mijlocul sălii, ținând în mână biletul de bancă al municipalității. Rupse din carnetul lui de cecuri un formular de depunere și-l completă cu suma de 34 250 de dolari. Se duse la un ghișeu și întinse biletul de bancă și formularul de depunere.

Casierița, o tânără cu păr negru ca păcatul și rochie purpurie scurtă, cu picioare în dresuri de nailon înaintea cărora ar fi prezentat onorul până și Papa, se uită derutată de la biletul de bancă la formularul de depunere, apoi invers.

— Este vreo problemă ? întrebă el, cu amabilitate.

Trebuia să recunoască faptul că situația îl încânta.

— Nuuu, dar... doriți să depuneți 34 250 de dolari și doriți 34 250 de dolari *în bani-gheață* ? Așa este ?

Aprobă din cap.

— Vă rog să așteptați doar o clipă, domnule.

Zâmbi și încuviință iarăși din cap, privindu-i atent picioarele, când ea se îndreptă spre biroul managerului, care se afla înapoia unei balustrade din stinghii, fără să fie izolat prin pereți de sticlă, ca și cum ar fi vrut să anunțe că individul acela era la fel de uman ca tine, ca mine... sau, aproape, ca oricine. Managerul era un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine pentru tineri. Chipul îi era îngust ca poarta paradisului și arcui sprâncenele când privi spre casiera în rochie purpurie.

Discutară cecul municipalității, formularul de depunere și implicațiile acestora pentru bancă și, posibil, pentru întregul sistem federal bancar. Fata se aplecă peste biroul managerului și rochia i se ridică la spate, dezvăluind un slip violaceu cu tiv din dantelă. *Iubire ah iubire ah iubire nepăsătoare*, gândi el. Vino cu mine acasă și ne vom giugiuli până la sfârșitul timpului sau până ce-mi vor demola casa, indiferent care dintre ele va fi prima. Gândul îl făcu să zâmbească. Avea o erecție... mai precis, o semierecție. Își luă ochii de la fată și privi prin bancă. Un bodyguard, probabil un polițist ieșit la pensie, stătea impasibil între seif și ușile din față. O bătrână iscălea cu grijă talonul albastru de pensie. Pe peretele din stânga se afla un poster mare, care arăta o imagine a Pământului fotografiat din spațiul cosmic, o nestemată verde-albastră uriașă pe fundal negru. Deasupra planetei scria cu litere mari:

PLEACĂ

Sub planetă, cu litere ceva mai mici:

CU UN ÎMPRUMUT PENTRU VACANȚĂ
DE LA FIRST BANK

Casierița drăguță reveni.

— O să vă dau în bancnote de cinci sute și de o sută, zise ea.

— Perfect.

Îi completă o chitanță pentru depunere, apoi intră în seiful băncii. Când se întoarse, avea în mână o casetă mică. Spuse ceva bodyguardului și acesta o însoți. Bodyguardul îl privi bănuitor.

Casierița numără trei teancuri de câte zece mii de dolari, cu câte douăzeci de bancnote de cinci sute de dolari în fiecare teanc. Le banderolă pe rând, după care introduse

un bon de la mașina de calcul între banderolă și prima bancnotă din fiecare teanc. Pe fiecare dintre cele trei bonuri ale mașinii de calcul scria:

10 000 $

Numără apoi patruzeci și două de sute, dând bancnotele repede cu buricul degetului arătător drept. Peste ele, puse cinci bancnote de câte zece dolari. Banderolă teancul și introduse alt bon de la mașina de calcul, pe care scria:

4 250 $

Cele patru teancuri erau aliniate unul lângă altul și ei trei le priviră pentru o clipă cu suspiciune – destui bani ca să cumpere o casă sau cinci Cadillac-uri sau un avion Piper Cub sau aproape o sută de mii de cartușe de țigări.

După aceea, fata rosti nesigur:

— Dacă doriți, vă pot da o pungă cu fermoar...

— Nu, nu-i nevoie.

Luă teancurile și le vârî în buzunarele paltonului. Bodyguardul urmări cu dispreț impasibil tratamentul nesăbuit aplicat motivului existenței sale, casierița drăguță păru fascinată (salariul ei pe cinci ani dispărea cu nepăsare în buzunarele paltonului de gata al acestui bărbat, fără măcar să le bombeze), iar managerul îl privea cu neplăcere abia camuflată, deoarece banca era locul unde banii trebuia să fie ca Dumnezeu, invizibili și priviți reverențios.

— E foarte bine, zise el, înghesuind și carnetul de cecuri peste teancurile de zece mii de dolari. Nici o problemă.

Ieși și toți se uitară după el. După aceea, bătrâna șontâcăi până la casierița drăguță și-i arătă talonul de pensii, corect semnat, pentru a-și încasa banii. Casierița drăguță îi dădu două sute treizeci și cinci de dolari și șaizeci și trei de cenți.

***

Când ajunse acasă, puse banii într-o halbă prăfuită, pe raftul cel mai de sus al dulapului din bucătărie. Mary îi făcuse halba cadou la aniversarea lui, cu cinci ani în urmă. Nu ţinuse niciodată cu adevărat la ea, preferând să bea berea direct din sticlă. Pe o parte a halbei se găsea o emblemă care arăta o torţă olimpică şi cuvintele:

ECHIPA DE BERE SUA

Puse halba la loc, umplută acum cu ceva mai ameţitor şi sui în camera lui Charlie, unde se afla acum biroul lui de lucru. Scotoci prin sertarul cel mai de jos şi găsi un plic mic. Se aşeză la masă şi calculă noul sold al carnetului de cecuri: 35 053,49 $. Scrise pe plic numele lui Mary şi adresa părinţilor ei. Vârî carnetul de cecuri înăuntru, lipi plicul şi căută din nou prin sertare. Găsi o jumătate de coală de timbre şi lipi cinci timbre pe plic. Îl examină o clipă, apoi scrise sub adresă:

POŞTA EXPRES

Lăsă plicul pe birou şi coborî în bucătărie să-şi prepare ceva de băut.

10 ianuarie 1974

Era seara târziu, ningea, și Magliore nu telefonase. El stătea în living cu un pahar, ascultând muzică, fiindcă televizorul era tot *hors de combat*. Ceva mai devreme ieșise cu două bancnote de zece dolari din halba de bere și cumpărase patru albume de rock and roll. Unul dintre ele se numea *Let It Bleed* și aparținea formației Rolling Stones. Îl auzise la petrecere și-i plăcuse mai mult decât celelalte pe care le cumpărase și care păreau excesiv de sentimentale. Unul dintre ele, cântat de un grup numit Crosby, Stills, Nash and Young, era atât de siropos, încât îl rupsese pe genunchi. Însă *Let It Bleed* abunda în muzică stridentă, lascivă și ritmată. Bubuia și zornăia. Îi plăcu foarte mult. Îi reamintea de „Let's Make a Deal", care era prezentată de Monte Hall. Mick Jagger cânta:

Toți trebuie s-ejaculăm pe cineva
Și dacă vrei, poți s-ejaculezi pe mine.

Se gândise la afișul din bancă, cel care arăta întregul Pământ, variat și nou, cu legenda care-l invita pe privitor PLEACĂ. Îl făcea să se gândească la „excursia" pe care o făcuse de revelion. Fusese cu adevărat plecat. Hăt, departe!

Dar nu-i plăcuse?

Gândul îl trezi brusc.

În ultimele două luni, se târâse de colo-colo ca un câine ale cărui testicule fuseseră prinse într-o uşă ce se trântise. Totuşi, nu existaseră şi compensaţii pe drum ?

Făcuse lucruri pe care altfel nu le-ar fi întreprins niciodată. Şofatul pe autostradă, liber şi fără gânduri, ca o pasăre migratoare. Fata şi sexul, atingerea sânilor ei, atât de deosebită de Mary. Discuţiile cu un bărbat care era un escroc. Acceptarea finală că bărbatul acela era o persoană serioasă. Euforia ilegalităţii de a azvârli bombe incendiare şi teroarea de coşmar, ca un înec, când se păruse că maşina nu va trece peste taluz pentru a-l purta cât mai departe. Emoţii profunde fuseseră excavate din sufletul lui sec de director executiv din eşalonul de mijloc, precum relicvele unei religii întunecate dintr-un şantier arheologic. Ştia ce însemna să fii *viu*.

Desigur, existaseră şi lucruri rele. Felul în care-şi pierduse controlul în Handy Andy şi zbierase la Mary. Solitudinea care-l rosese în primele două săptămâni de sihăstrie, rămas singur pentru prima dată după douăzeci de ani, având drept tovărăşie numai bubuitul teribil şi intens al propriei sale inimi. Pumnul primit de la Vinnie – dintre toţi, tocmai de la Vinnie Mason ! – în raionul de jucării. Teribila mahmureală a fricii după ce incendiase şantierul. Ea lăsase urmele cele mai îndelungate.

Însă şi lucrurile acelea, oricât de neplăcute fuseseră, fuseseră noi şi cumva incitante, ca şi gândul că s-ar fi putut să fie nebun ori să înnebunească. Urmele din peisajul interior prin care hălăduise (sau se târâse ?) în ultimele două luni nu aparţinuseră altcuiva. Se autoexplorase şi dacă ceea ce găsise fusese adesea banal, în acelaşi timp fusese înspăimântător şi frumos.

Gândurile îi reveniră la Olivia aşa cum o văzuse ultima dată, stând pe rampa autostrăzii cu cartonul ei LAS VEGAS...

SAU DĂ-I BICE! ridicat sfidător spre indiferența rece a lucrurilor. Se gândi la afișul băncii: PLEACĂ. De ce nu? Nu mai exista nimic care să-l rețină aici, decât obsesia murdară. Nu mai avea soție și doar fantoma unui copil, nu mai avea slujbă, iar casa avea să fie o noncasă peste o săptămână și jumătate. Avea bani-gheață și mașină care era numai a lui, fără rate. De ce să nu se suie pur și simplu în ea și să plece?

Îl cuprinse un fel de aţâţare nebună. În imaginație, se zări stingând luminile, suind în LTD și gonind spre Las Vegas cu banii în buzunar. Găsind-o pe Olivia. Spunându-i: *Hai să PLECĂM*. Mergând în California, vânzând mașina și îmbarcându-se spre Mările Sudului. De acolo la Hong-Kong, de la Hong-Kong la Saigon, la Bombay, la Atena, Madrid, Paris, Londra, New York. Apoi la...

Aici?

Lumea era rotundă, acesta era adevărul ei ucigător. Ca Olivia, mergând în Nevada, decisă să scape de toate rahaturile. Te droghezi și ești violat de prima dată când calci pe făgașul nou, fiindcă făgașul nou este la fel ca făgașul vechi, de fapt *este* făgașul vechi, care se învârte mereu în cerc până ce l-ai tocit și afundat într-atât de mult, încât este prea adânc ca să mai poți ieși, iar atunci este momentul să închizi ușa garajului, să pornești motorul și pur și simplu să aștepți... să aștepți...

Seara înaintă, și gândurile lui se învârtiră în cerc, ca o pisică încercând să-și prindă și să-și înghită propria coadă. În cele din urmă, adormi pe canapea și-l visă pe Charlie.

11 ianuarie 1974

Magliore îl sună la ora 13:15.

— Bine, îi spuse. O să facem târgul. Te va costa nouă mii de dolari. Nu cred că asta te va face să te răzgândești.

— Bani-gheață ?

— Cum adică „bani-gheață" ? Crezi că-o să accept cecuri la purtător ?

— Bine. Scuză-mă !

— Mâine seară la ora zece să fii la sala de bowling Revel Lanes. Știi pe unde vine ?

— Da, pe Ruta 7. Dincolo de mall-ul Skyview.

— Exact. Pe pista șaisprezece, vor fi doi tipi în cămăși verzi, pe spatele cărora scrie cu fir aurit Marlin Avenue Firestone. Te alături lor. Unul dintre ei îți va explica tot ce trebuie să știi. Asta va fi în timp ce joci bowling. Dai două-trei bile, apoi ieși și șofezi mai departe până la taverna Town Line. Pe asta o știi ?

— Nu.

— Mergi pur și simplu pe 7, spre vest. E la vreo trei kilometri de sala de bowling, pe aceeași parte. Parchezi în spatê. Amicii mei vor parca lângă tine. Vor fi într-o autofurgonetă Dodge Custom Cab, albastră. Or să mute o ladă din mașina lor în break-ul tău. Le dai un plic. Cred că-s nebun, să știi. Sunt dus cu sorcova. Probabil c-o să

mă-nhațe pentru asta. Atunci o să am timp, relaxat și pe-ndelete, să mă-ntreb de ce pizda mă-sii am făcut-o?

— Aș dori să stau de vorbă cu tine săptămâna viitoare. Personal.

— Nu. Nici vorbă. Nu sunt duhovnicul tău. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nici măcar să vorbesc cu tine. Îți spun sincer, Dawes, nu vreau nici măcar să citesc despre tine în ziar.

— Este vorba pur și simplu despre un plasament.

Magliore tăcu.

— Nu, zise în cele din urmă.

— Este ceva pentru care nu te poate lega nimeni, îi spuse. Vreau să înființez un... un fond fiduciar pentru cineva.

— Pentru nevastă-ta?

— Nu.

— Treci marți, rosti, în cele din urmă, Magliore. Poate c-o să te văd. Sau poate c-o să fiu cu capul pe umeri.

El închise.

Revenit în living, se gândi la Olivia și la living – cele două păreau constant legate laolaltă. Se gândi la PLEACĂ. Se gândi la Charlie și abia își mai putu reaminti chipul lui, decât sub forma unor instantanee. Atunci, cum se putea întâmpla așa ceva?

Decise brusc, se ridică, se duse la telefon și căută EXCURSII în Pagini Aurii. Formă un număr. Dar când un glas feminin prietenos răspunse: „Agenția turistică Arnold, cu ce vă pot fi de folos?" închise și se îndepărtă grăbit de telefon, frecându-și palmele.

12 ianuarie 1974

Sala de bowling Revel Lanes era o clădire lungă, iluminată fluorescent, care răsuna de muzică ambientală discretă, un tonomat, strigăte și conversații, soneriile bolborosite ale automatelor de pinball, zornăitul monedelor de la mesele mecanice de biliard și, mai presus de orice, de cascadele huruitoare ale popicelor dărâmate și rostogolirile bubuitoare și monotone ale bilelor mari și negre de bowling.

Merse la garderobă, căpătă o pereche de pantofi de bowling roșu cu alb (pe care bărbatul dinapoia tejghelei îi pulverizâ ceremonial cu un spray dezinfectant pentru picioare, înainte de a le îngădui să iasă din grija sa) și porni spre pista 16. Cei doi bărbați erau acolo. Cel care se pregătea să lanseze bila era mecanicul care înlocuia toba de eșapament în ziua primei lui vizite la „Magliore – Mașini la Mâna a Doua". La tabela de scor stătea unul dintre indivizii care veniseră la el acasă cu furgoneta tv. Bea bere dintr-un pahar de hârtie cerată. Amândoi îl priviră când se apropie.

— Mă numesc Bart, rosti el.

— Eu sunt Ray, zise bărbatul de la masă, iar el – mecanicul lansa bila – este Alan.

Bila de bowling părăsi mâna lui Alan și vui pe pistă. Popicele zburară în toate părțile și Alan scoase un sunet de nemulțumire. Lăsase în picioare popicele 7 și 10. Încercă să lanseze a doua bilă cu efect pe lângă jgheabul din dreapta, pentru a le doborî pe amândouă. Bila căzu în jgheab și

bărbatul emise alt sunet, de dezgust, când mecanismul de ridicare a popicelor le trase înapoi.

— Ţinteşte în unu, îl mustră Ray. Întotdeauna, ţinteşte în unu. Cin'-te crezi, campionu' mondial ?

— N-am băgat efectul bine. Niţel mai tare şi *bang.* Salut, Bart !

— Salut !

Îşi strânseră toţi mâinile.

— Încântat de cunoştinţă, zise Alan, apoi se adresă lui Ray: Haide să-ncepem o partidă nouă şi-l băgăm şi pe Bart. Oricum în asta m-ai fript.

— Bine.

— Începe tu, Bart, spuse Alan !

Nu mai jucase bowling de vreo cinci ani. Alese o bilă de şase kilograme, în care îşi simţea bine degetele, şi o trimise prompt prin jgheabul din stânga. O privi rostogolindu-se şi se simţi ca un cretin. Fu mult mai atent cu următoarea, dar se duse strâmb şi doborî numai trei popice. Ray le doborî pe toate din prima lovitură. Alan doborî nouă, apoi doborî şi popicul 4.

La sfârşitul celor cinci serii, Ray avea 89 de puncte, Alan 76 şi Bart 40. Îi plăcea totuşi să simtă transpiraţia pe spinare şi efortul neobişnuit al unor muşchi care căpătau rareori şansa de a se pune în mişcare.

Fusese îndeajuns de prins de joc, încât, pentru o clipă, să nu înţeleagă la ce se referea Ray când îi spuse:

— Se numeşte malglinită.

Îl privi şi se încruntă niţel la auzul cuvântului nefamiliar, după care înţelese. Alan era în faţa lor, cu bila în palme şi privea cu atenţie popicele 4 şi 6, perfect concentrat.

— Bine, zise el.

— Este în batoane lungi de zece centimetri. Sunt patruzeci de batoane. Fiecare are forţa de explozie a şaizeci de batoane de dinamită.

— Aha, încuviință și simți brusc un nod în stomac.

Alan lansă bila și sări în sus de încântare când doborî ambele popice.

El lansă, doborî șapte popice și se așeză din nou. Ray doborî toate popicele din prima lovitură. Alan își recuperă bila și o ridică, ținând-o sub bărbie, încruntându-se peste pista lustruită spre popice. Îl lăsă pe jucătorul din dreapta lui să lanseze, apoi porni în cei patru pași de apropiere de prag.

— Sunt o sută treizeci de metri de fitil. Pentru detonarea malglinitei trebuie un impuls electric. Poți să pui și arzătorul de sudură pe ea, că nu se va-ntâmpla nimic, pur și simplu se va topi. Vei – oho, *bună! Asta a fost bună, Al*!

Al avusese o lansare în buzunarul Brooklyn și le doborâse pe toate.

El se ridică, trimise ambele bile în jgheab și se așeză din nou. Ray doborî popicele din două lansări.

Când Alan se apropie de linie, Ray reluă:

— Vei avea nevoie de curent electric, de o baterie de acumulator. Ai așa ceva ?

— Da.

Își privi scorul. 47. Cu șapte mai mult decât anii lui.

— Poți să tai bucăți de fitil, să le legi laolaltă și să obții explozii simultane, te prinzi ?

— Da.

Alan reuși altă lansare Brooklyn.

Când se întoarse, rânjind, Ray îi zise:

— Nu te poți încrede în lansările Brooklyn, băiete. Intri în buzunarul din dreapta.

—Hai sifon ! sunt cu numai opt popice în urmă !

El lansă, doborî șase popice, se așeză și Ray doborî toate popicele din prima lovitură. După șapte serii, Ray avea 116 puncte.

Când se așeză din nou, Ray întrebă:

— Ai nelămuriri?

— Nu. Putem pleca după partida asta?

— Sigur că da. N-ai juca însă atât de rău, dacă ai mai exersa. N-ai mai jucat de mult și când lansezi, ai obiceiul să răsucești încheietura. Asta-i problema ta.

Alan lovi buzunarul Brooklyn exact ca la cele două lansări anterioare, dar popicele 7 și 10 rămaseră în picioare, așa încât se întoarse, strâmbându-se. Se gândi: *acum e rândul meu.*

— Ți-am zis să nu te-ncrezi în buzunarul ăla vagabond, rânji Ray.

— Sictir! mormăi Alan.

Încercă să imprime efect bilei și o trimise din nou în jgheab.

— Doamne, cum sunt unii! hohoti Ray. Pe cuvântul meu, sunt unii tipi care nu-nvață niciodată. Niciodată!

***

Taverna Town Line avea o emblemă uriașă de neon roșu, care habar n-avea de criza energetică. Se stingea și se aprindea cu o încredere eternă, lipsită de minte. Sub neonul roșu era o marchiză albă pe care scria:

ÎN SEARA ASTA CÂNTĂ
FABULOUS OYSTERS
DIRECT DE LA BOSTON

În dreapta localului era o parcare curățată de zăpadă, plină cu mașinile clienților de sâmbătă seara. Când intră cu mașina, văzu că parcarea continua și în spate, în forma literei L. Acolo rămăseseră câteva locuri libere. Parcă lângă unul neocupat, opri motorul și coborî.

Noaptea era nemilos de geroasă, genul de noapte în

care nu simţi frigul până nu-ţi dai seama că urechile îţi sunt la fel de amorţite ca şi mânerele pompelor de benzină în primele cincisprezece secunde după ce ai ieşit. Deasupra, un milion de stele scânteiau într-o strălucire magnifică. Prin peretele din spate al tavernei îi putea auzi pe Fabulous Oysters cântând „After Midnight". Se gândi că J. J. Cale scrisese cântecul acela şi se întrebă de unde culesese informaţia aceea inutilă. Era uimitor felul în care creierul uman se umplea cu gunoaie culese de pe drum. Îşi putea aminti cine compusese „After Midnight", dar nu-şi putea reaminti chipul fiului său mort. Asta părea foarte crud.

Autofurgoneta Custom Cab rulă lângă break-ul lui; Ray şi Alan coborâră. Erau pregătiţi de treabă, cu palmare groase şi pufoaice de la surplusurile armatei.

— Ai nişte bani pentru noi, zise Ray.

Scoase plicul din haină şi i-l întinse. Ray îl deschise şi frunzări bancnotele dinăuntru, mai degrabă estimând decât numărând.

— E bine. Deschide maşina.

Deschise portbagajul (care, în pliantele Ford, era numit „Poarta magică din spate") şi cei doi coborâră din autofurgonetă o ladă grea din lemn cu care veniră spre maşina lui.

— Fitilul este dedesubt, spuse Ray, scoţând pe nări jeturi albe de aburi. Nu uita, ai nevoie de curent electric. Dacă nu, le poţi folosi ca lumânări pentru tort.

— N-o să uit.

— Ar trebui să joci mai des bowling. Ai o lovitură puternică.

Reveniră în autofurgonetă şi plecară. După câteva momente, plecă şi el, lăsând Fabulous Oysters să-şi vadă de instrumentele lor. Urechile îi îngheţaseră şi-l furnicară atunci când porni încălzirea.

***

Când ajunse acasă, duse lada înăuntru şi forţă capacul cu o şurubelniţă. Explozibilul arăta exact aşa cum spusese Ray – semăna cu nişte lumânări din ceară cenuşie. Sub batoane şi un strat de ziare se aflau doi colaci groşi de fitil alb. Colacii de fitil fuseseră asiguraţi cu legături de plastic alb identice cu cele cu care-şi lega sacii Hefty pentru gunoi.

Puse lada în debaraua livingului şi încercă s-o dea uitării, dar părea să degajeze emanaţii rele, care se răspândeau în toată casa, ca şi cum ceva urât se petrecuse acolo cu ani în urmă, ceva care, lent şi sigur, pângărea totul.

13 ianuarie 1974

Merse în Docuri și străbătu încet străzile, în sus și-n jos, căutând zona în care activa Drake. Văzu locuințe înghesuite, lipite una de cealaltă, atât de dărăpănate, încât lăsau impresia că se vor prăbuși în cazul în care clădirile ce le flancau ar fi fost îndepărtate. O pădure de antene tv se ridica de pe vârful fiecăreia, conturându-se pe fundalul cerului ca firele de păr zbârlite de pe capul unui om care s-a speriat. Baruri, închise până la amiază. Un automobil abandonat în mijlocul unei străzi laterale, fără anvelope, fără faruri, fără ornamentele cromate, semănând cu scheletul decolorat al unei vaci în mijlocul Văii Morții. Cioburi zornăiau în rigole. Toate magazinele de amanet și de băuturi alcoolice aveau grilaje pliabile peste vitrinele de sticlă. Asta am învățat din tulburările de stradă de acum opt ani, gândi el. Cum să prevenim jafurile în timpul stării de necesitate. Pe la jumătatea bulevardului Venner văzu o vitrină micuță cu numele localului scris cu litere din engleza veche:

CAFENEAUA *DROP DOWN MAMMA*

Opri, încuie mașina și intră. Erau doar doi clienți, un puști negru într-o jachetă marinărească dublă, cu vreo două măsuri prea mare, care părea că moțăie, și un bătrân boschetar alb care sorbea cafea dintr-o cană masivă de

porţelan alb. Mâinile îi tremurau neajutorat de câte ori apropia cana de gură. Avea pielea galbenă şi, când ridică privirea, ochii îi scânteiară chinuiţi de lumină, ca şi cum ar fi fost întemniţat prea adânc în închisoarea aceea puturoasă, pentru a mai putea ieşi vreodată.

Drake stătea înapoia tejghelei din partea de spate a cafenelei, lângă o plită dublă. Într-un recipient de sticlă incasabilă se afla apă fierbinte, în celălalt, cafea fără zahăr. Pe tejghea era o cutie de trabucuri cu câteva monede. Alături erau două afişe scrise cu creionul pe hârtie de ambalaj. Unul anunţa:

MENIU
Cafea 15 c
Ceai 15 c
Apă gazoasă 25 c
Salam 30 c
Unt şi gem 25 c
Hot dog 35 c

Celălalt anunţa:

VĂ RUGĂM AŞTEPTAŢI SĂ FIŢI SERVIŢI!
Tot personalul este format din VOLUNTARI şi atunci când vă serviţi singur îi faceţi să se simtă inutili şi proşti. Vă rugăm să aşteptaţi şi nu uitaţi că DUMNEZEU VĂ IUBEŞTE!

Drake ridică ochii de la revista pe care o citea, un exemplar zdrenţuit din *The National Lampoon*. Pentru o clipă, privirea lui căpătă nuanţa aparte, încețoşată, a unui om care pocneşte din degete în interiorul minţii, căutând să-şi amintească numele cuiva, apoi rosti:

— Ce mai faci, domnule Dawes ?

— Bine. Pot să beau o ceaşcă de cafea ?

— Sigur că da.

Lua una dintre cănile masive de pe al doilea strat al piramidei din spatele lui şi turnă cafea.

— Cu lapte ?

— Nu, simplă.

Îi întinse un sfert de dolar lui Drake şi acesta îi dădu o monedă de zece cenţi din cutia cu mărunţiş.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru seara aceea şi doream să fac o donaţie.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

— Ba da. Petrecerea aceea a fost ceea ce se numeşte o „scenă nasoală".

— Drogurile sintetice pot să cauzeze aşa ceva. Nu întotdeauna, dar uneori. Nişte băieţi şi-au adus astă vară un prieten care luase LSD în parcul oraşului. Puştiul fusese apucat de o criză de zbierete deoarece crezuse că porumbeii îl urmăreau să-l mănânce. Parc-ar fi o scenă horror dintr-o revistă ieftină, nu-i aşa ?

— Fata care-mi dăduse mescalina mi-a povestit că odată scosese mâna unui bărbat din gaura de scurgere a chiuvetei. După aceea, n-a mai ştiut dacă episodul fusese sau nu real.

— Cine era ea ?

— Realmente, nu ştiu, răspunse onest. Oricum, poftim.

Puse un sul de bancnote pe tejghea, lângă cutia cu mărunţiş. Sulul era legat cu un elastic.

Drake se încruntă spre bani, fără să-i atingă.

— De fapt, spuse el, este pentru locul acesta.

Era sigur că Drake ştia asta, dar trebuia să umple tăcerea cu ceva.

Drake desfăcu elasticul, ținând bancnotele cu mâna stângă și manipulându-le cu dreapta, care avea cicatricea stranie. Puse elasticul deoparte și numără încet.

— Aici sunt cinci mii de dolari, zise el.

— Da.

— Te-ai supăra dacă te-aș întreba de unde...

— Îi am? Nu, nu m-aș supăra. Din vânzarea casei mele către municipalitate. Vor construi o șosea pe acolo.

— Soția ta este de acord?

— Soția mea nu are nici un cuvânt de spus în această problemă. Suntem separați. În curând, vom fi divorțați. Ea a căpătat jumătate din suma primită în urma vânzării, cu care poate să facă orice crede de cuviință.

— Am înțeles.

În spatele lor, boschetarul bătrân începuse să cânte. Nu era o melodie anume, ci pur și simplu un murmur.

Drake împunse gânditor bancnotele cu vârful degetului arătător drept. Colțurile bancnotelor erau răsucite, fiindcă fuseseră ținute în sul.

— Nu pot lua banii ăștia, spuse el, în cele din urmă.

— De ce?

— Nu mai ții minte despre ce am discutat? întrebă Drake.

El ținea minte.

— N-am nici un plan în direcția respectivă.

— Eu cred că ai. Un om cu picioarele pe pământ nu dăruiește bani dintr-o toană.

— Asta nu-i o toană, zise el ferm.

Drake îl privi pătrunzător.

— Atunci cum i-ai spune? Dai bani unei cunoștințe întâmplătoare?

— Ce dracu', am mai donat bani unor oameni pe care nu i-am văzut niciodată! Pentru cercetările împotriva

cancerului... Pentru o fundație Salvați Copiii... Pentru un spital de distrofii musculare din Boston... N-am fost în viața mea în Boston.

— Sume atât de mari ?

— Nu.

— Și bani-gheață, domnule Dawes ? Cineva care încă mai are ce face cu banii nu dorește să-i vadă. Primește cecuri, semnează hârtii... Chiar și atunci când joacă pocher, folosește fise. Banii sunt simbolici. În societatea noastră, un om care nu are ce face cu banii nu are ce face nici cu viața.

— Mi se pare o atitudine al dracului de materialistă pentru...

— Un preot ? Nu mai sunt preot. Nu mai sunt de când s-a-ntâmplat asta. (Ridică mâna rănită, cu cicatrice.) Să-ți povestesc cum obțin bani pentru a ține localul ăsta în picioare ? Noi am apărut prea târziu pentru actele de caritate care beneficiază de publicitate, ca United Fund sau City Appeal Fund. Cei care lucrează aici sunt numai pensionari, oameni bătrâni care nu-i înțeleg pe puștii care vin în cafenea, dar care vor să fie și altceva decât pur și simplu o față care se apleacă de la o fereastră de la etajul doi ca să se uite-n stradă. Am niște puști eliberați condiționat care caută formații să cânte gratis în serile de vineri și sâmbătă, formații care sunt la început de drum și au nevoie de experiență. Facem chete... Totuși, banii cei mai mulți vin din partea unor oameni bogați, din pătura superioară. Eu fac turnee. Vorbesc la ceaiurile cucoanelor. Le povestesc despre puștii narcomani și despre boschetarii care dorm sub viaducte și-și fac focuri din ziare, ca să nu înghețe iarna. Le povestesc despre fata de cincisprezece ani care cutreiera țara din 1971 și care a venit aici cu păduchi mari și albi, în cap și în părul pubian. Le povestesc despre toate bolile venerice din Norton. Le povestesc despre pescari, tipii care

se-nvârt în autogări și caută băieți fugiți de acasă ca să le ofere slujbe ca târfe masculine. Le povestesc cum băieții ăia sfârșesc prin a lua muie de la vreun bărbat în toaletele cinematografelor pentru zece dolari-cincisprezece, dacă promite că-nghite totul. Cincizeci la sută pentru el și cincizeci la sută pentru peștele lui. Și femeile alea holbează ochii, șocate, iar apoi se înmoaie cumva și le dau lacrimile, și poate că juisează între coapse, dar scot banul și ăsta-i lucrul important. Uneori, te poți lega de vreuna și să obții mai mult decât o contribuție de zece dolari. Te duce la cină în casa ei din Crescent, te prezintă familiei și te roagă să spui rugăciunea după ce slujnica servește felul întâi. Tu o spui, indiferent ce gust prost ar avea cuvintele în gura ta și ciufulești părul băiatului – întotdeauna există un băiat, Dawes, unul singur, nu ca iepurașii neastâmpărați din partea asta a orașului, care se-mperechează de umplu o casă-ntreagă – și spui, ce tânăr binecrescut avem noi aici sau ce fată frumoasă și, dacă ești foarte norocos, doamna a invitat unele dintre partenerele ei de bridge sau de la clubul de cartier pentru a-l vedea pe preotul ăsta ciudat rău de tot, care-i probabil un radical și face trafic de arme pentru Pantere sau Liga pentru Eliberarea Algeriei, și tu îți joci vechiul rol al Părintelui Brown[1], mai adaugi un vârf de cuțit din eternele măguliri și surâzi până te dor obrajii. Toată chestia asta se numește scuturatul pomului cu bani și se execută în mediile cele mai elegante, dar când revii acasă simți din nou că stai în genunchi și sugi cariciul unui afacerist bisexual într-un stal din sala de cinema 41. Da' ce mama dracului, ăsta-i jocul meu, asta-i o parte din „penitența" mea, dacă-mi scuzi termenul, însă penitența mea nu include necrofilia. Și asta, domnule Dawes, simt că-mi oferi. Și de asta trebuie să te refuz.

1. Personaj din povestirile autorului englez G. K. Chesterton (1874–1936) (n. t.).

— Penitenţă, pentru ce ?

— Asta, spuse Drake cu un surâs strâmb, este între mine şi Dumnezeu.

— Atunci de ce alegi metoda aceasta de finanţare, dacă îţi repugnă atât de mult, la drept vorbind ? De ce nu...

— O fac în felul ăsta, fiindcă este singura cale. Sunt întemniţat.

Cu o disperare bruscă şi oribilă, ca o înecare, îşi dădu seama că Drake tocmai îi explicase de ce venise el aici, de ce făcuse el tot ceea ce făcuse.

— Nu te simţi bine, domnule Drake ? Arăţi...

— Mă simt perfect. Vreau să-ţi doresc mult noroc. Chiar dacă n-ajungi nicăieri.

— Nu-mi fac iluzii, zise Drake şi zâmbi. Ar trebui să reconsideri... orice acţiune drastică. Există şi alte opţiuni.

— Serios ? (Îi zâmbi şi el.) Închide localul în clipa asta. Vino cu mine şi intrăm împreună în afaceri. Îţi fac o propunere serioasă !

— Faci mişto de mine !

— Nu. Poate că altcineva face mişto de noi amândoi.

Se întoarse şi rulă din nou bancnotele într-un sul strâns şi scurt. Puştiul continua să doarmă. Bătrânul îşi pusese pe masă cana pe jumătate goală şi o privea fără noimă. Nu se oprise din fredonat. Pe drumul spre uşă, îndesă sulul de bancnote în cana bătrânului, împroşcând cafea întunecată pe tăblia mesei. Ieşi repede şi descuie portiera maşinii, aşteptându-se ca Drake să-l urmeze şi să protesteze, poate să-l salveze. Dar Drake nu veni, ci poate aşteptă ca el să se întoarcă şi să-l salveze.

El, însă, se sui în maşină şi plecă.

14 ianuarie 1974

Merse în centru la magazinul Sears și cumpără o baterie de automobil și două cabluri de pornire cu clești. Pe un flanc al bateriei scria cu litere de plastic reliefat:

DIE-HARD

Merse acasă și le puse în debaraua din față, alături de lada din scânduri. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă poliția ar fi venit cu un mandat de percheziție. Arme în garaj... explozibil în living... o sumă mare de bani-gheață în bucătărie... B. G. Dawes, revoluționar disperat, agentul secret X-9, în slujba unui cartel străin prea hidos pentru a fi menționat. Avea un abonament la revista *Reader's Digest* care era plină de asemenea istorii cu spioni, alături de o serie nesfârșită de cruciade – antifumat, antipornografie, anticrimă. Întotdeauna era mai înspăimântător când presupusul spion era un demn reprezentant alb-anglo-saxon-protestant al suburbiilor, unul dintre *noi*. Agenți KGB în orășele ca Willmette sau Des Moines, făcând schimb de microfilme în biblioteca pentru împrumuturi din magazinul universal, complotând răsturnări violente ale republicii la filme vizionate în cinematografele în aer liber pentru mașini, mâncând Big Mac-uri cu un dinte sfredelit care conținea acid prusic.

Da, un mandat de percheziție și l-ar fi crucificat! Dar, de fapt, nu se mai temea. Lucrurile păreau să fi evoluat dincolo de punctul acela.

15 ianuarie 1974

—Spune-mi ce vrei, rosti obosit Magliore.

Afară era lapoviță; după-amiaza era cenușie și tristă, o zi în care orice autobuz municipal ce se ivea legănându-se din vremea sură și membranoasă, împroșcând zăpadă topită în toate direcțiile cu roțile sale imense, ar fi părut plăsmuirea fanteziilor unui maniac depresiv, o zi în care actul vieții în sine părea oarecum dezaxat.

— Casa mea? Mașina? Soția? Orice, Dawes. Doar să mă lași în pace în ultimii ani ai vieții mele.

— Uite ce-i, zise el stânjenit, știu că-s o pacoste.

— Știe că-i o pacoste, se adresă Magliore pereților. (Ridică brațele și le lăsă să cadă înapoi pe lângă coapsele voinice.) Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-*ncetezi*?

— Ăsta o să fie ultimul lucru.

Magliore dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fie ceva superb, le spuse pereților. Ce-i?

Scoase un teanc de bancnote și zise:

— Aici sunt optsprezece mii de dolari. Trei mii sunt pentru tine. E onorariul tău ca să găsești pe cineva.

— Pe cine?

— O fată din Las Vegas.

— Cele cincisprezece mii sunt pentru ea?

— Da. Vreau să-i iei și să-i investești în operațiunile tale în care merită investit. Și să-i plătești dividende.

— Operațiuni legale ?

— Oricare dintre ele ce va oferi dividendele cele mai bune. Am încredere în judecata ta.

— Are încredere în judecata mea, informă Magliore pereții. Vegas este un oraș mare, domnule Dawes. Un oraș în tranzit.

— Nu ai legături acolo ?

— Ba da, am. Dar dacă vorbim spre o hippy cu creierii pe jumătate arși de droguri, care poate s-o fi tăiat deja spre San Francisco sau Denver...

— O cheamă Olivia Brenner și cred că mai este încă în Las Vegas. Ultima dată lucra într-un local de fast-food...

— Din care există cel puțin două milioane în Vegas, făcu Magliore. Iisuse, Fecioară Maria și dulgherul Iosif !

— Are un apartament în care locuiește cu altă fată sau cel puțin asta era situația când am vorbit ultima dată cu ea. Nu-i știu adresa. Este înaltă cam de un metru șaptezeci și trei, păr negru, ochi verzi... Chip frumos... Douăzeci și unu de ani. Cel puțin, așa zice.

— Să presupunem totuși că nu pot descoperi această gagică superbă.

— Atunci investește banii și păstrează tu dividendele. Consideră-i un onorariu de cicălire.

— De unde știi că n-o să fac asta oricum ?

Se ridică, lăsând bancnotele pe biroul lui Magliore.

— Cred că n-am de unde s-o știu. Dar ai un chip cinstit.

— Fii atent, zise Magliore. Nu vreau să te muşc de cur. Ești un tip care-a fost deja mușcat de cur. Dar nu-mi place chestia asta. E ca și cum m-ai face executorul tău testamentar, în pizda mă-sii !

— Dacă nu vrei, poți să mă refuzi.

— Nu, nu, nu, n-ai înțeles. Dacă gagica mai este în Vegas și este cunoscută sub numele de Olivia Brenner, cred

c-o pot găsi, iar trei miare este o sumă mai mult decât corectă. Nu-mi strică, orice-aş zice. Dar mă sperii, Dawes. Eşti realmente chitit să-ţi urmezi calea.

— Da.

Magliore se încruntă în jos, spre fotografiile lui, ale soţiei şi copiilor, de sub placa de sticlă de pe birou.

— Bine, vorbi Magliore. Asta a fost pentru ultima dată. Dar s-a terminat, Dawes ! S-a terminat definitiv ! Dacă te mai văd vreodată sau dacă te mai aud la telefon, n-ai nici o şansă. Vorbesc serios ! Am destule probleme personale ca să-mi mai bat capul şi cu ale tale.

— Sunt de acord.

Întinse mâna, nefiind sigur dacă Magliore i-o va strânge, dar acesta o făcu.

— Nu te-nţeleg, zise Magliore. De ce-ar trebui să-mi placă un tip pe care nu-l înţeleg ?

— Este o lume de neînţeles, spuse el. Dacă te-ndoieşti, gândeşte-te la căţeaua domnului Piazzi.

— Mă gândesc mult la ea, rosti Magliore.

16 ianuarie 1974

Duse plicul în care era carnetul de cecuri la cutia poștală de la colț și-l expedie. În seara aceea merse să vadă un film numit *Exorcistul*, deoarece juca Max von Sydow și-l admirase dintotdeauna mult pe Max von Sydow. Într-o scenă a filmului, o fetiță vomita în chipul unui preot catolic. Niște spectatori din rândurile din spate aplaudară.

17 ianuarie 1974

Mary îi telefonă. Părea absurd de ușurată, veselă, și asta făcea ca totul să fie mai simplu.

— Ai vândut casa, zise ea.

— Da.

— Dar ești tot acolo.

— Doar până sâmbătă. Am închiriat o fermă, la țară. O să-ncerc să-mi revin.

— Bart, asta-i grozav! Sunt atât de fericită.

Înțelese de ce era atât de simplu. Ea se prefăcea. Nu era nici bucuroasă, nici supărată. Renunțase.

— În legătură cu cametul de cecuri...

— Da.

— Ai împărțit banii în două, nu-i așa?

— Da. Dacă vrei să verifici, îl poți suna pe domnul Fenner.

— Nu. Ah, nu m-am referit la *asta*. (Aproape că o putea vedea făcând gesturi de îndepărtare cu palmele.) Voiam să spun că... dacă ai separat banii în felul ăsta... înseamnă că...

Se întrerupse cu abilitate și el gândi: *Cățea ce ești, m-ai prins. Drept la țintă.*

— Da, cred că da, îi spuse. Divorț.

— Te-ai gândit la asta? întrebă ea cu sinceritate mincinoasă. Te-ai gândit *într-adevăr*...

— M-am gândit mult.

— Și eu. Pare a fi singurul lucru care mai poate fi făcut. Dar n-am nimic împotriva ta, Bart. Nu sunt supărată pe tine.

Dumnezeule, câte romane de dragoste a citit! Mai lipsește să-mi spună că se-ntoarce la colegiu. Fu surprins de cinismul lui. Se gândise că depășise faza aceea.

— Ce-o să faci?

— Mă-ntorc la colegiu, spuse ea, și acum în glasul ei nu mai exista falsitate, ci atâtare și strălucire. Mi-am căutat vechea foaie matricolă, care era în podul casei mamei, cu toate hainele mele vechi, și-mi mai trebuie numai douăzeci și patru de examene ca să-mi iau diploma! Bart, asta înseamnă nițel mai mult de un an.

O văzu pe Mary târându-se prin podul casei părintești și imaginea se contopi cu a sa, stând tulburat într-un maldăr de haine ale lui Charlie. O alungă.

— Bart? Mai ești la telefon?

— Da. Mă bucur că acum, dacă ai să fii din nou pe cont propriu, asta te va împlini atât de frumos.

— Bart..., făcu ea pe un ton de reproș.

Nu mai era însă nevoie să se răstească la ea, s-o tachineze ori s-o facă să se simtă prost. Lucrurile trecuseră de etapa aceea. După ce a mușcat, cățeaua domnului Piazzi trece mai departe. I se păru foarte amuzant și chicoti.

— Bart, plângi?

Părea tandră. Fătarnică, dar tandră.

— Nu, răspunse el cu bravură.

— Bart, te pot ajuta cu ceva? Vreau să te ajut, dacă o pot face.

— Nu, cred c-o să mă descurc. Și mă bucur că te-ntorci la colegiu. Ia spune, în privința divorțului... cine deschide acțiunea? Tu sau eu?

— Cred că ar fi mai bine dacă aș face-o eu, zise ea timid.

— Bine. Perfect.

Se lăsă tăcere, apoi, pe neaşteptate, ea vorbi ca şi cum cuvintele i-ar fi scăpat fără ştiinţă sau aprobare:

— După plecarea mea, te-ai culcat cu cineva ?

El se gândi la întrebare şi la posibilele răspunsuri: adevărul, o minciună, o eschivare care ar fi putut s-o ţină trează noaptea.

— Nu, răspunse cu atenţie şi continuă: Dar tu ?

— Sigur că nu, zise ea, reuşind să sune scandalizată şi încântată în acelaşi timp. N-aş fi putut.

— În cele din urmă, o s-o faci.

— Bart, haide să nu vorbim despre sex.

— Bine, încuviinţă îndeajuns de placid, deşi ea deschisese subiectul.

Continuă să caute să-i spună ceva drăguţ, un lucru pe care ea să şi-l amintească. Nu-i venea nimic în minte şi, în plus, nu ştia de ce ar fi dorit de fapt să-şi amintească de el, cel puţin în această etapă. Înainte, avuseseră ani buni împreună. Era sigur că fuseseră buni, deoarece nu-şi putea reaminti multe din cele întâmplate în anii aceia, decât poate pariul nebunesc cu televizorul.

Se auzi rostind:

— Mai ţii minte când l-am dus prima dată la grădiniţă pe Charlie ?

— Da. A plâns şi tu ai vrut să-l luăm înapoi. N-ai vrut să-l laşi să se ducă, Bart.

— Dar tu ai vrut.

Ea tăgădui ceva pe un ton uşor rănit, dar el îşi reamintea scena. Doamna care conducea grădiniţa se numea Ricker. Avea autorizaţie statală şi le servea copiilor un prânz bun şi cald înainte de a-i trimite acasă, la ora 13. Sala de clasă era într-un demisol reamenajat şi când îl duseseră pe Charlie între ei, el se simţise ca un trădător, ca

un fermier care mângâie o vacă și-i spune: Șșș, Bess! pe drumul spre abator. Charlie al lui fusese un băiat frumos. Păr blond, care ulterior se închisese la culoare, ochi albaștri, atenți, mâini iscusite încă de pe când era țânc. Stătuse între ei, la baza scării, încremenit de șoc, privindu-i pe ceilalți copii care țipau, alergau, colorau și tăiau hârtie colorată cu foarfeci boante, atât de *mulți*, și Charlie nu păruse niciodată așa de vulnerabil ca în clipa aceea, pur și simplu privindu-i pe ceilalți copii. În ochii lui nu existase nici bucurie, nici teamă, ci doar atenție, un fel de *lipsă de apartenență*, și el nu se simțise niciodată atât de mult tatăl fiului lui ca în clipa aceea, niciodată atât de apropiat de cursul actual al gândurilor sale. Doamna Ricker se apropiase, zâmbind ca o baracudă și spusese: *O să ne distrăm grozav, Chuck*, făcându-l să-i vină să urle: *Nu-l cheamă așa*! Iar apoi, când ea întinsese brațul, Charlie nu-l apucase, ci doar o privise, așa încât ea îl prinsese de mână și începuse să-l tragă ușor spre ceilalți, iar Charlie făcuse doi pași, după care se oprise, întorsese capul spre ei și doamna Young spusese încetișor: *Plecați, o să ne descurcăm noi!* În cele din urmă, Mary fusese nevoită să-l înghiontească și să-i spună: *Haide ODATĂ, Bart*, deoarece el înghețase privindu-și fiul, ochii fiului său care spuneau: *O să-i lași să-mi facă chestia asta, George*? și propriii săi ochi îi răspunseseră: *Da, cred că da, Freddy*, și el și Mary suiseră treptele, arătându-i spatele lui Charlie, lucrul cel mai îngrozitor pe care-l poate vedea un copil, și Charlie începuse să plângă. Pașii lui Mary nu șovăiseră însă deloc, deoarece dragostea unei femei este stranie și crudă și aproape întotdeauna clarvăzătoare, dragostea care vede este întotdeauna o dragoste oribilă, și ea știa că era bine să plece, așa încât plecă, neluând în seamă plânsetele ca fiind pur și simplu altă etapă din dezvoltarea băiatului, așa cum sunt genunchii juliți sau ilaritatea cauzată

de anestezia generală. Iar el simțise o durere în piept atât de ascuțită, atât de materială, încât se întrebase dacă nu avea un atac de cord, dar apoi durerea trecuse, lăsându-l zguduit și incapabil s-o interpreteze, iar acum se gândea că durerea fusese un simplu, banal și străvechi adio. Spinările părinților nu sunt lucrul cel mai îngrozitor. Lucrul cel mai îngrozitor dintre toate este viteza cu care copiii nu iau în seamă aceleași spinări și-și văd de propriile lor probleme – jocurile, un puzzle, noul prieten și, în cele din urmă, moartea. Acelea erau lucrurile oribile pe care el ajunsese să le cunoască. Charlie începuse să moară cu mult înainte să se fi îmbolnăvit și lucrul acela nu putea fi oprit în nici un fel.

— Bart? spunea ea. Mai ești pe fir, Bart?

— Sunt aici.

— La ce-ți slujește să te gândești mereu la Charlie? Te consumă. Ești prizonierul lui.

— Însă tu ești liberă. Da.

— Să vorbesc cu avocatul săptămâna viitoare?

— Bine. În regulă.

— Nu trebuie să fie ceva urât, nu, Bart?

— Nu. Va fi foarte civilizat.

— N-o să te răzgândești și n-o să contești acțiunea?

— Nu.

— O să... o să mai vorbim atunci.

— Știai că era momentul să-l părăsești și atunci ai făcut-o. Regret din suflet că n-am putut avea asemenea instincte.

— Poftim?

— Nimic. La revedere, Mary. Te iubesc.

Își dădu seama că spusese asta după ce închisese. O rostise automat, fără sentiment – o punctuație verbală. Totuși, nu fusese un sfârșit chiar atât de rău. Nu, deloc.

18 ianuarie 1974

— Cine îl caută ? întrebă glasul secretarei.

— Bart Dawes.

— Vreți să rămâneți puțin pe fir ?

— Sigur că da.

Îl puse pe așteptare și el ținu receptorul mut la ureche, legănând din picior și privind pe fereastră spre orașul-fantomă al străzii Crestallen West. Era o zi senină, dar foarte rece; temperatura era de minus zece grade, însă din cauza vântului ajungea la minus douăzeci de grade. Vântul sufla trâmbe de zăpadă peste stradă, spre locul unde casa familiei Hobart se ridica tăcută, o simplă cochilie care aștepta bila demolatoare. Își demontaseră și luaseră cu ei până și obloanele.

Se auzi un declic, apoi vocea lui Steve Ordner:

— Ce mai faci, Bart ?

— Bine.

— Cu ce te pot ajuta ?

— Am telefonat în privința spălătoriei, spuse el. Eram curios ce a decis corporația referitor la mutare.

Ordner oftă, după care rosti cu o rezervă amuzată:

— Nițel cam târziu pentru asta, nu ți se pare ?

— Steve, n-am sunat ca să mi-o tragi pe tema asta.

— De ce nu ? Cu siguranță, tu le-ai tras-o la toți pe aceeași temă. În sfârșit, nu contează. Consiliul directorial a

decis să abandoneze afacerile în domeniul spălătoriilor industriale. Spălătoriile automate vor rămâne – ele merg bine –, dar o să schimbăm denumirea lanţului în Handi-Wash. Cum ţi se pare?

— Groaznic, răspunse el slab. De ce nu-l dai afară pe Vinnie Mason?

— Pe Vinnie? (Ordner păru surprins.) Vinnie face o treabă excelentă pentru noi. Va ajunge un personaj important în lumea cinematografelor. Mărturisesc că nu mă aşteptasem la asemenea ranchiună...

— Haide, haide, Steve! Slujba aia n-are mai mult viitor decât un adăpost într-un hogeag. Dă-i ceva care să merite sau pune-l pe liber!

— Nu prea cred că asta-i treaba ta, Bart.

— I-ai legat o mortăciune de gât, dar el n-o ştie încă, fiindcă n-a început să putrezească. El tot mai crede că aia-i cina lui.

— Am auzit că ţi-ar fi tras un pumn, cu puţin înainte de Crăciun.

— I-am spus adevărul şi nu i-a plăcut.

— Adevărul este un cuvânt lunecos, Bart. Aş crede că tu înţelegi asta mai bine decât oricine, după toate minciunile pe care mi le-ai turnat.

— Asta continuă să te irite, aşa-i?

— Da, e greu să nu fii iritat, când descoperi că un om pe care îl crezuseşi bun este de fapt plin de rahat. Mai voiai să-mi spui şi altceva, Bart?

— Nu, de fapt, nu. Aş dori să nu-l mai omori pe Vinnie, asta-i tot. Este un băiat bun. Îl distrugi. Şi ştii prea bine că-l distrugi.

— Repet: de ce aş dori să-l „omor" pe Vinnie?

— Fiindcă nu poţi s-ajungi la mine.

— Devii paranoic, Bart. N-am nici o dorinţă să-ţi fac ceva, doar să uit de tine.

— De asta te-ai interesat să vezi dacă mi-am spălat vreodată rufele pe gratis? Sau dacă am luat mită de la moteluri? Am înțeles c-ai verificat până și chitanțele de împrumuturi din casa de marcat în ultimii cinci ani.

— Cine ți-a zis asta? lătră Ordner.

Părea surprins, dezechilibrat.

— Cineva din organizația ta, minți el cu voioșie. Cineva care nu te place foarte mult. Cineva care s-a gândit că aș putea fi în stare să anim nițel atmosfera, la timp pentru următoarea ședință directorială.

— Cine?

— La revedere, Steve! Tu gândește-te la Vinnie Mason și eu mă voi gândi cu cine să vorbesc sau nu.

— Nu-nchide! Nu...

Închise, rânjind. Până și Steve Ordner avea proverbialele picioare de lut. De cine îi reamintea Steve? Bile de rulmenți... Înghețată de zmeură furată din vestiare... Herman Wouk[1]. Căpitanul Queeg, ăsta era! Humphrey Bogart jucase rolul acela în film. Râse tare și cântă:

— Toți trebuie să Queeg pe cineva/ Și dacă vrei, poți să Queeg pe mine.

Sunt nebun, așa-i, se gândi, continuând să râdă. Dar se pare că există și unele avantaje. Își dădu seama că unul dintre cele mai certe semne ale nebuniei era când un om singur râde în mijlocul tăcerii, pe o stradă pustie, plină de pustii. Gândul respectiv nu-i putu totuși spulbera amuzamentul și hohoti și mai tare, stând lângă telefon, scuturând din cap și rânjind.

1. Herman Wouk (n. 1915), prozator american, autor al romanului *Revolta de pe Caine* (1951), distins cu premiul Pulitzer în 1952 și transpus cinematografic în 1954 (n. t.).

19 ianuarie 1974

După ce se întunecă, intră în garaj și scoase armele. Încărcă Magnum-ul cu atenție, potrivit instrucțiunilor din broșura însoțitoare, după ce trăsese de câteva ori în orb. Rolling Stones cântau despre Midnight Rambler. Nu-i venea să creadă ce album excelent era. Se gândi la sine ca fiind Barton George Dawes, Midnight Rambler, Vizite Numai pe Bază de Programare.

În carabina Weatherbee calibrul 0,46 intrau opt cartușe. Păreau destul de mari pentru un mortier mijlociu. După ce o încărcă, o privi curios, întrebându-se dacă era atât de puternică pe cât susținuse „Dirty" Harry Swinnerton. Decise să meargă în spatele casei și s-o încerce. Cine mai locuia pe Crestallen West, ca să anunțe poliția că auzise focuri de armă?

Își îmbrăcă jacheta și ieși prin ușa din spate, prin bucătărie, apoi reveni în living și luă una dintre pernuțele de pe canapea. După aceea, ieși, oprindu-se doar să aprindă becul de 200 W, pe care el și Mary îl foloseau vara când făceau grătar în grădină. Aici, în spatele casei, zăpada era așa cum și-o imaginase cu ceva mai bine de o săptămână în urmă – neatinsă, neîntinată, complet virgină. Nimeni nu futuse zăpada aceasta cu tălpile. În trecut, Kenny, băiatul lui Don Upslinger, folosea câteodată scurtătura prin grădina lor din spate pentru a ajunge la casa prietenului său, Ronnie.

Mary folosea frânghia de rufe pe care el o întinsese pe diagonală între casă și garaj, pentru a atârna unele lucruri (de obicei, lenjerie intimă) în zilele când era prea cald ca ele să poată îngheța. El însă mergea la garaj întotdeauna prin pasajul acoperit și acum curtea i se păru minunată – nimeni nu mai călcase pe acolo de la prima ninsoare, la sfârșitul lui noiembrie. După cum se părea, nici măcar un câine.

Simți pe neașteptate impulsul nebunesc de a se duce în mijlocul curții, cam în locul unde instala vara grătarul portabil, și să facă un înger în zăpadă.

În loc de așa ceva, își lipi pernuța de umărul drept, o reținu acolo o secundă cu bărbia, după care o apăsă cu patul carabinei. Privi prin cătare, ținând închis ochiul stâng, și încercă să-și amintească sfatul pe care actorii și-l dau întotdeauna unul celuilalt imediat, înainte ca pușcașii marini să debarce în filmele de război difuzate noaptea târziu. De obicei, un veteran cu multă experiență, ca Richard Widmark, se adresa unui răcan – poate Martin Milner: *Nu apăsa brusc pe trăgaci, fiule – STRÂNGE-L încet!*

Perfect, Fred. Ia să vedem dacă-mi pot nimeri propriul garaj.

Strânse trăgaciul.

Arma nu bubui. Detonă. La început, se temu că-i explodase în mâini. Știu că era viu, atunci când reculul îl azvârli înapoi, izbindu-l de ușa dublă a bucătăriei. Sunetul călători în toate direcțiile cu un fel de huruit straniu, ca jetul unui avion cu reacție. Pernuța căzu în zăpadă. Umărul îi zvâcnea.

— Iisuse, Fred! icni el.

Privi spre garaj și nu-i veni să-și creadă ochilor. În peretele lateral apăruse o gaură cu aschii, suficient de mare pentru a trece prin ea o ceașcă de ceai.

Rezemă carabina de ușa dublă a bucătăriei și merse prin zăpadă, ignorând faptul că era în papuci. Examină

gaura un minut, desprinzând uluit aşchii cu degetul arătător, apoi ocoli şi intră în garaj.

Gaura de ieşire era mai mare. Îşi privi break-ul. În portiera şoferului era un orificiu de glonţ şi vopseaua fusese arsă, lăsând să se vadă metal gol în jurul găurii concave, îndeajuns de mare pentru a-i încăpea vârfurile a două degete. Se uită la cealaltă portieră. Da, glonţul trecuse şi prin ea, imediat sub mâner.

Înconjură maşina şi văzu locul prin care ieşise glonţul, lăsând altă gaură mare, de data aceasta cu şpan metalic îndreptat răutăcios în afară. Se întoarse şi privi peretele garajului opus celui prin care trăsese. Glonţul îl străbătuse şi pe acela. Din câte putea şti, era posibil să-şi continue zborul şi acum.

Îl auzi pe Harry, proprietarul magazinului de arme, spunând: *Vărul dumneavoastră este vânător... copilaşul ăsta o să-i împrăştie măruntaiele pe-o rază de şapte metri.* Şi ce ar fi putut să-i facă unui om? Probabil acelaşi lucru. Îl îngrozea.

Reveni la uşa bucătăriei, se aplecă să-şi recupereze pernuţa şi se întoarse în casă, oprindu-se automat şi tropăind din picioare, pentru a nu lăsa urme prin bucătăria lui Mary. În living, îşi scoase cămaşa. În ciuda pernuţei, pe umăr se vedea o urmă roşie de forma patului carabinei.

Intră în bucătărie tot fără cămaşă pe el şi-şi făcu o cană cu cafea şi o cină semipreparată. După ce termină de mâncat, merse în living, se aşeză pe canapea şi începu să plângă, iar plânsetul se ridică spre o isterie neregulată, cu întreruperi, pe care o auzea şi de care se temea, dar pe care n-o putea controla. În cele din urmă, plânsul începu să se stingă şi el căzu într-un somn adânc, respirând zgomotos. Dormind, părea bătrân, şi o parte din ţepii nerasi de pe obraji erau albi.

20 ianuarie 1974

Se trezi tresărind, cu un sentiment de vinovăție, temându-se că se făcuse dimineață și era prea târziu. Somnul îi fusese abrutizant și negru ca o cafea veche, genul de somn din care se trezise întotdeauna cu capul greu și simțindu-se amețit. Își privi ceasul și văzu că era 2:15. Carabina era acolo unde o lăsase, sprijinită nonșalant în fotoliu. Magnum-ul era pe măsuță.

Se sculă, merse în bucătărie și se spălă cu apă rece pe față. Sui la etaj și îmbrăcă o cămașă curată. Coborî, vârându-și poalele cămășii în pantaloni. Încuie toate ușile de la parter și, din motive pe care nu dorea să le examineze prea îndeaproape, inima i se părea mai ușoară cu fiecare clinchet al cheii în broască. Începea să se simtă el însuși din nou, pentru prima dată după ce nefericita aia de femeie se prăbușise în fața lui în supermarket. Așeză carabina pe podea, lângă fereastra mare a livingului și aranjă cartușele lângă ea, deschizând toate cutiile când le puse jos. Trase și fotoliul până acolo, răsturnându-l pe o parte.

Intră în bucătărie și încuie ferestrele. Luă un scaun din bucătărie și-l propti cu spătarul sub clanța ușii. Își umplu o cană cu cafea rece, sorbi absent, făcu o grimasă și o vărsă în chiuvetă. Își pregăti ceva de băut.

Se întoarse în living și aduse bateria de automobil. O puse înapoia fotoliului răsturnat, scoase cablurile cu clești și le făcu colac lângă baterie.

Cără lada cu explozibil la etaj, gâfâind şi icnind. Când ajunse în capul treptelor, o aşează cu un bufnet şi răsuflă adânc. Era deja prea bătrân pentru asemenea eforturi, deşi mai avea mare parte din musculatura dobândită în spălătorie pe vremea când el şi partenerul său ridicau teancuri de câte două sute de kilograme de cearşafuri călcate, punându-le în furgonetele pentru livrare. Cu muşchi sau fără muşchi, când un bărbat ajungea la patruzeci de ani, anumite eforturi însemnau sfidarea norocului. De la patruzeci de ani, începea vârsta atacurilor de cord.

Trecu pe rând prin încăperile de la etaj, aprinzând toate luminile: dormitorul pentru musafiri, baia pentru musafiri, dormitorul mare, biroul de lucru care fusese cândva camera lui Charlie. Puse un scaun sub trapa podului şi urcă acolo, aprinzând becul prăfuit. Coborî apoi în bucătărie şi luă o rolă de bandă izolatoare, o pereche de foarfece şi un cuţit mare şi ascuţit.

Scoase din ladă două batoane de explozibil (era moale şi, dacă-l apăsai cu degetul, îţi rămâneau amprentele pe el) şi le duse în pod. Tăie două bucăţi de fitil şi, folosind cuţitul, îndepărtă izolaţia albă de pe firul de cupru dinăuntru. După aceea, apăsă fiecare sârmă desizolată în câte o lumânare. În debara, stând sub trapă, îndepărtă izolaţia celorlalte extremităţi ale fitilurilor şi, cu atenţie, le ataşă alte două batoane, lipind fitilul cu bandă izolatoare, astfel încât firul desizolat să nu se desprindă.

Fredonând încetişor, întinse fitil din pod în dormitorul mare şi lăsă câte un baton pe fiecare dintre paturile gemene. Trase fitil de acolo prin coridor şi puse un baton în baia pentru musafiri şi alte două în dormitorul pentru musafiri. Ieşind, stinse luminile. În fosta cameră a lui Charlie, lăsă patru batoane prinse laolaltă în mănunchi. Scoase fitilul pe uşă şi aruncă un colac peste balustrada scării, după care coborî la parter.

Patru batoane pe tejgheaua bucătăriei, lângă sticla de Southern Comfort. Patru batoane în living. Patru în sufragerie. Patru în vestibul.

Întinse fitilul în living, gâfâind niţel de la atâta urcat şi coborât pe scări. Mai avea un singur drum de făcut. Sui la etaj şi luă lada, care era mult mai uşoară acum. Înăuntru mai rămăseseră unsprezece cilindri de exploziv. Văzu că lada conţinuse cândva portocale. Pe o latură scria cu litere decolorate:

POMONA

Dedesubtul cuvântului era imaginea unei portocale cu o frunză pe codiţă.

Duse lada în garaj, de data aceasta prin pasajul acoperit, şi o aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Fixă câte un fitil scurt pe fiecare baton de malglinită, apoi le prinse pe toate de un fitil mai lung, folosind bandă izolatoare, întinse fitilul lung până în casă, fiind atent să-l strecoare prin spaţiul de sub uşa laterală care se deschidea în pasajul acoperit, şi încuie uşa.

În living, matisă fitilul principal din casă cu cel care venea din garaj. Lucrând cu atenţie şi continuând să fredoneze încetişor, tăie altă bucată şi o prinse de celelalte două cu bandă izolatoare. Duse acest ultim fitil la baterie şi, cu cuţitul, îi înlătură izolaţia de la capăt.

Separă firele de cupru şi le răsuci pe amândouă în formă de cârlig. Luă cablurile cu cleşti şi prinse un cleşte negru de un cârlig şi un cleşte roşu de celălalt cârlig. Se apropie de bateria de acumulator şi ataşă cleştele negru de borna marcată:

POZ

Cleştele roşu nu-l ataşă, ci-l aşeză lângă borna marcată:

NEG

Se apropie după aceea de instalația stereo, o deschise și ascultă Rolling Stones. Era ora 4:05. Se duse în bucătărie, își turnă alt pahar și reveni cu el în living, nemaiștiind cu ce să-și treacă timpul. Pe măsuța pentru cafea era un exemplar din revista *Good Housekeeping*. Înăuntru găsi un articol despre clanul Kennedy și problemele sale. Îl citi. După aceea citi un articol intitulat „Femeile și cancerul mamar". Era scris de o doctoriță.

***

Ei sosiră puțin după ora 10, după ce clopotele bisericii congregaționale aflată la cinci cvartale depărtare bătuseră ora exactă, chemând lumea la utrenii sau cum dracu' le spuneau congregaționaliștii.

Erau un sedan verde și o mașină alb-negru de poliție. Opriră lângă trotuar și din sedan-ul verde coborâră trei bărbați. Unul dintre ei era Fenner. Pe ceilalți doi nu-i cunoștea. Toți aveau serviete.

Doi polițiști coborâră din mașina alb-negru și se rezemară de ea. Din atitudinile lor era evident că nu se așteptau să aibă probleme; discutau ceva, când se rezemară de capota mașinii, și cuvintele le ieșeau din gură în norișori albi vizibili.

Totul se opri.

Timp oprit, 20 ianuarie 1974

Ei bine fred asta-i cred că-i momentul s-o fac sau să mă opresc da știu că dintr-un punct de vedere este prea târziu să mă mai opresc am explozibili înșirați prin toată casa ca ornamentele la o petrecere de aniversare o carabină în mână și un pistol vârât la centură de parc-aș fi john dillinger să dea dracii ce zici asta-i ultima decizie ca atunci când te sui într-un copac dacă e să pornesc pe ramura asta atunci o să pornesc pe ramura asta acum în acest acum care

(bărbații înghețați în tabloul de afară între două secunde fenner într-un costum verde cu un picior la cincisprezece centimetri deasupra pavajului pășind înainte cu pantofi buni cu talpă elegantă de cauciuc cu paltonul verde fluturând deschis ca un procuror pornit în cruciadă dintr-un serial tv capul îi este ușor întors ușor aplecat pe un umăr bărbatul dinapoia lui a comentat ceva și fenner își apleacă nițel capul pentru a auzi din gura bărbatului care a vorbit a ieșit pe jumătate un norișor alb în secunda asta bărbatul poartă un sacou sport bleu și pantaloni maro-închis paltonul lui este de asemenea descheiat și vântul i l-a prins timp oprit i-a prins paltonul în mijlocul fluturării și al treilea bărbat tocmai se întoarce dinspre mașină și polițiștii se reazemă de mașina lor alb-negru cu capetele unul spre celălalt ar putea să discute orice o căsătorie sau un caz dificil

sau sezonul de rahat al mustangilor sau starea coaielor lor şi soarele a apărut printre norii de pe cer doar atât cât să sclipească o dată pe un singur cartuş al echipamentului unuia dintre poliţiştii desemnaţi respectivul cartuş vârât prin unul dintre numeroasele ochiuri din cureluşe de piele ale centurii respectivului poliţist celălalt poliţist poartă ochelari de soare şi soarele i-a pictat o scânteie ca un vârf de ac pe lentila dreaptă şi buzele lui sunt groase senzuale prinse la începutul unui zâmbet: aceasta este fotografia)

îi dau drumul freddy băiete ai vrea să zici ceva în acest moment promiţător în acest punct al acţiunii da zice fred o să te menţii pe poziţii pentru reporteri nu-i aşa sigur că da zice george cuvintele fotografiile imaginile filmate ale demolării ştiu că nu-i decât un punct de vizibilitate dar freddy nu te surprinde cât de solitară este chestia asta cum în tot oraşul şi în toată lumea oamenii mănâncă şi se cacă şi se fut şi-şi scarpină eczemele toate chestiile despre care ei scriu cărţi în timp ce noi trebuie să facem chestia asta singuri da m-am gândit la asta george de fapt am încercat să-ţi spun ceva despre ea dacă-ţi reaminteşti şi dacă te consolează în vreun fel mi se pare chiar corect în clipa de faţă mi se pare ceva bun fiindcă dacă nu te poţi muta le poţi da şantierul dar te rog george nu ucide pe nimeni nu n-o s-o fac intenţionat fred dar vezi în ce poziţie mă aflu da văd înţeleg george mi-e atât de frică acum mi-e atât de frică nu nu-ţi fie frică o să mă ocup eu de asta şi deţin controlul perfect

dă-i drumul

20 ianuarie 1974

—Dă-i drumul, rosti el cu glas tare și totul se puse în mișcare.

Duse pușca la umăr, ținti roata din dreapta față a mașinii de poliție și apăsă pe trăgaci.

Carabina reculă zdrobitor în umărul lui și țeava zvâcni în sus după ieșirea glonțului. Fereastra mare a livingului erupse spre exterior, lăsând doar cioburi neregulate ieșite din ramă aidoma unor săgeți impresioniste din sticlă. Cauciucul din față al mașinii nu se turti, ci explodă cu un bubuit puternic și întreaga mașină se cutremură pe amortizoare, ca un câine care a fost lovit cu piciorul în timp ce dormea. Capacul roții zbură și zăngăni fără țintă pe asfaltul înghețat de pe Crestallen West.

Fenner se opri și se uită spre casă, nevenindu-i să creadă. Chipul îi era uluit de șoc. Tipului în sacou sport albastru îi scăpă servieta. Celălalt avea reflexe mai bune sau poate un instinct mai dezvoltat al supraviețuirii. Se răsuci și fugi înapoia sedan-ului verde, se ghemui și dispăru din vedere.

Polițiștii săriră în dreapta și în stânga, în spatele mașinii lor. Peste o clipă, cel cu ochelari de soare se ridică brusc dinapoia capotei ținând revolverul cu ambele mâini și trase de trei ori. După detunătura masivă a carabinei Weatherbee, revolverul scoase niște pocnete inofensive. Se trânti în spatele fotoliului și auzi gloanțele trecându-i peste cap – le putu auzi

cu adevărat și sunetul pe care-l produceau era zzizzz! – și înfigându-se în tencuiala de deasupra canapelei. Zgomotul pe care-l făcură când intrară în perete îi reaminti de cel al pumnilor săi atunci când izbea sacul greu din sala de sport. Se gândi: așa ar suna, când ar intra în mine.

Polițistul cu ochelari de soare urla către Fenner și bărbatul în sacou albastru:

— Jos! Trântiți-vă jos, futu-i! Are o ditamai mortiera acolo!

El înălță capul ceva mai mult pentru a vedea mai bine și polițistul cu ochelari de soare îl zări și trase de două ori. Gloanțele bufniră în perete și de data aceasta, tabloul favorit al lui Mary, „Lobstermen" de Winslow Homer, căzu de pe perete, lovi canapeaua și ajunse pe podea. Geamul tabloului se făcu țăndări.

Înălță capul din nou, fiindcă trebuia să vadă ce se întâmpla (de ce nu se gândise să-și procure un periscop de jucărie ?), trebuia să vadă dacă încercau să-l ia prin învăluire, fiindcă așa procedau întotdeauna Richard Widmark și Marty Milner pentru a cuceri cazematele japoneze în filmele care rulau noaptea târziu și dacă ei încercau să facă asta și el ar fi trebuit să încerce să împuște unul, dar polițiștii erau tot în spatele mașinii lor, iar Fenner și tipul în sacou sport albastru se repezeau la adăpostul automobilului verde. Servieta Sacoului Sport Albastru rămăsese pe trotuar ca un animal mic și mort. O ochi, strâmbându-se la anticiparea reculului armei de calibru greu, și trase.

CRRRACKK! și servieta explodă în două bucăți și sări sălbatic în aer, fluturând, vomitând un stol de hârtii pe care vântul le răsfoi cu un deget invizibil.

Trase iarăși, de data aceasta în roata din dreapta față a sedan-ului verde, și cauciucul detonă. Unul dintre bărbații aflați înapoia mașinii țipă ca o soprană îngrozită.

Privi spre mașina de poliție și văzu că portiera șoferului era deschisă. Polițistul cu ochelari de soare intrase pe jumătate, se întinsese pe scaun și folosea stația radio. În curând toți participanții la petrecere aveau să fie aici. Aveau să-l scoată la mezat, câte o bucățică pentru oricine ar fi dorit și n-avea să mai fie nimic personal. Simți o ușurare, amară ca extractul de aloe. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, indiferent ce greață tristă îl adusese aici, la ultima crăcană a unui copac înalt, nu mai era acum doar a lui, pentru a șopti și plânge în taină. Se alăturase curentului principal al nebunilor, ieșise la lumină. În curând aveau să-l poată reduce la un titlu sigur – MENȚINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI PE STRADA CRESTALLEN.

Lăsă carabina pe podea și traversă livingul în patru labe, fiind atent să nu se taie în cioburile din geamul spart al tabloului. Luă pernuța și reveni la locul lui. Polițistul nu mai era în mașină.

Luă Magnum-ul și trase două focuri peste botul mașinii. Pistolul îi zvâcni puternic în mână, totuși reculul putea fi controlat. Umărul îi zvâcnea ca un dinte cariat.

Un polițist, cel fără ochelari de soare, se ridică brusc dinapoia portbagajului pentru a răspunde focului și el trase două gloanțe în geamul din spate al mașinii, implodându-l într-o rețea neregulată de fisuri. Polițistul dispăru imediat, fără să fi tras.

— Opriți ! răcni Fenner. Lăsați-mă să vorbesc cu el !

— Dă-i drumu', zise un polițist.

— *Dawes* ! urlă Fenner răgușit, sunând ca un detectiv din ultima bobină a unui film cu Jimmy Cagney. (Proiectoarele poliției se mișcă neîncetat, înainte și înapoi, peste fațada clădirii murdare din mahala, în care „Câinele Turbat" Dawes s-a refugiat, cu câte un revolver calibrul 0,45

în fiecare mână. Ghemuit înapoia unui fotoliu răsturnat, „Câinele Turbat" poartă un maiou cu bretele și mârâie.) *Dawes, m-auzi?*

(Și „Câinele Turbat", cu chipul contorsionat într-un rictus de sfidare – fruntea îi strălucește întotdeauna de sudoare – zbiară:)

— Veniți-ncoace, dacă vreți să puneți laba pe mine, gabori împuțiți!

Sări peste fotoliul răsturnat și goli Magnum-ul în sedan-ul verde, lăsând un șir neregulat de găuri.

— Iisuse! zbieră cineva. Iisuse, e sonat!

— *Dawes*! răcni Fenner.

— N-o să mă prindeți viu! urlă el, delirând de încântare. Voi sunteți șobolanii împuțiți care l-au împușcat pe frățioru' meu! O să-i trimit pe câțiva dintre voi în *iad* înainte să mă doborâți!

Reîncărcă Magnum-ul cu degete tremurătoare, apoi umplu cu cartușe încărcătorul carabinei Weatherbee.

— *Dawes*! strigă din nou Fenner. *Nu vrei să negociem?*

— Nu vrei niște plumbi fierbinți, labă tristă?! răcni spre Fenner, dar nu scăpase din ochi mașina de poliție și atunci când polițistul cu ochelari de soare ridică pe furiș capul peste capotă, îl făcu să se ascundă, din două focuri.

Un glonț trecu prin fereastra casei familiei Quinn, de cealaltă parte a străzii.

— *Dawes*! răcni Fenner, plin de importanță.

— Mai taci dracu' din gură! îi zise un polițist. Nu faci decât să-l încurajezi.

Urmă o tăcere stingheră și atunci începu să se audă tot mai tare sunetul sirenelor de poliție, încă îndepărtat. Lăsă Magnum-ul și luă carabina. Delirul de încântare îl părăsise și se simțea obosit, îl dureau toate și trebuia neapărat să defecheze.

Te rog, să vină cât mai repede posturile tv, se rugă el. Repede, cu camerele de filmat.

***

Când primul echipaj de poliție scrâșni de după colț într-un derapaj calculat, desprins parcă din *Filiera franceză*, el era pregătit. Trăsese două cartușe de mortier peste mașina de poliție staționată, pentru a-i sili pe cei de acolo să stea cuminți, apoi ochi cu atenție grila automobilului care se năpustea și strânse trăgaciul ca un veteran experimentat de tip Richard Widmark și întregul radiator păru să explodeze, iar capota se ridică. Mașina vui peste bordură cam patruzeci de metri mai sus pe stradă și izbi un copac. Portierele zburară în lături și patru polițiști se revărsară dinăuntru cu revolverele scoase, părând buimăciți. Doi se ciocniră între ei. După aceea, polițiștii din spatele primei mașini (polițiștii *lui*, se gândea la ei cu o urmă de posesivitate) deschiseră focul și el plonjă îndărătul fotoliului, în timp ce gloanțele vâjâiau în jur. Era ora 10:43. Se gândi că acum vor încerca să-l împresoare.

Înălță capul, fiindcă era nevoit s-o facă, și un glonț îi țiui pe lângă urechea dreaptă. Alte două mașini de poliție veneau pe Crestallen din partea opusă, cu sirenele urlând și girofarurile albastre fulgerând. Doi polițiști din mașina izbită de copac încercau să escaladeze gardul de lemn dintre trotuar și curtea laterală a familiei Upslinger și trase de trei ori cu carabina spre ei, nu pentru a-i lovi, ci doar pentru a-i face să se întoarcă la mașină. Se întoarseră. Așchii de lemn din gardul lui Wilbur Upslinger (primăvara și vara, iedera urca pe el) zburară peste tot și o bucată mare căzu în zăpadă.

Cele două mașini nou-venite opriră în formă de V, astfel încât blocară strada în fața casei lui Jack Hobart. Polițiștii se ghemuiseră în vârful V-ului. Unul dintre ei vorbea la un walkie-talkie cu cei din mașina accidentată. Peste o

clipă, nou-veniţii începură un baraj masiv de foc de acoperire, făcându-l să se aplece iarăşi. Gloanţele loviră uşa din faţă, faţada şi de jur împrejurul ferestrei. Oglinda din vestibul explodă într-un vălmăşag de diamante. Un glonţ străbătu cuvertura care acoperea televizorul Zenith şi ţesătura dansă scurt.

Traversă livingul în patru labe şi se ridică lângă ferestruica dinapoia televizorului. De acolo putea să vadă direct în curtea din spate a familiei Upslinger. Doi poliţişti încercau din nou manevra de învăluire. Unuia îi curgea sânge din nas.

Freddy, s-ar putea să fiu nevoit să ucid pe unul, ca să-i fac să se oprească.

Nu face asta, George. Te rog. Nu face asta!

Sparse fereastra cu patul Magnum-ului, tăindu-se la mână. Poliţiştii se întoarseră, auzind zgomotul, îl văzură şi începură să tragă. Le răspunse la foc şi văzu cum două dintre gloanţele sale găuriră noul înveliş lateral din aluminiu al lui Wilbur (municipalitatea îl recompensase pentru asta ?). Auzi gloanţe lovindu-i casa, imediat sub pervazul ferestrei şi de ambele părţi. Unul ţiui, ricoşând din ramă, şi aşchiile îi intrară în faţă. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta un glonţ să-i zboare creştetul capului. Fu greu de spus cât timp dură schimbul acela de focuri. Brusc, un poliţist îşi prinse antebraţul şi ţipă. Scăpă revolverul, ca un copil care se plictisise de un joc idiot, şi începu să se învârtă în loc. Partenerul lui îl prinse şi alergară înapoi, spre maşina intrată în copac; cel teafăr îl ţinea pe celălalt după mijloc.

Se lăsă în patru labe, reveni la fotoliul răsturnat şi privi pe furiş afară. Apăruseră alte două echipaje, câte unul din fiecare extremitate a străzii. Opriră vizavi, şi opt poliţişti săriră din ele şi alergară la adăpostul maşinii cu cauciucul spart şi al sedan-ului verde.

Ținu capul jos și se târî în vestibul. Casa era supusă acum unui tir concentrat. Știa că ar fi trebuit să ia carabina și să se ducă la etaj; de acolo, de sus, i-ar fi putut vedea mai bine și poate că ar fi reușit să-i alunge de la mașinile acelea, pentru a se refugia în casele de vizavi. Nu îndrăznea totuși să se îndepărteze atât de mult de fitilul principal și de bateria auto. Reporterii de la televiziune puteau să apară dintr-o clipă în alta.

Ușa din față era ciuruită de gloanțe, lacul maro-închis crăpase și se așchiase, dezgolind lemnul de dedesubt. Se târî în bucătărie. Aici toate ferestrele erau sparte, și cioburile acopereau linoleumul. Un glonț rătăcit răsturnase ibricul cu cafea de pe plită, care zăcea cu fundul în sus într-o baltă cafenie. Se ghemui o clipă sub pervaz, apoi se ridică brusc și-și goli Magnum-ul în mașinile oprite în V. Imediat, focul se intensifică asupra bucătăriei. Două găuri se iviră în vopseaua email albă a frigiderului, iar un glonț lovi sticla de Southern Comfort de pe masă. Sticla explodă, împrăștiind peste tot cioburi și ospitalitate sudistă.

Târându-se înapoi în living, simți ceva ca o înțepătură de albină în partea cărnoasă a coapsei drepte, imediat sub fesă, și când duse palma acolo, văzu sânge pe degete.

Rămase în spatele fotoliului și reîncărcă Magnum-ul. Reîncărcă Weatherbee. Înălță capul și-l coborî imediat, făcând o grimasă înaintea ferocității valului de foc care se năpusti spre el, lovind canapeaua, peretele și televizorul, zdrențuind cuvertura. Ridică iarăși capul și trase spre echipajele aflate de cealaltă parte a străzii. Sparse un geam. Și văzu...

În partea de sus a străzii apăruseră un break alb și o furgonetă Ford albă. Pe flancurile ambelor mașini scria cu litere albastre:

WHLM NEWSBEAT
CANALUL 9

Gâfâind, se târî înapoi la fereastra dinspre curtea laterală a familiei Upslinger. Vehiculele reporterilor înaintau încet și precaut pe Crestallen. O mașină de poliție țâșni brusc dinapoia lor și le blocă drumul, cu cauciucurile fumegând. Un braț în albastru ieși prin geamul din spate al mașinii și le făcu semn reporterilor să se retragă.

Un glonț lovi pervazul și ricoșă în încăpere.

Se târî la adăpostul fotoliului, ținând Magnum-ul în mâna dreaptă însângerată, și urlă:

— *Fenner*!

Focurile își reduseră puțin intensitatea.

— *Fenner*! răcni el din nou.

— *Opriți focu'*! zbieră Fenner. *Opriți! Opriți un minut*!

Urmară câteva pocnete izolate, apoi liniște.

— *Ce vrei*? strigă Fenner.

— *Reporterii! Sunt înapoia mașinilor, în capătu' celălalt al străzii! Vreau să vorbesc cu ei*!

O tăcere prelungă, contemplativă.

— *Nu*! răcni Fenner.

— *Încetez focu', dacă pot vorbi cu ei*!

Asta cel puțin era adevărat, gândi el, privind bateria.

— *Nu*! urlă din nou Fenner.

Nemernicule, se gândi, neajutorat. Este atât de important pentru tine? Pentru tine, pentru Ordner și pentru toți ceilalți birocrați nemernici?

Focurile reîncepură, izolat la început, apoi sporind în intensitate. După aceea, în mod incredibil, un bărbat în cămașă ecosez și blugi apăru alergând pe trotuar, ținând într-o mână o cameră de filmat.

— Am auzit! urlă bărbatul în cămașă ecosez. Am auzit totu'! Te dau în gât, tipule! S-a oferit să-nceteze focu' și tu...

Un polițist îl placă la nivelul taliei și bărbatul în cămașă ecosez se nărui pe trotuar. Camera de filmat zbură în rigolă

și peste o clipă trei gloanțe o transformară în fragmente sclipitoare. O bobină de peliculă neexpusă se descolăci leneș din resturi. După aceea, focurile se reduseră iarăși, nesigur.

— *Fenner, lasă-i să vină*! zbieră el.

Își simțea gâtlejul jupuit și teribil de uzat, ca tot restul corpului. Mâinile îl dureau și din coapsă începuse să radieze o durere profundă, pulsatoare.

— *Ieși mai întâi afară*! îi răcni Fenner. *O să te lăsăm să-ți spui povestea*!

Furia se revărsă peste el într-un talaz roșu la auzul minciunii aceleia sfruntate.

— *BĂGA-MI-AȘ PICIOARELE, AM O ARMĂ DE CALIBRU MARE ȘI-O SĂ-NCEP SĂ TRAG ÎN REZERVOARELE DE BENZINĂ, GĂINAȚULE, ȘI CÂND O SĂ TERMIN, O SĂ VEZI CE-NSEAMNĂ UN BARBECUE ADEVĂRAT*!

Tăcere șocată.

În cele din urmă, precaut, Fenner întrebă:

— Ce vrei?

— *Trimiteți-l înăuntru pe tipu' pe care l-ați placat! Lăsați operatorii să vină cu camerele*!

— *Nici vorbă! Nu-ți oferim un ostatic cu care să ne șantajezi toată ziua*!

Un polițist alergă ghemuit spre sedan-ul verde înclinat pe o parte și dispăru înapoia lui. Urmă o consultare.

Altă voce strigă:

— *Înapoia casei tale sunt treizeci de oameni înarmați cu automate! Ieși afară sau dau ordin să intre*!

Sosise momentul să-și joace atuul jalnic.

— *Ar fi bine să n-o faceți! Toată casa este minată. Priviți*!

Ridică cleștele roșu al cablului în fereastră.

— *Îl vedeți*?

— *E o cacealma*! răspunse glasul, încrezător.

— *Dacă-l cuplez la bateria auto care-i lângă mine pe podea, totul sare-n aer!*

Tăcere. Alte consultări.

— Hei! zbieră cineva. Hei, puneți mâna pe el!

Înălță capul ca să privească și-l zări pe bărbatul în cămașă ecosez și blugi, care era chiar pe stradă, fără nici o protecție, fie eroic de sigur în privința profesiunii sale, fie nebun. Avea păr negru și lung, care-i cobora aproape până la guler, și o mustață neagră, îngustă.

Doi polițiști porniră în urmărire, ocolind mașinile oprite în V, apoi se răzgândiră, când el le trase un glonț pe deasupra capetelor.

— Iisuse Hristoase, ce idiotenie! răcni cineva, ascuțit și dezgustat.

Bărbatul în cămașă ecosez era acum pe peluza lui, ridicând jerbe de zăpadă. Ceva îi bâzâi pe la ureche, urmat de un pocnet, și-și dădu seama că rămăsese privind peste fotoliu. Auzi pe cineva zgâlțâind clanța ușii din față, după care bărbatul în cămașă ecosez începu să ciocănească.

Se târî peste podeaua presărată cu bucăți de tencuială desprinsă din pereți. Piciorul drept îl durea groaznic și când privi în jos văzu că pantalonuii erau însângerați de la coapsă la genunchi. Răsuci yala din ușa sfârtecată și trase zăvorul din piedică.

— Gata! anunță, și bărbatul în cămașă ecosez năvăli înăuntru.

Din apropiere nu arăta speriat, deși gâfâia din greu. Avea o julitură pe obraz, cauzată de placajul polițistului, iar mâneca dreaptă a cămășii era ruptă. După ce reporterul intră, el șchiopătă înapoi în living, luă carabina și trase de două ori, orbește, peste fotoliu. După aceea, se întoarse. Bărbatul în cămașă ecosez stătea în prag, părând incredibil de calm. Scosese un blocnotes mare din buzunarul de la spate.

— Ia zi, omule, făcu el. Care-i cioaca ?

— Cum te cheamă ?

— Dave Albert.

— Furgoneta albă mai are și alte camere de filmare ?

— Da.

— Du-te la fereastră ! Spune-le polițiștilor să lase o echipă de operatori să monteze o cameră pe peluza familiei Quinn. Asta-i casa de vizavi. Spune-le că, dacă nu se face-n cinci minute, o să ai necazuri.

— O să am ?

— Bineînțeles !

Albert râse.

— Nu cred că ai putea trage de timp, amice.

— Spune-le !

Albert se apropie de fereastra distrusă a livingului și rămase o secundă în cadrul, ei, gustând în mod vădit plăcerea momentului.

— *Vrea ca operatorii mei să monteze camera vizavi* ! strigă spre afară. *Zice că, dacă nu-i lăsați, o să m-omoare* !

— *Nu* ! urlă Fenner furios. *Nu, nu, n...*

Cineva îl amuți. Tăcere, preț de o bătaie de inimă.

— *Bine* ! Vorbise cel care-l acuzase că trăgea o cacealma. *O să-i lase pe doi dintre oamenii mei să se ducă să-i anunțe pe operatori* ?

El se gândi și încuviință către reporter.

— Da ! strigă Albert.

După o pauză scurtă, doi polițiști în uniformă alergară stingher spre locul unde aștepta furgoneta televiziunii, cu motorul torcând în ralanti. Între timp, apăruseră alte două echipaje de poliție și, aplecându-se mult spre dreapta, putea să vadă că extremitatea din vale a străzii Crestallen fusese blocată. O mulțime mare se adunase înapoia barierelor galbene protectoare.

— Bun, zise Albert aşezându-se. Avem la dispoziţie un minut. Ce vrei ? Un avion ?

— Un avion ? repetă el prosteşte.

Albert fâlfâi din braţe, fără să dea drumul blocnotesului.

— Să zbori departe, omule. Pur şi simplu să zboooori departe.

— Aha, încuviinţă pentru a dovedi că înţelesese. Nu, nu vreau un avion.

— Atunci, ce vrei ?

— Vreau, rosti cu atenţie, să am din nou douăzeci de ani şi să iau altfel multe decizii.

Văzu expresia din ochii lui Albert şi continuă:

— Ştiu că nu se poate. Nu-s chiar atât de nebun.

— Eşti rănit.

— Da.

— Asta-i ceea ce ziceai că este ?

Arăta spre baterie şi fitilul principal.

— Da. Fitilul principal merge în toate camerele din casă. Şi-n garaj.

— De unde ai făcut rost de explozibil ?

Glasul lui Albert rămăsese amabil, dar ochii îi erau alerţi.

— L-am găsit sub pomul de Crăciun.

Reporterul izbucni în râs.

— Asta nu-i rea deloc ! O s-o folosesc în materialul meu.

— Perfect. După ce ieşi, să le spui poliţiştilor c-ar fi bine să se îndepărteze.

— Vrei să te arunci în aer ? întrebă Albert.

Părea interesat, dar nimic mai mult.

— Da, aşa mă gândesc.

— Ştii ceva ? Ai văzut prea multe filme.

— Nu mă mai duc la filme. Am văzut totuşi *Exorcistul.* Mai bine nu-l vedeam. Cum se descurcă operatorii tăi ?

Albert privi pe fereastră.

— Binișor. Mai avem vreun minut. Te numești Dawes ?

— Ei ți-au spus asta ?

Albert râse disprețuitor.

— Nu mi-ar spune nici dac-aș avea cancer. Am citit pe plăcuța de pe ușă. Te deranjează dacă-mi spui de ce faci chestia asta ?

— Nu mă deranjează. Din cauza șantierului.

— Derivația ?

Ochii lui Albert scânteiară mai puternic. Începu să mâzgălească în blocnotes.

— Da, exact.

— Ți-au luat casa ?

— Au încercat. O s-o iau eu.

Albert scrise tot, apoi închise blocnotesul cu un pocnet și-l îndesă din nou în buzunarul de la spate.

— Mi se pare o prostie, domnule Dawes. Te deranjează că ți-o spun ? De ce nu ieși pur și simplu acum, o dată cu mine ?

— Ai căpătat o exclusivitate, rosti el obosit. Ce o să ataci – premiul Pulitzer ?

— L-aș lua, dacă mi l-ar oferi. (Albert surâse luminos, după care deveni grav.) Haide, domnule Dawes. Vino afară. Voi avea grijă să se afle și versiunea dumitale. Voi...

— Nu există nici o versiune.

Albert se încruntă.

— Poftim ?

— Nu am nici o altă versiune. De asta fac ceea ce fac.

Se uită peste scaun și văzu teleobiectivul montat pe un trepied care fusese afundat în zăpada de pe peluza familiei Quinn.

— Du-te acum ! Spune-le să plece !

— Intenționezi cu adevărat să te arunci în aer ?

— Realmente, nu ştiu!

Albert porni spre uşa livingului şi se răsuci în ultima clipă.

— Te cunosc de undeva? Încerc întruna senzaţia că te cunosc...

El clătină din cap. Se gândi că nu-l mai văzuse niciodată pe Albert.

Privi reporterul care-i traversa peluza, uşor pieziş, astfel încât camera de vizavi să-l prindă din partea mai fotogenică, şi se întrebă ce făcea Olivia în momentul acela.

***

Aşteptă cincisprezece minute. Focul poliţiştilor se intensificase, dar nimeni nu-i atacă locuinţa din spate. Scopul principal al barajului de foc părea de a fi să le acopere retragerea în casele de peste drum. Operatorii rămaseră o vreme la locul lor, filmând impasibil, apoi furgoneta albă Econoline sui pe peluza familiei Quinn şi un operator strânse trepiedul, îl duse înapoia furgonetei şi reîncepu să filmeze.

Ceva negru şi cilindric şuieră prin aer, ateriză pe peluza lui, cam la jumătatea distanţei între casă şi trotuar, şi începu să scuipe gaze. Vântul le purtă în jos pe stradă, în fuioare zdrenţuite. Traiectoria celui de-al doilea proiectil fu prea scurtă, apoi auzi unul zăngănind pe acoperiş. Efectul aceluia îl simţi, pe când cădea în zăpada care acoperea begoniile lui Mary. Ochii şi nasul i se umplură cu lacrimi de crocodil.

Traversă din nou iute livingul în patru labe, sperând cu disperare că nu-i spusese nimic ziaristului acela, Albert, care să poată fi interpretat în mod greşit ca fiind profund. Nicăieri nu există un loc potrivit pentru a-ţi declara poziţia în lume. Uite, de pildă, Johnny Walker, care murise într-un accident ilogic dintr-o intersecţie. De ce murise – pentru ca nişte

cearşafuri să ajungă cu bine ? Sau femeia din supermarket. Futaiul cu care te alegeai nu merita niciodată cordeala pe care o primeai.

Porni instalaţia stereo, care încă mai funcţiona. Albumul cu Rolling Stones rămăsese pe platanul picupului şi căută ultimul cântec, ratând prima dată să plaseze acul dozei în şănţuleţul corect, fiindcă un glonţ lovi înfundat cuvertura ce acoperea televizorul Zenith.

Când izbuti să pună acul acolo unde trebuia, cu ultimele acorduri din „Monkey Man" estompându-se treptat, se grăbi înapoi la fotoliul răsturnat şi azvârli carabina pe geam. Luă Magnum-ul şi-l aruncă după ea. La revedere, Nick Adams !

„Nu poţi întotdeauna să capeţi ceea ce vrei", cânta picupul şi el ştia că era adevărat.

Asta nu-l oprea totuşi să vrea. Un cilindru cu gaze lacrimogene pătrunse prin fereastră, lovi peretele deasupra canapelei şi explodă în fum alb.

„Dar, dacă-ncerci ceva, s-ar putea să afli
Că primeşti ceea ce-ţi trebuie."

Ia să vedem, Fred. Luă în mână cleştele roşu. Ia să vedem dacă primesc ceea ce-mi trebuie.

— Bun, murmură şi trânti cleştele roşu pe polul negativ al bateriei.

Închise ochii şi ultimul lui gând fu că lumea nu exploda în jurul lui, ci în interiorul lui, şi că, deşi era cataclismică, explozia nu era mai mare decât, să zicem, o nucă măricică.

Apoi alb.

Epilog

Echipa de ştiri de la WHLM a câştigat un premiu Pulitzer pentru reportajul pe care l-a intitulat: „Ultima declaraţie a lui Dawes", difuzat în emisiunea de seară a ştirilor, şi pentru documentarul de o jumătate de oră, prezentat după trei săptămâni. Documentarul a fost intitulat „Şantier în lucru" şi a examinat necesitatea – sau lipsa necesităţii – construirii derivaţiei 784. Documentarul a subliniat că unul dintre motivele pentru care era construită derivaţia nu avea nici o legătură cu şabloanele traficului, cu scurtarea navetei sau cu orice altceva de natură practică. Municipalitatea trebuia fie să construiască anual un anumit număr de kilometri de şosea, fie să piardă fonduri federale de investiţie în toate construcţiile interstatale. Iar municipalitatea alesese să construiască. Documentarul mai subliniase că municipalitatea începuse în mod discret un litigiu împotriva văduvei lui Barton George Dawes, pentru a recupera o parte cât mai mare din banii pe care-i plătise. În urma protestelor publice zgomotoase, diferendul respectiv fusese abandonat.

Instantanee ale ruinei casei fură expediate prin *Associated Press* şi cele mai multe ziare din ţară le reproduseră. În Las Vegas, o tânără care se înscrisese recent la o şcoală de business văzu fotografiile în timpul pauzei de prânz şi leşină.

• În pofida fotografiilor şi articolelor, lucrul la derivaţie continuă şi se încheie după optsprezece luni, înainte de termen. Deja, majoritatea locuitorilor din oraş uitase de documentarul „Şantier în lucru", iar reporterii locali, inclusiv câştigătorul Pulitzer, David Albert, se ocupau de alte

subiecte și de alte cruciade. Totuși, puțini telespectatori care văzuseră reportajul inițial, cel difuzat în emisiunea de seară a știrilor, l-au uitat vreodată; ei și-l aminteau chiar și după ce detaliile asociate li se începeau în minte.

Obiectivul arată o casă cu un etaj din suburbii, albă și banală, având în dreapta o alee asfaltată care ducea la garajul pentru o mașină. O casă drăguță, dar complet banală. În nici un caz o casă după care să întorci capul, dacă te plimbi duminica. Însă fereastra ei de la stradă este spartă. Două arme, o carabină și un pistol, apar zburând dinăuntru și cad în zăpadă. Pentru o secundă, vezi brațul care le-a aruncat, cu degetele ridicate fără vlagă, aidoma mâinii unui om care se îneacă. Vezi fum alb ridicându-se în jurul casei, probabil gaze lacrimogene. Apoi urmează o erupție uriașă de flăcări portocalii și toți pereții casei par să se bombeze spre exterior într-o convexitate imposibilă, ca în desenele animate, se aude o detonare teribilă și camera de filmare se cutremură puțin, parcă de oroare. Periferic, privitorul își dă seama că garajul a fost distrus dintr-o singură explozie. Pentru o clipă se pare (și reluările cu încetinitorul demonstrează că impresia de moment a ochiului a fost corectă) că acoperișul casei s-ar fi ridicat de pe grinzi ca o rachetă purtătoare Saturn. După aceea, întreaga casă explodează în exterior și în sus, țigle zboară, bucăți de lemn se ridică în văzduh și revin pe pământ, ceva care seamănă cu o cuvertură se contorsionează leneș prin aer ca un covor fermecat și sfărâmăturile răpăie pe sol, într-o darabană asurzitoare, în contrapunct.

Tăcere și neclintire.

Apoi chipul șocat și brăzdat de lacrimi al lui Mary Dawes umple ecranul; ea privește cu stupoare ametită și oripilată la pădurea de microfoane care îi sunt împinse în față, și am fost aduși în siguranță, încă o dată, înapoi la problemele omenești.

CUPRINS

Prolog 5

PARTEA ÎNTÂI

NOIEMBRIE 9

20 noiembrie 1973 10
21 noiembrie 1973 28
22 noiembrie 1973 46
23 noiembrie 1973 50
25 noiembrie 1973 64
26 noiembrie 1973 68
27 noiembrie 1973 89
28 noiembrie 1973 106

PARTEA A DOUA

DECEMBRIE 133

5 decembrie 1973 134
6 decembrie 1973 139
7 decembrie 1973 164
8 decembrie 1973 176
9 decembrie 1973 180
10 decembrie 1973 182
12 decembrie 1973 190
17 decembrie 1973 197
18-19 decembrie 1973 201
19 decembrie 1973 221
21 decembrie 1973 228
24 decembrie 1973 232
25 decembrie 1973 235

26 decembrie 1973 243
31 decembrie 1973 252

PARTEA A treia
IANUARIE 277
5 ianuarie 1974 278
7 ianuarie 1974 285
8 ianuarie 1974 295
9 ianuarie 1974 298
10 ianuarie 1974 302
11 ianuarie 1974 305
12 ianuarie 1974 307
13 ianuarie 1974 313
14 ianuarie 1974 320
15 ianuarie 1974 321
16 ianuarie 1974 324
17 ianuarie 1974 325
18 ianuarie 1974 330
19 ianuarie 1974 333
20 ianuarie 1974 336
Timp oprit, 20 ianuarie 1974 340
20 ianuarie 1974 342

Epilog 357

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fed print
tipografie
O societate Bertus Grup
Tel.: 411.88.95; 411.47.76 fed@pronet.ro

Viața lui Bart Dawes pare să nu mai aibă noimă de o vreme încoace. Ajuns la vârsta mijlocie, ar putea fi mulțumit cu ceea ce are: un cămin, o soție, un serviciu în care a avansat până la un post de conducere. Dar, deși lucrurile decurg în aparență normal, peste toate acestea plutește amenințarea – sub chipul nevinovat al unor simple schimbări. Locuința lui Dawes și clădirea firmei unde lucrează, la fel ca multe alte construcții, se află pe traseul proiectat al unei viitoare autostrăzi; mai toți proprietarii profită de sumele generoase oferite de municipalitate drept răscumpărare și-și caută alte reședințe, alte sedii. Dar dărâmarea clădirilor în care și-a concentrat ultimele câteva decenii de viață înseamnă pentru Dawes nu o schimbare suportabilă, ci o adevărată moarte, într-un fel mai dureroasă chiar decât cea de mai demult, a băiețelului său. Înainte ca echipele de demolare să treacă la fapte, zidurile interioare care susțin echilibrul psihic al lui Bart Dawes încep să se clatine și, treptat, se năruie. Rămâne în el doar hotărârea de a nu fi singurul a cărui existență se face țăndări – hotărâre pe care se luptă, bărbătește, s-o pună în aplicare.

REI 15.00

ISBN 973-723-025-6

www.lucman.ro
comenzi@lucman.ro